

ΕΤΟΣ 900
ΑΡΙΘ. 457

ΕΡΩΤΗΜΕΝΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΖΗΣΤΗΣ

Φριχτό καμίνι, κόλαση σωστή ή 'Αθήνα τις τελευταίες μέρες! Όσοι έχουν τα μέσα τρέπονται προς τις εξοχές, όσοι δεν τάχουν μένουν μέσα ή πηγαίνουν στα προάστια ή ακόμα βγάζουν τα κρεβάτια τους στις ταράτσες...

Την εποχή της φοβερής αυτής ζέστης, τυχεροί οι... άτυχοι στον έρωτα! Μήν σάς φαίνεται παράξενο. Μπορείς ποτέ να επιστρέψεις στο σπίτι σου με τον καύσωνα, να φθάνη το θερμόμετρο σε δυσθεώρητα ύψη και να σε περιμένει εκεί... θερμή υποδοχή της γυναίκας ή της φιλενάδας σου; Χίλιες φορές προτιμότερη, πρακτικότερη μια ψυχρή στάση... "Η έστω, εν ανάγκη, μια στάση αδιαφορίας για μια λύση: ούτε κρύο ούτε ζέστη... "Όχι όμως να λυώνης απ' την ζέστη και να σ' αγκαλιάζουν δυο μπράτσα γυναικεία... και... και...

"Όλα αυτά, όμως, δεν σημαίνουν ότι μένομε με τα χέρια σταυρωμένα.

Και τι δεν κάνομε στην 'Αθήνα για ν' αντιδράσουμε έναντιον του κύματος του καύσωνος! Την πιο φιλόπονη προσπάθεια την κάνουν οι συγγραφείς του έλαφρου μουσικού θεάτρου που φέτος μας παρουσίασαν ψυγεία πρώτης γραμμής από σκηνής των θερινών θεάτρων... Δεν θαυμάσαι όμως: μπορεί κάθε συμπολίτης να δροσίζεται, να κρυσταλλωθεί μάλιστα, καθημερινώς πληρώνοντας το αντίτιμον του εισιτηρίου; Έξ' άλλου, πολύ κακή εποχή, διάλεξε για να διαλυθής ο μεταξύ ώρισμένων θαλασσοκρατών οφιστάμενος... πάγοι και να παγώω θη ένα καθεστώς αρμονικής συνεργασίας! Λυώνω στην ζέστη και για να θωά πάγο... δεν ξέρω πού να πάγω! "Ας είναι με τα καλαμποδοί μου αυτό δροσίστηκα, λίγο και ξέχασα κάπως τούς... θαμνοὺς του θερμομέτρου! Θερμόμετρον: φρίκη! Γιατί να μην υπάρχη... ψυγόμετρον; Σε μια τέτοια κόλαση ζέστης, δεν πειράζεται ασφαλώς κανείς όταν τον βρίζει ο αντικρυνός του με την έξη φράση: «Την κακή σου και την... ψυχρή!» Την «καλή» σου και την «ψυχρή!» θα πρῶτε μᾶλλον να πᾶ! Αντιθέτως, είναι όδυνηρές οι παραπονιάρικες έκφράσεις: «Με καίησ... με τσιτσιρίζεις... με καδορδίζεις... με κορώνεις... ό έρωσ μου ό φλογερός... ή φλόγα μου...» "Αν πῆς σ' ένα κορίτσι: «Είσαι μπουζιόσα» είναι το καλλίτερο κομπλιμέντο!

Σταματούμε πιά, γιατί αν συνεχίσουμε υπάρχει φόβος να κατορθώσουμε, ότι δεν κατόρθωσε ακόμη καμμία θεατρική σκηνή: να καταπαλώσουμε εν μηνί 'Ιουλίω τούς αναγνώστας μας.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ένώ ή πατρίς διέρχεται δύσκολες ώρες, μπόρες— και στην Εύρώπη άντηχεί παντού πολέμου ίαχή— Ιδού που κάναν κίνημα και οι... γεροντοκόρες!

Στο Βασιλέα πήγανε, χωρίς μυαλό και γνώση, και έλπαν έπιτακτικώς και δη... τελεσιγραφικώς: Πώς πρέπει να τούς θρή γαμη, και να τούς στεφανώση!

Τό των Έστιάδων κίνημα έγένητο εις "Εδεσαν... Καί τοῦτο πληροφορηθείς εύλόγως άπορεί καθείς: πώς τις άφίσανε λυτές εκεί και δεν τίς... έδεσαν!

Ίδού και τ' άποτέλεσμα μιας έκσκαφής τυχαίας: με όλα τ' άφράτα κάλλη τι και έρέφος στην άγκάλη της— έβρέθηκε το άγαλμα μιας γυναικός άρχαίας!

Και άπορούνε οι σοφοί: τι κάνει αυτή ή μητέρα; Να το κοιμίζει το μωρό, ή να το δίνει μιμιπερό, ή να το πάη περίπατο στον καθαρό άέρα;

Τούς λέμε διαφωτιστικά στο σκοτεινό σημείον: πώς έθιμο είναι παλαιόν που είδε κι' ό Χρυσόδης Αίώ να πάνε οι... παρθένας μας εις το Βρεφοκομείον!

Ειδήσεις του έξωτερικού δι' άσυρμάτου ιδιωτικού ΜΑΣΣΑΛΙΑ

Οι άπεργίες παίρνουνε και δίνουν στην Γαλλία: έγινανε κακιά πληγή! ως και ό Μάριος άπεργεί— και δεν άκούγονται ψευτιές πλέον στην Μασσαλία!

ΘΕΑΤΡΙΚΕ ΠΡΩΤΕΣ

Πλούσιες σε καινούργια έργα πρόζας αυτές οι ήμέρες.

Την Τετάρτη ό θίασος Κατ. "Ανδρεάδη ανέβασε την παριζιάνικη κωμωδία των 'Ακρεμάν (ό σύζυγος 'Ακρεμάν θεατρικοποίησε το ρωμάντζο της γυναίκας του) «Οι κυρίες με τα πράσινα καπέλλα». Πρόκειται για ένα λεπτογραφημένο έργο της που γράφηκε ίσως μόνο και μόνο για να κινή ή Τελσίντ στην τελευταία πράξη την άπολογία της γεροντοκόρης. Γιατί αν εξαίρεση κανείς αυτή τη λεπτομέρεια, το έργο μένει ένα παιδαριώδες σκηνικό κατασκευάσμα με μερικές καλογραμμένες σκηνές.

Η έκτέλεση δεν υπήρξε δυστυχώς διόλου καλή. Όσοι από τούς ήθοποιούς δεν είχαν παρεξηγήσει τούς ρόλους των (δπως συνέβη με την κ. Μηλιάδη), τούς έπαιζαν με κάποια ύπερβολή. Ό μόνος που ήταν στον ρόλο του ήταν ό κ. Γαβριηλίδης. Κατά δεύτερον λόγον ό κ. Χριστογιαννόπουλος, Ό κ. Ραφτόπουλος είχε δυο φράσεις όλες όλες.

Η κ. "Ανδρεάδη συμπαθεστάτη εμφάνιση δεν έφτανε όμως για να δώση σε όλους τη φινέτσα που άπαιτούσε το έργο.

Την Παρασκευή το βράδυ ό θίασος 'Αλίκης Μουσούρη ανέβασε την καινούργια σάτυρα του κ. Θ. Συναδινού «Ό κ. 'Υπουργός συνεργάζεται». Για το έργο αυτό θα το γράψουμε στο προσεχές φύλλο μας.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
2. Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παιδική κωμωδία του Δημ. Ιωαννοπούλου.

Μπορείτε να τις προμηθευθήτε από όλα τα πρακτορεία και ύποπρακτορεία της 'Εταιρίας Σπ. Τσαγγάρη Με 10 μόνον δρχ. μέχρι της 15 'Ιουλίου

ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΧ. 35787

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΚΔΙΚΗΣΗ!

Ο κύριος που έχασε 3 εκατομμύρια στα χαρτιά.— Σὲ τί νόμισμα θέλετε νὰ σὰς πληρώσω;

Ο κύριος που τὰ κέρδισε (εὐγενικά).— Σ' ὅτι θέλετε, παρακαλῶ...

Ο κύριος που ἔχασε.— Λάμπρά. Ἐλάτε μαζί μου, νὰ παραλάβετε τὸ ποσὸν σέ... δεκάρες!

□ □

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ...

Ο σύζυγος επιστρέφει νύχτα παραπαίων. Ἡ σύζυγος.— Παλιομπερσὴ!

Ο σύζυγος.— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, δὲν εἶμαι... μεθυμένος... Πού εἶναι... οἱ παντοφύλλες μου;

Ἡ σύζυγος.— Κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ο σύζυγος.— Καὶ τό... κρεβάτι που εἶναι;

□ □

ΚΑΛΗ ΣΥΣΤΑΣΗ

Μεταξὺ φίλων.
—Στὸ ρεστοράν που τρώς λὲς νὰ μοῦ κά-
νουν πίστωση;

—Σὲ γνωρίζουν;

—Ὅχι!

—Τότε, ἴσως!

□ □

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

Ἐκείνη.— Ἰσως θὰ προτιμούσατε νὰ
εἶχα παντρευτῇ ἄλλον;...

Ἐκεῖνος (ἀποκαιόμενος).— Ὡ! δὲν
μπορῶ νὰ εὐχηθῶ κακὸ σὲ κανέναν!...

ΜΗ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥΣ

—Ὁχι! Παναγιά μου! Πάλι αὐτοὶ οἱ ἐνο-
λητικοὶ Ντυράν! Ἀς κρυφτούμε στὸ μπά-
νιο!

Τὸ ἔγκλημα τοῦ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὅταν ὁ Τζέιμς Βάνκροφτ ἀποφάσι-
σε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἐραστὴ τῆς γυ-
ναίκα του, μελέτησε τόσο προ-
σεχτικά καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτο-
μέρειες τοῦ φόνου, ὥστε ἦταν βέβαιος
ὅτι τίποτα δὲν θὰ πρόδιδε τὴν ἐνοχὴ του.

Εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ὁ Τζέιμς εἶ-
χε ἐργασθῇ ἐντιμα σὲν ἱατρικὴ ἐπιστή-
μη του, εἶχε γράψῃ περισπούδαστα, συγ-
γράμματα, ἦταν γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς
στὴν κοινωνία. Δεκαπέντε χρόνια εἶχε ζή-
σει εὐτυχῆς μετὰ τὴν γυναίκα του, τὴν ὁ-
μορφὴ Τζούλια, ὅταν ξαφνικά, μὴ μέρ-
α ἀντηλήφθη ὅτι ἡ ἀγαπημένη σύντροφός
του τὸν ἀπατοῦσε μετὰ τὸν ἀδελφικὸ φίλο
του, τὸν Κέβιν Χόλτ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὀρκίστηκε μέσα του
νὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ Τζέιμς ἐξακολουθοῦσε
ν' ἀγαπᾷ τὴν γυναίκα του καὶ τὴν ἤθε-
λε ἀποκλειστικῶς δική του. Ὁ κλέφτης
τῆς ἀγάπης του ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, νὰ
λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση κι ὁ Τζέιμς ἀποφά-
σισε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἐκανε τὶς προετοιμασίες του κι' ἔνα
ἀπόγευμα πού ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του
βρισκόταν στὸ σπίτι του, εἶπε στὴ Τζού-
λια ὅτι εἶχε νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ μὴ τὸν
ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Κατόπιν κλείστηκε στὸ
γραφεῖο του.

Ἐπειδὴ αὐτὸ γινόταν συχνά, δὲν ἔκανε
ἐντύπωση οὔτε στὴ γυναίκα του οὔτε
στὴν ὑπηρεσία. Ἀπόλυτος ἡσυχία βασι-
λεῦσε στὸ σπίτι.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ Τζέιμς βεβαιώθηκε
ὅτι μέσα στὴ σιγαροθήκη του εἶχε τὰ τρία
σιγάρα τὰ ὁποῖα εἶχε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν,
δύο ναρκωτικὰ στὴ μία πλευρὰ καὶ ἕνα
κοινὸ σιγάρο στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σι-
γαροθήκης, φόρεσε ἕνα παλιὸ πανωφόρι
κι' ἕνα κουκκο στὸ κεφάλι του, ἀνοίξε
τὴν μπαλκονόπορτα πού ἐβγαίνει στὸν
κῆπο, βεβαιώθηκε πὼς κανεὶς δὲν τὸν ἔ-
βλεπε, δρασκέλισε τὰ κάγκελλα καὶ κα-
τέβηκε στὸν κῆπο...

Μὲ γοργὸ βῆμα ὁ Τζέιμς προχώρησε
ὡσὸτου ἔφθασε στὴν πολυκατοικία ὅπου
ὁ Κέβιν κρατοῦσε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα
στὸν τρίτο ὄροφο. Δὲν μπήκε ἀπὸ τὴν
κυρία εἴσοδο γιατί ὁ Κράγκ—ἕνας πα-
λῆς συμπολεμιστῆς του κατὰ τὸν παγ-
κόσμιο πόλεμο—ἦταν θυρωρὸς τοῦ σπι-
τιοῦ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν δῇ. Ἐκανε
τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ
τὴν πίσω ἀνεμόσκαλα τῆς ἐξόδου κινδύ-
νου. Φόρεσε τὰ γάντια του καὶ μετὰ τὸ
κλειδὶ τὸ ὁποῖο εἶχε φροντίσει νὰ πάρῃ
σὲ μὴ προηγουμένη ἐπίσκεψί του, ἀνοίξε
τὴν πόρτα καὶ τοποθέτησε πάλι τὸ κλει-
δὶ στὸ καρφί, στὴ συνηθισμένη θέσῃ του.
Τὸ σπίτι ἦταν σκοτεινὸ, ἀναψε λοιπὸν τὸ
ἡλεκτρικὸ φανάρι τῆς τσέπης του, πέρα-
σε τὴν κουζίνα, τὸ μικρὸ διάδρομο καὶ
ἔφθασε στὸ χῶλ τῆς εἰσόδου. Στὴ κρεβ-
βατοκάμαρα τοῦ φίλου του ὑπῆρχε φῶς
κι' ὁ Τζέιμς ἀφοῦ ἐβγαλε τὸ παλτό του
καὶ τὸν κουκκο του, χτύπησε στὴ πόρτα,
λέγοντας:

—Ἐ! Κέβιν, εἶσαι μέσα;

—Ἐδῶ εἶμαι, ἔλα! ἀπήντησε ὁ Κέβιν

καὶ σὰν μπήκε ὁ φίλος του, πρόσθεσε μ'
ἀπορία: Ἄλλὰ πὼς διάβολο μπήκες; Δὲν
ἄκουσα τὸ κουδούνι;

—Ὅταν ἀφήνεις τὴν ἐξώπορτά σου μι-
σανοιχτή, ὁ κάθε λωποδύτης μπορεῖ νὰ
μπῇ ἐλεύθερα στὸ σπίτι σου, ἀπήντησε
ὁ Βάνκροφτ γελώντας καὶ κάθησε σὲ μὴ
πολυθρόνα. Δὲν σὲ εἶδα δυὸ μέρες καὶ
ὕπερθε πὼς εἶσαι κακοδιάθετος, τί ἔ-
χεις;

Ὁ Κέβιν βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ
κρεβάτι του. Φοροῦσε τὶς πυτζάμες του
καὶ ἐνῶ κάπνιζε διάβαζε τὴν ἐφημερίδα
του.

—Τίποτε, τεμπελιάζω. Τί γίνεται ἡ
Τζούλια;

—Καλὰ, εἶπε ὁ Τζέιμς καὶ ὑπολόγισε
πόση ὥρα θὰ διαρκοῦσε τὸ σιγαρέττο
πού κάπνιζε ὁ φίλος του ὥστε νὰ τοῦ
προσφέρῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δικά του.

Οἱ δυὸ φίλοι συζητοῦσαν γιὰ τὶς τελευ-
ταῖες εἰδήσεις, ὅταν ἐκεῖ πού μιλοῦσαν
χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Κέβιν ἔσβυσε
τὸ σιγάρο του καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Ἄλλο!... Ἐσὺ Κράγκ... λοιπόν;...
Καλὰ, θὰ κουτᾶζω τὴν ἐφημερίδα καὶ
θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως. Μὴ διακό-
πτεις...

Ὁ Κέβιν πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ μετὰ
τὸ μολύβι στὸ χέρι ἔκανε μερικοὺς γρή-
γορους ὑπολογισμοὺς στὰθηκε σκεφτι-
κὸς καὶ νευρικά χτυποῦσε τὸ μολύβι του
ἀπάνω στὸ στόμιο τοῦ τηλεφώνου. Τέλος
ἔδωσε στὸν Κράγκ τὰ δνόματα μερικῶν
ἀλόγων τῶν ἵπποδρομιῶν, τοῦ εἶπε νὰ
τοῦ τηλεφωνήσῃ πάλι, τοποθέτησε τὸ ἀ-
κουστικὸ στὴ θέση του καὶ εἶπε:

—Τζέιμς, ἂν ποτὲ θελήσῃς νὰ παίξῃς
στὶς κούρσες, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ
τὸν Κράγκ, εἶναι μοναδικὸς στὶς προβλέ-
ψεις του.

—Εὐχαριστῶ, δὲν παίζω στὶς κούρσες,
εἶπε ὁ Τζέιμς ξερά, δὲν μ' ἀρέσει νὰ
διακινδυνεύω σὲ στοιχήματα τὰ χρήματα
πού κερδίζω μετὰ τὸν κόπο μου.

Ὁ Κέβιν δὲν ἀνήντησε, μόνο ἄπλωσε
τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ κουτὶ μετὰ
τὰ σιγάρα ἀλλὰ ὁ Τζέιμς τὸν πρόλαβε. Ἐ-
βγαλε τὴ σιγαροθήκη του, πῆρε πρῶτα
ὁ ἴδιος τὸ μόνον σιγάρο καὶ κατόπιν πρόσ-
φερε στὸν φίλο του.

Ἀνυπόπτος ὁ Κέβιν πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ
δυὸ σιγάρα πού εἶχαν ἀπομείνει καὶ τὸ
ἀναψε. Σὰν τράβηξε μερικὲς ρουφιγιές,
εἶπε:

—Περίεργη γεύσι ἔχουν αὐτὰ τὰ σιγά-
ρα σου.

—Εἶναι μὴ καινούργια μάρκα, τὰ βρί-
σκω πολὺ καλὰ.

Κάπνισαν λίγη ὥρα σιωπηλοὶ, κατόπιν
ὁ Τζέιμς εἶπε ἀργά:

—Ξέρεις Κέβιν, ἦρθα νὰ σοῦ μιλήσω
γιὰ τὴν Τζούλια, εἶμαι ἀνήσυχος τελευ-
ταίως καὶ ἤθελα νὰ με βοηθήσῃς.

—Ἀνήσυχος γιατί; ἀπήντησε ὁ Κέβιν
καὶ χαμουρήθηκε, φαίνεται καλὰ στὴν
ὕψα της... Θεέ μου, πὼς νυστάζω... τὰ
μάτια μου κλείνουν χωρὶς νὰ θέλω... Εὐ-
χαρίστως θὰ σὲ βοηθήσω ἂν... μπορῶ...

Δρὸς Βάνκροφτ

ΤΟΥ Φ. Β. ΜΟΡΡΙΣ

—Μπορεῖς νὰ πεθάνῃς, παληάνθρωπε!
γρύλλισε ὁ Τζέιμς γέροντας πάνω ἀπὸ
τὸν κοιμισμένο φίλο του. ἦρθα γιὰ νὰ
σὲ σκοτώσω, κίηος!...

Μὲ μὴ τελευταία προσπάθεια ὁ Κέβιν
ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸν φί-
λο του, μὰ ἀμέσως τὰ βλέφαρά του ἔ-
κλεισαν πάλι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, βαθειὰ
κοιμισμένος.

Γιὰ λίγη ὥρα ὁ Τζέιμς τὸν κύτταξε
μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος, κατόπιν ἄρ-
χισε νὰ ἐκτελῇ προσεκτικὰ τὸ προμελε-
τημένο σχέδιό του.

Ἐσβυσε τὸ σιγάρο του καθὼς κι' ἐκεῖ-
νο πού κάπνιζε ὁ φίλος του καὶ προσε-
κτικὰ ἔκρυψε τ' ἀποταίγαρα μέσα στὴ
σιγαροθήκη του. Κατόπιν πῆρε ἕνα τσι-
γάρο ἀπὸ τὸ κουτὶ τοῦ φίλου του, τὸ ἄ-
ναψε στὰ δάχτυλα τοῦ Κέβιν. Καθὼς τὸ
χέρι τοῦ Κέβιν κρεμόταν ἔξω ἀπὸ τὸ
κρεβάτι πάνω ἀπὸ τὴν πεσμένη χάρ-
μη ἐφημερίδα, τὸ χαρτί δὲν ἄργησε νὰ πά-
ρῃ φωτιά.

Τότε ὁ Τζέιμς φόρεσε πάλι τὰ γάντια
του καὶ μετὰ τὸ μαντῆλι τοῦ σκούπισε προ-
σεκτικὰ ὅσα ἀντικείμενα εἶχε ἀγγίξει
προηγουμένως. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ χτύπη-
σε πάλι τὸ τηλέφωνο. Στὴν ἀρχὴ σκέφθη-
κε νὰ μὴ ἀπαντήσῃ ἀλλὰ ἂν ἦταν ὁ
Κράγκ πού τηλεφωνοῦσε; Ἀσφαλῶς ἂν
δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε θὰ κινδοῦσε τὴν ὑπο-
ψία τοῦ θυρωροῦ. Πῆρε λοιπὸν τὸ ἀκου-
στικὸ, προσποιήθηκε πὼς ἔβριχε καὶ ρώ-
τησε ποῖος ἦταν.

—Ἄλλο!... Μίστερ Χόλτ, ἀκούστηκε ἡ
φωνὴ τοῦ Κράγκ, ἡ κυρία ἦρθε. Περιμέ-
νει ἐδῶ, στὸ θυρωρεῖο. Θέλετε νὰ περι-
μένῃ ἡ μπορεῖ ν' ἀνεβῇ;

—Ὅχι, ἀκόμα... σὲ λίγο, εἶπε ὁ Τζέιμς
καὶ προσποιήθηκε πὼς ἔβριχε, σὲ λίγο...

—Πολὺ καλὰ σέρ! εἶπε ὁ Κράγκ.

Στὸ μεταξὺ τὰ σεντόνια καὶ τὸ πού-
πουλο τοῦ παπλώματος εἶχαν πάρει φω-
τιά καὶ ἡ κάμαρα εἶχε γεμίσει καπνὸ.
Τότε ὁ Τζέιμς βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο
καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του. Φόρεσε
τὸ παλτό του καὶ τὸν κουκκο του καὶ ἔ-
φυγε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο πού εἶχε ἔρθῃ.
Κι' ἐνῶ ἀπομακρυνόταν συλλογιζόμενος
πὼς θὰ περνοῦσε λίγη ὥρα ὡσὸτου ἀν-
τιληφθῶν τὴ φωτιά καὶ στὸ μεταξὺ ἡ
Τζούλια θὰ περίμενε ἀνυπόμονη στὸ θυ-
ρωρεῖο...

Ὅταν πέρασε τὴ γέφυρα ὁ Τζέιμς πέ-
ταξε μετὰ τὸ πρὸ τοῦ περιχόμενου τῆς σιγα-
ροθήκης του κάτω στὸν ποταμὸ, εὐὸ ἀ-
ποταίγαρα κι' ἕνα ὀλόκληρο τσιγάρο. Ἡ-
συχος τώρα γύρισε στὸ σπίτι του. Σκαρ-
φάλωσε εὐκολὰ στὸ χαμηλὸ μπαλκόνι
τοῦ γραφείου του καὶ μπήκε στὸ δωμα-
τιο. Πέριμενε μὴ στιγμὴ κατόπιν βγή-
κε στὸ διάδρομο καὶ φώναξε:

—Τζούλια!... Τζούλια!

Μὴ ὑπηρετρία παρουσιάστηκε καὶ εἶ-
πε:

—Ἡ κυρία βγήκε ἔξω σέρ,

—Τέτοια ὥρα... ὁ Τζέιμς μετὰ
προσποιητῇ ἀπορίας...

—Ἀλλὰ εἶναι νωρὶς ἀκόμα σέρ, εἶναι

μόλις ἑννιά...

—Μπᾶ! Ἐχεις δίκιο, νόμιζα πὼς εἶ-
ναι ἀργά, εἶπε ὁ Τζέιμς κυττάζοντας τὸ
ρολόι τοῦ τοῖχου κι' ἀμέσως ξαναμπήκε
στὸ γραφεῖο του.

Ἔτσι ἦταν βέβαιος ὅτι τὸ ἄλλοθι του
ἦταν ἐξασφαλισμένο. Στὴν ἀνάγκη ἡ ὑ-
πηρετρία θὰ μαρτυροῦσε ὅτι ὁ κύριος
τῆς βρισκόταν στὸ σπίτι. Ἀ! εἶχε μελετή-
σει καλὰ τὴν ἐκδίκησή του.

□ □

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Κέβιν Χόλτ
πέρασε ὡς ἕνα ἀτύχημα: κοιμήθηκε μετὰ
τὸ τσιγάρο του ἀναμμένο καὶ μόνος του
ἔβγαλε φωτιά στὰ ρούχα του. Κατὰ τὶς
ἐννιάμισι, ὁ μικρὸς υπάλληλος τοῦ ἀσ-
σανσέρ ἔνοιωσε μυρωδιὰ καμμένου καὶ
εἶδε ὅτι ἐβγαίνει καπνὸς ἀπὸ τὴν χαραμά-
δα τῆς πόρτας τοῦ διαμερίσματος τοῦ
Χόλτ. Ὁ μικρὸς εἰδοποίησε τὸν θυρω-
ρὸ. Ἡ πυρκαϊὰ κατεστάλη εὐκολὰ χω-
ρὶς ν' ἀπλωθῇ στ' ἄλλα διαμερίσματα
τοῦ σπιτιοῦ. Δυστυχῶς, ὅμως ἦταν ἀργά
πειὰ γιὰ νὰ σωθῇ ὁ Χόλτ. Τὸν βρήκαν
σὲ κακὴ κατάσταση, ἀγνώριστο σχεδόν.

Στὴν ἀνάκριση, ὁ θυρωρὸς εἶχε τὴν
λεπτότητα ν' ἀποσιωπήσῃ τὴν ἐπίσκεψή
τῆς Μίσσις Βάνκροφτ, ἀλλ' οἱ ἀστυνομι-
κοὶ κατάρθωσαν νὰ πληροφορηθοῦν τὴν
παρουσία της στὸ θυρωρεῖο.

Ὁ Τζέιμς τὸ περίμενε αὐτὸ κι' ἔτσι
δὲν παραξενεύτηκε ὅταν τὴν ἐπομένη τὸ
πρωὶ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψή τοῦ ἀστυνο-
μικοῦ ἐπιθεωρητοῦ.

Ὁ Βάνκροφτ ἐπιβεβαίωσε ὅτι ὁ Χόλτ
συνηθίζε νὰ καπνίζῃ στὸ κρεβάτι του.
Εἶχε λυπηθῇ κατάκαρδα γιὰ τὸ τραγικὸ
τέλος τοῦ φίλου του. Δυστυχῶς δὲν ἤξε-
ρε τίποτα παραπάνω πού νὰ διαφωτίσῃ
τὴν ἀστυνομία.

Χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Τζέιμς, εἶχα
ἐργασία καὶ δὲν βγήκα διόλου ἀπὸ τὸ
σπίτι. Μὴ στιγμὴ μονάχα φώναξα τὴ γυ-
ναίκα μου ἀλλὰ ἡ ὑπηρετρία μοῦ εἶπε
ὅτι ἡ κυρία εἶχε βγῇ ἔξω καὶ δὲν εἶχε
ἐπιστρέψει ἀκόμα. Ἀπόρησα μάλιστα,
γιατὶ εἶχα τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἦταν πιὸ
ἀργά. Ξέρετε πόσο ἀπορροφάται κανεὶς
ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ καμμιὰ φορὰ...

Σιωπηλὸς ὁ ἐπιθεωρητῆς ἀκούσε τὸν
Βάνκροφτ ὡς τὸ τέλος. Κατόπιν εἶπε:

—Μ' ἄλλα λόγια ἔχετε ἕνα θαυμάσιο
ἄλλοθι. Ἔνα πράγμα μονάχα ξεχάσατε
δὲν τὸν Βάνκροφτ: Ὅτι ὁ μίστερ Χόλτ
καθὼς κι' ὁ Κράγκ ἤξεραν τὸν τηλεγρά-
φο Μόρς. Κι' ὅταν ὁ μίστερ Χόλτ ἀπήν-
τησε στὸ πρῶτο τηλεφώνημα τοῦ Κράγκ,
ὁ ὁποῖος τὸν συμβούλευε σὲ ποιά ἄλο-
γα ἔπρεπε νὰ παίξῃ, ἐκεῖνος χτύπησε ἄ-
πάνω στὸ στόμιο τοῦ τηλεφώνου μετὰ
συνηθιστικὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου Μόρς,
τὶς ἐξῆς λέξεις:

«Ἐμπόδισε ἀνεβῇ κυρία, Σὺ-
ζυγός της ἐδῶ!»

Χωρὶς ἀτίτλαση ὁ δόκτωρ Τζέιμς
Βάνκροφτ ἄρρηξε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ τοῦ
περάσῃ τὶς χειροπέδες.

Φ. Β. ΜΟΡΡΙΣ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΑΠΟΛΕΙΞΗ

Ρεπόρτερ.— Ὡστε εἰσθε δέβαιοι πὼς
ἄρχισε νὰ περνᾷ ἡ μεγάλη κρίσις;

Μεγαλοκαταχραστής.— Βεβαί-
οτος... Φέτος χρεωκόπησα 6525 φορὲς ἔ-
ναντι τῶν περυσινῶν 4.243!

□ □

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ

Ὁ πρῶτος γιατρός.— Τὴν περσὴ
ομήν ἐβδομάδα μούτυχε μὴ πολὺ ἐνδιαφέ-
ρουσα περίπτωση. Ἡ διάγνωσίς μου ἦταν
θαῦμα ἐπιτυχίας, ἀλλὰ ἡ πορεία τῆς ἀρρώ-
στειας παρουσίασε μὴν ἀπρόοπτη ἀνωμαλία.

Ὁ δεῦτερος γιατρός.— Ποιὰ ἦταν
ἡ πορεία της;

Ὁ πρῶτος γιατρός.— Ὁ πελάτης
μου ἔγινε πολὺ γρήγορα καλὰ.

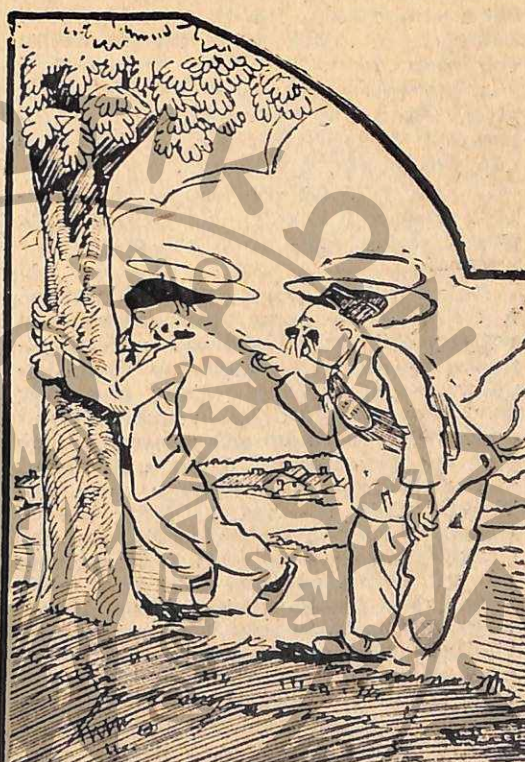
□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΠΙΣΤΩΣΗ...

Ὁ ζητιάνος (σ' ἕναν τζέντλεμαν).
—Δώστε στὸν φτωχὸ μὴ δραχμὴ.

Ὁ τζέντλεμαν.— Δὲν ἔχω ψιλὰ, τό-
ρα. Θὰ ἐπιστρέψω ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ
θὰ σοῦ δώσω.

Ὁ ζητιάνος.— Ἐγὼ φταίω, δὲν
φταίτε σεις. Γιὰ νὰ δίνω πίστωση σὲ ἄν-
θρώπους σὰν καὶ σὰς γι' αὐτὸ τώρα ἔγινε
φτωχὸς καὶ ζητιανεύω.

Κ. Τ. Α. Κ. Τ. Α.

—Θαῦτά σὰς πιάω μέσα!

—Τί μὰς λέτε καλέ. Σὰς φοβήθηκαν ὁ-
πειδὴ ἦσαστε δυό!!

—Ὅχι, θὰ σὰς φοβήθουνε ἐμεῖς ἐπειδὴ...
ἦσαστε τέσσερις!

Το καλυμνιώτικο καΐκι

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΙΗΓΗΣΙΑ
Β. ΗΛΙΑΔΗΣ

Στο μικρό λιμάνι του νησιού τρείς μέρες τώρα είχε άραξει το Καλυμνιώτικο σφουγγαράδικο καΐκι. Όλοκάθαρο και φρεσκοβαμμένο και καθώς το χτυπούσε ο ήλιος άστραφτε ολόκληρο απ' την καθαριότητά. Τρείς μέρες τώρα είχαν πανηγυρί τα μικρομάγαζα του γαλαού κ' επάνω στα καφενεία της «πιάτσας» μιλούσαν για το Καλυμνιώτικο καΐκι και για τους ναύτες του καΐκιού που είχαν το χρυσάφι στις τσέπες και στην όψη. Έτσι ήλιοκαμμένοι απ' τα μακρινά ταξίδια στην Αφρική είχαν παράδοξα χρυσάφια πρόσωπα, που φωτόβολαγαν κι' αυτά κάτω απ' το άσημι του ήλιου...

— Με την ούρά την έχουν την στερλίνα, έλεγε στο καφενείο της «πιάτσας» ο γραμματέας της κοινότητας ο κύριος Γιακουμής ο Γρίβας...

— Χμμ! Τι θα την κάμεις την στερλίνα όταν την βγάξεις με το αίμα της ψυχής σου. Ζωή είναι κι' αυτή ταχατες...

Κάτω στα μικρομάγαζα του γαλαού ή άτμόσφαιρα ήταν διαφορετική. Οι ναύτες του καλυμνιώτικου καΐκιού έπιναν το κόκκινο μπρούσικο κρασί, έχορευαν τους χορούς της πατρίδας των και άναστέναζαν καμιά φορά στην ένθυση κάποιων κοριτσιών που άφηκαν φεύγοντας άλλα στα νησιά των και άλλα στο Άλτζερί και στο Τούνεζι. Χαί! - Χαί! Ένας κοντός μελαψός ναύτης από την Σύμη, που γεννήθηκε επάνω σε μία περιπέτεια κόντρα-μπάτη μες την ώρα που κυνηγάγε το καταδιωκτικό από την Ιταλοκρατούμενη Ασυπαλήα το καταραμπιτζίδικο καΐκι του πατέρα του έκει στο τρικυμισμένο μπουγάζι της Αμοργού, όλο και διηγότανε για τους έρωτές του με μία Άλτζερνία μουσουλμάνη που είχε την φλόγα στο στήθος και που έσταξαν τα γέλια της μέλι... Έπινε στην ύγεια της και κερνούσε και έσπαζε τα ποτήρια και σκορπούσε μπανκνότες στα όργανα που είχαν κατεβή τις μέρες εκείνες για να διασκεδάσουν το καλυμνιώτικο καΐκι που άραζε έλεγες για γλέντι και για μεθύσι... Τα κορίτσια της χώρας που ά-

κουσαν στην πλατεία, στον μώλο και στις πιάτσες για τους νέους με τα φλουρένια πρόσωπα και με την έρωτική φλόγα στα στήθη, αισθάνονται κι' αυτά την νεανική λαχτάρα να φουντώνη στα άγουρα ακόμη παρθενικά τους στήθη. Και κάτω στα στιάδια, οι νεοπαντρεμένες και οι μεσόκοπες άναστέναζαν κι' αυτές για κάποιες άγάπες που πρόσμεναν από τις μακρινές θάλασσες νάρθουν στην άγκαλιά τους και για κάποιον όνειρο που σέυσανε λάτελα πειά. Η Φλώρα του Νταμίγιο του προεστού άκούοντας στη μικρή πιάτσα έξω από τους μύλους και κοντά στις δυο φάμπρικες για το καλυμνιώτικο καΐκι και για τους ανθρώπους του αισθάνθηκε ένα δυνατό κλονισμό ψυχικό. Μέσα στην σκέψη και στην ψυχή της έπέρασε ένα δράμα της ζωής της άλυσμόνητο. Η πρώτη αγάπη της ξύπνησε στα στήθια της δυ νατά και όλη της ή ζωή τυλίχθηκε από την αγάπη της νεότητάς της. Σάν ένας τέτοιος ναύτης έδω και δεκαπέντε χρόνια, είχε ξεμπαρκάει στο μικρό νησί, καταδιωγμένος από τα Ιταλοκρατούμενα νησιά και είχε αγάπησει τρελώς την Φλώρα. Κι' η Φλώρα είχε αγάπησει με όλη τη φλόγα της νεότητάς της το Μαρίνο — ένα νέο με τα μαύρα σγουρά μαλλιά που γελοούσαν τα μάτια του σαν τ' γαλανό άπέραντο πέλαγος και που τραγουδούσε με πάθος και με καύμο τα τραγούδια της υπόδουλης πατρίδας.

Σ' ένα από τα τραγούδια αυτά...

Κάμε καράβι μου φτερά
να φτάξω στο μπουγάζι
να δώ τον ήλιο του νησιού
να νοιώσω την πνοή της...

η Φλώρα αγάπησε τον Μαρίνο... Δεν άργησαν να έξιμολογηθούν τόν έρωτά τους. Κι' ένα θράδυ άπεφάσισαν να φύγουν κρυφά άδιαφορώτας για την έπιμονή του γέρο Ροσόνι του πατέρα της Φλώρας που δεν ένοούσε με κανένα τρόπο να δώση την μοναχοάρη του σ' ένα «κοντραμπαντιέρη» με άγνωστη φαμελιά και δίχως περιουσία. Την Φλώρα σκεπτόταν θά την έβριε στο Νταμίγιο που είχε χρήματα στην Απάνω Μεριά και που τα μισά μαγα-

ζιά της πιάτσας ήταν κληρονομιά του. Το σχέδιο της φυγής τους είχε προδοθή και την ώρα που πλησίαζε ο Μαρίνος στο σπίτι του γέρο Ροσόνι άστράψαν μαχαίρια. Ο Μαρίνος επάλαψε με τους ανθρώπους που έκαμαν καρτέρι πληρωμένοι από το γέρο τσιγκουνη τον πατέρα της Φλώρας. Και κατάρθωσε σέρνοντας σ' ένα «στιάδι» ένα από τους ανθρώπους αυτούς να τον άφιση νεκρό με δυο δυνατές μαχαίριες. Το όνειρο όμως της Φλώρας και του Μαρίνου έσβυσε για πάντα. Το αίμα άνοιγε ένα άγεφύρωτο κενό. Ο Μαρίνος έφευγε για πάντα απ' το νησί καταδιωγμένος τώρα και απ' τις έλληνικές αρχές για φόνο... Η Φλώρα αισθάνθηκε να πεθαίνει ή ζωή της μέσα στο νεανικό της κορμί και δέχθηκε χωρίς καμιά αντίρρηση να γίνη γυναίκα του Νταμίγιο με τα χρήματα και τα μαγαζιά στις πιάτσες του νησιού.

— Βρώμα! Έπρεπε να σ' έχω σκοτώση σαν τ' σκυλί — της έλεπε ο πατέρας της ύστερα από τ' φονικό που έγινε την νύχτα εκείνη στο «στιάδι» της μικρής πολιτείας.

Από τότε δεν είχε μάθη τίποτε κανεις για τ' νέο με τα μαύρα σγουρά μαλλιά που είχε την φωνή στο τραγούδι και την φλόγα στα στήθια... Κάποιοι νησιώτες διηγήθηκαν πως τόν είδανε σ' ένα ταξίδι τους στην Αραπιά να πουλά φείδια και να γιατρεύη πληγές από φαρμακερά δήγματα.

Η Φλώρα άκούοντας για τ' καλυμνιώτικο καράβι που άραζε μέρες τώρα στο μικρό πόρτο του νησιού έφερε στο νοΐ της τ' δράμα αυτό της ζωής της. Κ' ένα θράδυ πίσω από τ' άπόμερα βορεινό έπηρε τ' δρόμο προς τ' γαλάδι. Η νύχτα θαθεία και τ' φεγγάρι μέσα σ' ένα πηχτό ποδί που σηκωνε ένας δυνατός άγριος νοτιάς. Το καλυμνιώτικο καΐκι χοροπηδούσε επάνω στα κύματα μά οι ναύτες του έβιναν στο γαλάδι τραγουδούσαν και χόρευαν και έπιναν για τις άγάπες τους και για τους πόνους τους. Ο κοντός μελαψός ναύτης έτραγουδούσε άράπικα κινώντας όργιαστικά την κοιλιά του ενώ οι άλλοι χειροκροτούσαν κ' έφώναζαν:

— Μπράβο Αφρικανέ! Ούρά!

Κι' ένας άδειάζοντας μία μπουκάλια κρασί ευχήθηκε πίνοντας στην ύγεια του καπετάνιου του καραβιού... Κανένας στο νησί δεν είχε δη τόν καπετάνιο αυτό γιατί σ' ένα θούτηγμα για σφουγγάρια έπιάσθηκε σύγκορμα κοντά στα παράλια της Μπερμπεριάς και έκτοτε τρείς μήνες τώρα έμενε πιασμένος διευθύνοντας από την κουκέττα του καΐκιού τις δουλειές που πηγαιναν όλο και καλλίτερα. Κάποιος θαρκάρης του νησιού τόν είδε μία νύχτα έσπλωμένο επάνω στο κατάστρωμα και άκουσε να σιγοτραγουδά μέσα στην ήσυχία της νύχτας την ώρα που οι άνδρες του γλεντούσαν στα καπελεία του μικρού πόρτου:

Κάνε καράβι μου φτερά
να φτάσω στο μπουγάζι...

Η Φλώρα πίσω από τ' έρημοκλήσι του Αϊ Σιδερή στο πόρτο άκουε τα τραγούδια και τα γέλια των ναυτών του καλυμνιώτικου καΐκιού. Και ή ψυχή της ώσαν να σερνότανε προς τ' πέλαγος και προς τ' καράβι. Μέσα στο ταρραμένο κεφάλι της χοροπηδούσαν τα μαύρα σγουρά μαλλιά του Μαρίνου και μπερδούνταν μορφές—μορφές που άδύνατο να τις ξεχωρίση μέσα στην τρικυμία της ψυχής της. Αθελσε τρικλίζοντα σάν μισομεθυσμένη έφταζε στο γαλάδι που ήταν άραγμένο τ' καΐκι. Η νύχτα θαθεία. Και τ' φεγγάρι σκεπασμένο κάτω από ένα πηχτό ποδί που άπλώνονταν όλοένα τυλίγοντας μέσα σε μαυρόλευκα κρέπια τα λευκά σπία της χώρας, τους μύλους και τα καμπαναριχτών μικρών εκκλησιών. Κι' όσο προχωρούσε ή νύχτα έφούσκωνε ή θάλασσα και ό νοτιάς έσήκωνε δυνατώτερα κύματα και ή ύγρασία έμούσκευε έως τα κόκκαλα.

Μία παράδοση λαχτάρα ξύπνησε μέσα στην Φλώρα. Ν' άνέβη στο καλυμνιώτικο καΐκι, να ζήση την άτμόσφαιρά του... Κανένας δεν την άντελήφθηκε διαβαίνοντας την μακρυά σανίδα που έβινε την έξρα από τ' καΐκι. Οι ναύτες γλεντούσαν ακόμη στα μικρομάγαζα του πόρτου κάτω από τα τρεμάμενα φώτα της άσετυλίνης. Μέσα στο σκοτάδι του καΐκιού ή Φλώρα καθώς προχωρούσε διάκρινε μία σκιά και άκουσε μία φωνή που την έκαμε ν' άνατριχιάση.

— Έσ' είσαι Γιάννη;
Η Φλώρα έπλησίασε τρέποντας.

— Έσ' είσαι Γιάννη;
Η Φλώρα έπλησίασε τρέποντας.

— Όχι... Μιά γυναίκα που θέλησε να έπισκεφθί τ' καΐκι σας...

— Μιά γυναίκα...

Η Φλώρα άντικρύζοντας την μορφή του έσπλωμένου ανθρώπου άφηκε μία δυνατή κραυγή...

— Έσύ Μαρίνο; ...

— Φλώρα...

Έπρεσε στην άγκαλιά του ή Φλώρα κλαίοντας.

— Και τώρα πιά δεν φεύγω!

— Είμ' ένας άρρωστος πιά. Τα πόδια μου, τ' κορμί μου άλυσοδεμένα...

— Όχι! Θάρθω μαζί σου.

— Κι' ό άντρας σου;

— Τόν μισώ!

— Δεν πρέπει να μάθη κανένας τίποτε γιατί άλλοι...

— Κανένας δεν θα μάθη. Κανένας τίποτε, Μαρίνο! Είμαι δικιά σου...

Ε. Η.

Το άλλο πρωΐ στην πιάτσα της χώρας λέγανε πως τ' καλυμνιώτικο καράβι άνοιξε εαφνικά την νύχτα πανιά και τράβηξε με άγρια σοροκάδα στο πέλαγος άφίνοντας και τόν κοντό μελαψό ναύτη στο νησί για να τόν πάρη στο γυρισμό του και όταν ξεμεθύση.

— Θάφυγε με κανένα καντραμπάντο παρατήρησε και πάλι ό γραμματέας. Τ' θράδυ σ' όλο τ' νησί μαθεύτηκε

—Τη Φλώρα σκεπτόταν να τη δώση στον Νταμίγιο

πως γίνθηκε άραξη κ' ή Φλώρα του Νταμίγιο του προεστού. Κανένας όμως δεν μπόρεσε να βάλη την ύποψία ότι τ' καλυμνιώτικο καράβι τ' οδηγούσε — πέλαγος ό έρωτας του καπετάνιου του του Μαρίνου και της όμορφης Φλώρας του προεστού.

ΒΑΛ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΚΟΥ-ΚΛΟΥΕ-ΚΛΑΝ...

ΤΗΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Στην Αμερική — που άλλου θά θέλατε να είναι; — ιδρύθηκε μία πολύ περίεργη όργάνωση, ένα είδος Κού-Κλουέ-Κλάν, που έχει ως άποστολή να καταπολεμά...την μοιχεία. Και δεν άστειλούν καθόλου οι προστάται αυτοί της συζυγικής πίστωσης: σκοτώνουν απλούστατα τους παρεκτροπομένους.

Πραγματικά, στα άμερικανικά φύλλα των τελευταίων ήμερών, γράφθηκαν πολλά για κάτι μυστηριώδεις φόνους έγγάμων άνδρων, για τους όποιους, μία έπισταμένη έρευνα της άστυνομίας άπέδειξε ότι είχαν όλοι τους παραβή την έβδόμη εντολή.

Όλα τα έγκλήματα είχαν διαπραχθί κατά τόν ίδιο τρόπο, πράγμα τ' όποιο ώδήγησε στο συμπέρασμα ότι διεπράχθησαν από ένα και τ' αυτό πρόσωπο. Και έπειδή αυτό είναι άδύνατο, κατέληξε ή άστυνομία στο άσφαλέστερο συμπέρασμα ότι πρόκειται για όργανωμένη κίνηση, με άρχηγό και όρισμένο σύστημα δράσεως. Έπί πλέον, έπίσθη ή άστυνομία ότι άρχηγός και μέλη της μυστικής αυτής έταιρίας είναι... γυναίκες, αφού τα θύματα είναι μόνον άνδρες. Και δεύτερο συμπέρασμα αυτό — τ' μέλη της όργάνωσης είναι μόνον άπατημένες γυναίκες.

Όπωςδήποτε, τα έγκλήματα αυτά έχουν άναστατώσει όχι μόνον την άστυνομία, μά και ολόκληρη την καλή Αμερικανική κοινωνία, μέλη της όποιας είναι κατά τ' πλείους τα θύματα.

Ο πνευματώδιστος Γάλλος δραματικός συγγραφέας κ. Φρανσί ντε Κρουασέ, παίρνει άφορμή από τα γεγονότα αυτά για να φιλοσοφήσ ηιγάκι επί του ζητήματος και να καταλήξ ηι' αυτός στο συμπέρασμά του. Είναι δέ αυτό, θετικώτερο, όπως φαίνεται, από όλα μαζί τα συμπεράσματα της άμερικανικής άστυνομίας. Λέγει, λοιπόν, ό ντε Κρουασέ, ότι οι γυναίκες δεν έχουν διόλου δίκην να σκοτώνουν τους άνδρες που μοιχεύονται. Θά έπρεπε, άν ήθελαν να κρίνουν ψυχραιμότερα τα πράγματα, να μην εξετάσουν μόνον τ' φαινόμενα που συχνά άπατούν, μά να προχωρήσουν ακόμα περισσότερο, να μπουν στην ούσία της ύποθέσεως: και ή ούσία είναι ότι...μόνον ή γυναίκα προδίδει την συζυγική πίστη, ενώ ό άνδρας απλώς άπατά. Και πρέπει έδω να κάνουμε μία διευκρίνηση μετά-ξυ των δύο...άμαρτωλών ρημάτων: Προδίδω θά πη περιφρονά τελείως, έγκαταλείπω στο έλεος του Κυρίου τ' πάντα. Απατάω θά πη περνά απλώς τόν καιρό μου. Κι' αυτό κάνουν ό άνδρας που μοιχεύεται, ό όποιος έαναγορεύει πάλι στην γυναίκα του, με περισσότερη μάλιστα θέρμη και τρυφερότητα.

Ενώ ή γυναίκα προδίδει. Δηλ' έχει άπατήσει τόν άνδρα της, πάει τελείωσε! Είναι ίκανή να παρατήρη και αυτόν και παιδιά και όλα και ν' άκολουθήσ τόν έρασά της που κατά 95 ο)ο σ' αυτές τις περιπτώσεις, θά ναι κανένας παληάνθρωπος.

Ας μη θυμώσουν όμως μαζί μου οι κυρίες. Δεν τα λέμε όλα αυτά έμεις, αλλά ό συγγραφέας που άναφέρουμε. Όσον άφορά έμάς, νίπτομε άπλά-

Μικρά Περίεργα

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΤΑ ΛΑΟΥΣ

Στο Παρίσι πρόκειται να ιδρυθῇ ἕνα ταχυδρομικὸ μουσεῖο. Θὰ ὑπάρχουν σ' αὐτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκθεμάτων, πού σχετίζονται μὲ τὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά της, ὡς σήμερα, καὶ ἕνας στατιστικὸς πίναξ στὸν ὁποῖο θὰ φαίνεται πόσο ἀλληλογραφοῦν οἱ διάφοροι λαοὶ τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὶς πληροφορίες πού ὑπάρχουν γιὰ τὸν πίνακα αὐτό, οἱ ἄγγλοι ἔχουν τὴν μεγαλύτερη ἀλληλογραφία τοῦ κόσμου. Κάθε Ἀγγλος, γράφει κατὰ μέσον ὅρον 78 γράμματα τὸν χρόνο.

Ἔρχονται κατόπιν οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ 67 γράμματα ὁ καθέας τῶν τῶν χρόνῳ, οἱ Νεοζηλανδοὶ μὲ 66, οἱ Ἑλβετοὶ μὲ 59, οἱ Δανιμαρκέζοι μὲ 41, οἱ Αὐστριακοὶ μὲ 38, οἱ Λουξεμβουργέζοι μὲ 29, οἱ Σουηδοὶ μὲ 26 καὶ 4 ἐκατοστά, οἱ Γάλλοι μὲ 26 καὶ 2, καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Ἰταλοὶ, οἱ Ἰσπανοὶ, οἱ Πορτογάλοι.

Κατὰ τὴν ἴδια στατιστικὴ, ἀλληλογραφοῦν ἰδίως οἱ βόρειοι λαοὶ, ἐνῶ οἱ νότιοι... προτιμοῦν νὰ μιλοῦν.

Ἡ στατιστικὴ δὲν μᾶς λέγει καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀσφαλῶς ὅμως θὰ εἴμεθα σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση πρὸς κάτω καὶ ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους!...

■ ■

ΤΟ ΨΑΘΑΚΙ ΣΤΙΣ ΔΟΞΕΣ ΤΟΥ

«Τίποτε δὲν χάνεται...» λέγει ἡ φυσική, «ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται...» λέγει ἡ φιλοσοφία. Τηρουμένων τῶν ἀναλογιών, καὶ τὰ τὰ δυὸ αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν γιὰ τὸ ψαθάκι.

Τῆς μόδας προπολεμικῶς, ἀφοῦ τὸ φοροῦσαν καὶ βασιλεῖς, ὅπως ὁ Γεώργιος Ε' τῆς Ἀγγλίας, γνώρισε μεταπολεμικῶς τὴν παρακμὴ, ὅπως τόσα ἄλλα πράγματα, καὶ οἱ καπελλάδες πού εἶχαν ἀποθέματα τραβοῦσαν τὰ καλλιά τους. Ὅποτε ἔρχεται ὡς ἀπὸ μηχανῆς... σωτὴρ ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Ἐδουάρδος ὀγδοῦς.

Σὲ μίαν ἐκθεσὴ ἀνθοκομίας πού ἔγινε τώρα τελευταία στὸ Τσέλση τοῦ Λονδίνου, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἐνεφανίσθη μὲ ψαθάκι καὶ γκρίζο κοστοῦμι.

Ἀμέσως ὅλοι οἱ κομψευόμενοι φυσικὰ ἔσπευσαν νὰ τὸν μιμηθοῦν. Καὶ τώρα οἱ καπελλάδες τοῦ Λονδίνου τρίβουν τὰ χέρια τους.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μόδα, ὅπως ἄλλωστε γίνεται μὲ κάθε ἀνδρική μόδα, θὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ στὰ ἄλλα μέρη ὅπου ὑφίστανται καί... δροῦν κομψευόμενοι.

■ ■

ΒΙΟΛΙ-ΧΑΒΑΓΙΑ

Στὸ Μιλάνο ἔγιναν οἱ δοκιμὲς ἐνός νέου μουσικοῦ ὄργανου. Εἶναι τὸ βιολι-χαβάγια, καὶ κάνει ὅ,τι περίπου καὶ ἡ ὁμώνυμη κιθάρα. Λένε ὅτι οἱ ἄχοι του εἶναι γλυκύτατοι. Πρόκειται δὲ νὰ συμπεληρώσῃ τὴν κιθάρα χαβάνιας στὶς ὀρχήστρες.

ΓΙΑΤΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥΝ:

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ἔνα ἐνδιαφέρον, σ' ἀλήθεια, ζήτημα ἀπαρτοῦ τὴν τὴν περηνολόγους τῆς Γερμανίας. Γιατί μεταναστεύουν τὰ ἀποδημητικὰ ποῦλιά δηλ. γιατί ἄλλα πάνε σ' ἕνα μέρος καὶ ἄλλα σ' ἄλλο, ἀφοῦ καὶ στὸ ἕνα μέρος καὶ στὸ ἄλλο τὸ κλίμα εἶναι ἐξίσου εὐνοϊκὸ γιὰ τὴν διαχείμασή τους;

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ συνήθειας ἢ περὶ ἐνστίκτου;

Πραγματικὰ ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι οἱ πελαργοὶ πού ἔχουν γεννηθῇ, ἢ χτίσει τὴν φωλῇα τους στὴν ἀνατολικὴ Εὐρώπη, ἀποδημοῦν στὴν δυτικὴ Ἀσία ἢ στὴν ἀνατολικὴ Ἀφρική ἐνῶ οἱ πελαργοὶ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης πηγαίνουν νὰ διαχειμαστοῦν στὰ νότια τῆς Σαχάρας, στὴν δυτικὴ Ἀφρική.

Γιὰ νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα οἱ Γερμανοὶ ὀρνιθολόγοι θὰ κάμουν τὸ ἐξῆς πείραμα: Ἐφεραν στὴν κοιλιάδα τοῦ Ρήνου μικροὺς πελαργούς, ἀνίκανους ἀκόμη νὰ πετάξουν, πού ἔχουν γεννηθῇ στὴν ἀνατολικὴ Πρωσία.

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ χειμώνας, θὰ ἀφήσουν τὰ ποῦλιά αὐτὰ νὰ πετάξουν, ἀφοῦ τὰ ἐφοδιάσουν μὲ εἰδικὸν δακτυλίον στὰ πόδια, γιὰ τὴν ἀναγνώρισή τους. Τί θὰ κάνουν τώρα οἱ μικροὶ αὐτοὶ πελαργοὶ, θὰ ἀκολουθήσουν στὴν ἀνατολικὴ Ἀφρική τοὺς ἀλλοὺς πελαργούς τῆς περιφερείας, ἢ θὰ ἀπορροῦν, ἔξ ἐνστίκτου καὶ ἀταξιασμοῦ, τὸν δρόμο πρὸς τὴν κοιλιάδα τοῦ Νείλου;

Στὴν Γερμανία, μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον περιμένουν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΑΛΙΑ - ΣΤΑΛΙΑ

Κι' ἂν ξέσπασε κι' ἂν σώπασε γιὰ πάντα ἡ τρικυμία,
Γαλήνη μάταια ἀποζητᾷς, ψυχὴ περιπλανητρά,
Σώστρα σου δύναμη ποτὲ δὲ θὰ βρεθῇ καμμία,
Μόν' ἂν πληρώσῃ τὸ αἷμα σου σταλιά-σταλιά τὰ λύτερα...

ΣΤΟ ΚΑΛΟ

Λουλούδια μάζευαν ξανθὲς παιδοῦλες μέσ' στοὺς κήπους,
Στοὺς κάμπου στάχια καὶ κρινάκια δίπλα στὸ γυαλό,
Καὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἀκουγαν οἱ ἀέρηδες τοὺς χτύπους,
Καὶ τῶν δεντρῶν ψιθύριζε τὸ θρόισμα... στὸ καλό...

ΕΙΚΟΝΑ

Μέσα στὴ νύχτα ἡ χαρὰ κοιμάται εὐτυχισμένη,
Δίπλα στὰ πλᾶνα ὀνειράτα πού ἀντιμυχοῦν τὴν ἔννοια,
Φτεροκοπᾷς, κακὲ ἔρωτα, σὰ νὰ σὲ περιμένῃ
Τ' ἀκρόνοιχτο χαμόγελο σὲ χεῖλια κοραλίνια.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(«Ἀντίφωνο»)

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΟΝΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἔνας ἀπλοϊκὸς χωριάτης πῆγε σ' ἕναν ὀφθαλμολόγο καὶ τοῦ παραπονέθηκε ὅτι μπρὸς τὰ μάτια του βλέπει πάντα κάτι κηλίδες. Ὁ γιατρὸς τὸν συμβούλεψε νὰ φορέσῃ γυαλιά.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ συνάντησε τὸν ἴδιο γιατρὸς, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε ἂν ἡ ὁρασί του εἶχε καλλιτερέψῃ.
—Δὲν βαρύνεστε, τοῦ ἀπάντησε θλιβερά. Τὰ γυαλιά εἶναι μεγάλα καὶ τῆς κηλίδες τὶς βλέπω τώρα... διπλάσιες.

■ ■

ΤΟ ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

Ἡ φύσις, ἔλεγε ἕνας φιλόσοφος, εἶναι προνοητικὴ καὶ ἀνταμείβει τὸν ἀδικημένο. Δηλαδή: Ἄν κανεὶς χάσῃ τὸνα μάτι του τότε ἡ ὁρασίς του ἄλλου γίνεται ἰσχυροτέρη: κι' ἂν ἕνας ἄλλος πάσῃ ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί, τότε θ' ἀκούῃ καλύτερα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

—Πιστεύω στὴν θεωρίαν σας αὐτή, δάσκαλε, διέκοψε τὸν σοφὸ ὁμιλητὴ ἕνας ἱρλανδός. Ἐχῶ πάντα παρατήρησι κι' ἐγὼ ὅτι ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἔχει τὸ ἕνα του πόδι κοντὸ, τὸ ἄλλο εἶναι μακρύτερο.

■ ■

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Ὁ δάσκαλος.— Πές μου Τόμ: πόσο ζυγίζει ἕνας γάλος τῶν δώδεκα ὀκάδων!

Τόμ.— Δὲν ξέρω.
Ὁ δάσκαλος.— Νὰ σὲ βοηθίσω. Τί ὥρα φεύγει τὸ τραῖνο τῶν ἐνηντᾶ;

Τόμ.— Στὶς ἐνηντᾶ.
Ὁ δάσκαλος.— Μπράβο! Τώρα... πόσο ζυγίζει ἕνας γάλος τῶν δώδεκα ὀκάδων;

Τόμ.— ὦ! τὸ βρήκα!... Ἐννῆά ὀκάδες!

■ ■

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

—ὦ Μπόμπ! Μὲ ἀγαπᾷς;
—Χμ...
—Τι σκέπτεσαι; Τὴν ὁμορφιά μου;
—Τὸ βρήκες.
—Καὶ τὰ μάτια μου δὲν εἶναι τὰ ωραῖότερα καὶ τὰ θελκτικώτερα πού ἔχεις δῆ;
—Ναί.
—...Τὸ στόμα μου δὲν εἶναι σάν μπουμπουκι τριανταφύλλου;
—Αὐτὸ τὸ ξέρεις.
—...Καὶ τὸ πρόσωπό μου δὲν εἶναι θεῖο;
—Χμ...
—ὦ! Μπόμπ. Τί ωραία λόγια πού μοῦ λές. Πές μου κι' ἄλλα!

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΡΩΤΟΥΣΕ

Ὁ ἀλήτης (στὸ φύλακα τοῦ δημοσίου πάρκου).— Εἶσαι βέβαιος ὅτι οἱ πάγκοι θὰ στεγνώσουν στὶς 10 τὸ βράδυ; Ἐρεῖς, σὲ ρωτῶ, γιατί πρόκειται νὰ ἐπιστρέψω νωρὶς ἀπόψε γιὰ ὕπνο.

Στὸ εἰρηνοδικεῖο.

Ἔνας ὁμορφονῆς πού εἶναι ντυμένος «στὴν τρίχα» παναιμάδι τῶν τετρακοσίων δραχμῶν, γάντια, κτλ...

Πίσω του, περπατώντας κλεφτά, μὲ κυρτωμένους ὤμους, δῆχοντας κάπου-κάπου, ἕνας μεσόκοπος μὲ σαστισμένο βλέμμα πού ἔχουν τὰ ζαρκάδια ὅταν ἀντικρύσουν τοὺς γάβρους τοῦ αὐτοκινήτου... Εἶναι ὁ κατηγορούμενος—δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς μάντις, γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ.

Εἰρηνοδίκης.— Ἐσεῖς εἰσθε ὁ Μακάριος Σταυροχέρης;

Ὁ κομπὸς νέος ἀντιζήτησε.
Σταυροχέρης.— Ἐγώ, κ. εἰρηνοδίκαι. Καὶ ζητῶ ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν κύριο πού εἶναι προϊστάμενός μου. Ἐργάσθηκα γιὰ λογαριασμὸ του ἐπὶ δεκαπέντε μέρες...

Εἰρηνοδίκης.— Καὶ γιατί ζητᾷτε ἀποζημίωσιν;

Σταυροχέρης.— Γιατί, κ. εἰρηνοδίκαι, σὰ καλὰ καθούμενα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω καθόλου, μὴ ὥραία πρῶτα μὲ ἀπολύει κατὰ φασιστικὸ τρόπο—μὲ τὸ «ἔτσι θέλω», ὅπως λέμε... Ὅτε μὲ ρώτησε ἂν ἔχω νὰ φάω πῶς νὰ συντηρήσω τοὺς δικούς μου... Κι' οὐτε ἔκανα τὸν παραμικρὸ λόγο γιὰ ἀποζημίωσιν... Ἀπεναντίας, ὅταν μίλησα γιὰ ἀποζημίωσιν, ἔκανε τὸ κορόιδο!

Εἰρηνοδίκης.— Καὶ ποῖα ἦταν ἡ ἐργασία σας;

Σταυροχέρης.— Περιοδεῖον πλασιέ.
Εἰρηνοδίκης.— Σὲ ποῖα εἶδη;

Σταυροχέρης.— Κορδέλες, κορδελλάκια, ἑξτρά-φόρ, ζαρετιέρες, σουτιέν...

Εἰρηνοδίκης (αὐστηρά).— Κύριε! Σταυροχέρης.— Μὲ ρωτᾷτε: σὰς ἀπαντῶ! Μὲ προσέλαβε, λοιπόν, μὲ μισθὸ 2400 δραχμῶν τὸν μῆνα, ποσοστὰ ἐπὶ τῆς πωλήσεως, ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν καὶ ταμεῖον προνοίας...

Ὁ προϊστάμενος κάνει κατὶ δειλὴς κινήσεις σάν νὰ θέλῃ νὰ μιλήσῃ... χωρὶς νὰ τολμᾷ.

Εἰρηνοδίκης.— Μήπως θέλετε νὰ μιλήσετε; Πῆτε πρῶτα τὸ ὄνομά σας;
Προϊστάμενος.— Ἀνάχαρσις Ταινιάδης, ἐργοστασιάρχης κορδελλῶν, ἀπὸ τὸ Κορδελλιδ τῆς Σμύρνης. Κ. εἰρηνοδίκαι, ἔχω νὰ κάνω τὴν παρατήρησι, ὅτι τὸν εἶχα συμφωνήσει 80 δραχμὲς τὴν ἡμέρα...

Σταυροχέρης.— Τὸ ἴδιο κάνει: ἡ μάλλον ὄχι. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πού θέλετε νὰ καταλήγετε. Ὅποτε δὲν ὠφέλησε σὲ τίποτα ἡ ἐξήγησι πού εἶχα μὲ τὶς προάλλες;

Εἰρηνοδίκης.— Ἐξήγησι; Τί εἶδους ἐξήγησις; Μπᾶς καὶ συμβιβαστήκατε;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ἡ τεμπελιά ἀμείβεται

Ὁ Μακάριος Σταυροχέρης τὰ χάνει πρὸς στιγμὴν κι' ὁ ἀντιδίκος του βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ στὴν θέση του.

Ταινιάδης (τρίβοντας τὰ πλευρά του).— Ὁ προκομμένος μοῦσπασε τὰ πλευρά γιὰτὶ ἀρνήθηκα νὰ τὸν ἀποζημιώσω γιὰ τὴν ἀπόλυσή του.

Εἰρηνοδίκης.— Πρωτότυπη δικαιοσύνη...

Σταυροχέρης.— Ψεῦδος ἀούστολον, κ. εἰρηνοδίκαι! Ἐγὼ θέλησα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ τοῦ ἀφεντικοῦ μου πῶς δὲν εἶχε δίκιο... Τώρα, ἂν ἐκεῖνος παρεξήγησε τὴν στάσι μου...

Εἰρηνοδίκης.— Εἰσθε πρόθυμος νὰ... ἀναιρέσετε τὸ ἐξῆς... ἔ; (Ὁλοι γελῶν).

—Ἐγώ, κύριε εἰρηνοδίκαι.

Ταινιάδης.— Τοῦ ἔδιναν 80 δραχμὲς τὴν ἡμέρα γιὰ ἔξοδα καὶ 10% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς πωλήσεως. Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, ὁ κύριος δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ πηγαίνῃ τὸ βράδυ καὶ νὰ εἰσπράττῃ τὶς 80 δραχμὲς του, ἀφοῦ περνοῦσε δὴ τὴν μέρα του παίζοντας στὸ καφενεῖο τάβλι. Σταυροχέρης... μὲ τὰ ὅλα του!

Σταυροχέρης.— Ψέματα, κ. εἰρηνοδίκαι, ὅτι ἔπαιζα τάβλι!

Ταινιάδης.— Βέβαια: κάπου-κάπου, ἔπαιζε καὶ πρέφα ἀγοραστή!

Εἰρηνοδίκης.— Μπορεῖτε, κ. Ταινιάδης, νὰ τὸ ἀποδείξετε διὰ μαρτύρων;

Ταινιάδης.— Ἰδοὺ οἱ μάρτυρές μου, κ. εἰρηνοδίκαι.

Εἰρηνοδίκης.— Νὰ προσέλθῃ ὁ Ἀριστογέλων Τράπουλας.

Τράπουλας.— Κ. εἰρηνοδίκαι, παίζαμε ταχτικά πρέφα, ὁ Ἀναστάσιος, ὁ κομπάρσος τῆς μαζῆς, ὁ προκομμένος (δείχνει τὸν Σταυροχέρη) κι' ἐγώ. Δὲν εἶμαι μοῦτρο (ἐναντιοθεῖται τὸν Σταυροχέρη) νὰ ἔχη κανεὶς ἐμπιστοσύνη. Προχθές, τὸν παίρνω μαζί μου γιὰ νὰ χτυπήσω ἕνα τζόγο ἀπὸ ἑπτὰ κοῦπες καὶ μπαίνω μὲ...

σα... Ὅλα ἐγὼ τὰ πλέρωσα τὰ σπασμένα! Πότε μᾶς παρατᾷ σύζυλους γιὰ νὰ παῖξῃ τάβλι μὲ τὸν Βαγγέλη, τὸ ἀνὴρ τοῦ παγοπατῆ τῆς «ΕΒΓΑ»...

Εἰρηνοδίκης.— Καλὰ - καλὰ... Ἀρκεῖ. Ἐν περιλήψει, κ. Ταινιάδης...

Ταινιάδης.— Ἰχνος πελάτου... Κατὰ νάλωση μὴδὲν... Κρίμα τὰ δοιοτάρια πού πλήρωνα κάθε βράδυ σάν κορόιδο. Φταίει ὅμως αὐτὸ τὸ ξερό (χτυπᾷ τὸ κεφάλι του μὲ τὶς γροθίες του)... Κι' ἐμπόρευμα πρώτης γραμμῆς, κ. εἰρηνοδίκαι. Ὅχι πού τὸ λέγω γιὰ νὰ πανευτῶ...

Σταυροχέρης.— Πακοτῖλια τοῦ χειροτέρου εἶδους, κ. εἰρηνοδίκαι. Τὰ κορδελλάκια ξεφοτῶσαν μὲ τὸ πρῶτο, οἱ ζαρετιέρες ἔσπαγαν προτοῦ τὶς καλοφορέσι κανεῖς, τὸ ἑστρά-φόρ ἦταν σάν 60 νοῦμερο κλωστή! Ἐβρίσκα τὸν μεπλά μου δ-που πρότερον τὸ ἐμπόρευμα. Κι' ὕστερα, παραπονιέται ὁ προϊστάμενός μου γιὰ τὰ λεφτὰ πού μὲ πλήρωνε καθεμέρα. Ἀμ, τζάμπα σοιᾶζουν τὰ παπούτσια, πού ἔφαγα τρία ζευγάρια παπούτσια πρὸς 400 δραχμὲς τὸ ζευγάρι, παρακαλῶ!

Ὁ κ. Ταινιάδης μπορεῖ εὐκολὰ νὰ τὸν διαψεύσῃ, δεδομένου ὅτι τὰ ἀπαστεράτουντα παπούτσια τοῦ κομπάρσου νέου δὲν παρουσιάζουν τὸ παραμικρὸν ἰχνος κοπώσεως—αἰσισμο, φάγωμα, κ.τ.λ...

Πάντως, ὁ κ. Σταυροχέρης—Μακάριος τὸ ὄνομα καὶ μακάριος τὰ ἔργα—παρὰ τὴν τεμπελιά του καὶ τὴν καφενοβίον δρᾶσιν του, βρίσκει πολὺ περιέργω πῶς τὸν ἀπέλυσε τὸ ἀφεντικὸ του χωρὶς νὰ ἀνταμείψῃ τὶς πολυλαπλὲς ὑπηρεσίες του. Θέλει ἀποζημίωσι ὁ ἄνθρωπος!

Ταινιάδης.— Κοροιδεύετε τὴν οἰκουμένη! Εἶναι ἀστεῖες οἱ ἀξιώσεις σας!

Σταυροχέρης.— Τώρα θὰ σοῦ δείξω, ἀφοῦ δὲν ἔβαλες μυαλό μὲ τὴν πρώτη ἐξήγησιν!

Κι' ὁ Σταυροχέρης ὁρμᾷ μανιώδως ἐναντὶς τοῦ δυστυχικοῦ Ταινιάδου. Εὐτυχῶς πού ὁ τέως προϊστάμενός του ἀποφεύγει τὸ δεύτερο ἐυλοκώτημα χάρις στὴν ἐπέμβασι τῶν παρισταμένων.

Μιλοῦν οἱ δυὸ διηγῶντες τοῦ ἐνάγοντος, καὶ ἐναγομένου καὶ στὸ τέλος, ὁ εἰρηνοδίκης βγάλλει τὴν ἐμπνευσμένη ἀπόφασί του: καταδικάζει τὸν κ. Ταινιάδην νὰ πληρώσῃ στὸν ἀνάειο τέως υπάλληλό του ὀχτὼ μεροκάματα—οὐτε λίγο οὐτε πολὺ. Κι' ἀφήνει ἐλεύθερο τὸν κ. Ταινιάδην νὰ κἀνὴ μὴνυσιν ἐναντὶν τοῦ Σταυροχέρη «ἐπὶ βιαιοπραγίᾳ καὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει»—μὴνυσιν πού θὰ ἐκδικασθῇ στὰ ποινικὰ δικαστήρια.

Σταυροχέρης.— Ἄν σοῦ γουστάρῃ, ἀφεντικέ, τὰ ξαναλέμε ἕνα χεράκι... Ἄλλη μιά ἐξήγησις...

Ὁ κ. Ταινιάδης ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ ὑποστῇ καὶ τρίτη ἐξήγησις. Κι' ἀπερχεται ἀπ' τὸ δικαστήριον, ψιθυρίζοντας μελαγχολικά...

—Καὶ σοῦ σπᾶνε τὰ παῖδια... καὶ πληρώνεις τὰ σπασμένα!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

α:

—Θά σάς τὰ πῶ ὅλα.

—Εγὼ δὲν ἐπέμενα περισσότερο:

«Αὐριο θὰ τὰ μάθω ὅλα» σκέφτηκε γιὰ νὰ κἀνὼ ὑπομονή.

Μοῦ φαίνεται πῶς, ἐκτὸς ἀπροόπτων, δὲν ἔκανα καὶ καμμιὰ μεγάλη τρέλλα πού τὴν κρατοῦσα στὸ σπίτι μου.

Τὴς ἔστρωσα τὸ κρεβάτι. Ἐκείνη στεκόταν ἀκίνητη, σὰν ἐξαντλημένη.

«Θά δοῦμε αὐριο πρωῒ, ἀπ' τὴν κατάστασή της, ἂν θὰ σωθοῦμε ἢ θὰ χαθοῦμε», σκέφθηκε, συνταυτίζοντας ἥδη τὴν τύχη μου με τὴν δική της.

—Ὀλὴ νύχτα, ξανρῦπνησα σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ προσκέφαλό της πολὺ ταραγμένος.

«Ποιὰ νᾶναι; Ποιὰ νᾶναι;» σκεπτόμουν διαρκῶς. Καὶ μιὰ ἄλλη σκέψη μὲ βασάνιζε ἐξ ἴσου:

«Ποιὸς νᾶναι;»

Τὸ πρωῒ, ὅταν ἀνοίξα τὰ παντζούρια, τὴν εἶδα νὰ τρίβῃ τὰ μάτια της.

—Κοιμηθήκατε περίφημα. Αὐτὸ εἶναι καλὸς οἰωνός! τῆς εἶπα εὐθυμα.

Μὲ κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη, χωρὶς λέγει. —Εσπευσα ν' ἀλλάξω τὸν ἐπίδεσμό της. Καὶ διαπίστωση χαροῦμενος πῶς ὅλα πῆγαν μιά χαρά. Πυρετὸ δὲν εἶχε καὶ τὸ τραῦμα πῆγαινε νὰ κλεισθῇ.

—Πάντως, αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ πεθάνετε, τῆς εἶπα χαμογελώντας.

Δὲν ἔπαυε νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ τὰ μῶβ μάτια της. Καὶ σὲ λίγο, εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ πού μὲ ἀναστάτωσε:

—Ἄν δὲν εἴσατε ἐσεῖς, κύριε, ἢ θὰ εἶχα πεθάνει ἢ θὰ εἶχα αὐτοκτονήσει γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ἡ ταυτότητά μου.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τὸ ἄγριο ὕφος μὲ τὸ ὁποῖο πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις. Ἄσφαλῶς, θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ σκοτωθῇ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐξευτελισμό.

—Ἀκοῦστε, μοῦ εἶπε. Χθὲς βράδυ σὰς ὑποσχέθηκα νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα. Θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσή μου.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάξῃ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πόρῃ θάρρος ἀπὸ μένα. Τὰ ὑπερόψα μάτια της γέμιζαν δάκρυα. Τὰ σκούπισε καὶ συνέχισε:

—Εἶθε πολὺ εὐγενικός καὶ ἱπποτικός κι' εἶμαι βέβαιη πῶς ποτὲ δὲν θὰ ἐπαναλάβετε σὲ καέναν, ὑπὸ οἰονδήποτε πρόσχημα, ὅ,τι θὰ μάθετε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ τὸ ὀνομά μου, εἶπε βιάζοντας ἀπ' τὸν λαϊκὸ της ἑνα χρυσὸ μενταγιὸν δεμένο μὲ μιὰ λεπτὴ ἀλυσσιδίτσα. Διάβασα:

«Ζεβεβιέβ ντέ Λυρσάν, 16 Ἀπριλίου 1929».

Ἐμένα πολὺν καιρὸ στὴν συνοικία καὶ γινώριζα πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἑνα σημαντικό πρόσωπο πού εἶχε ἰδιόκτητο μέγαρο σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ μένα, στὸ μουλμπάρ Ἐξελμάν.

—Μήπως εἶθε συγγενὴς μὲ τὸν κ. ντέ Λυρσάν, τὸν ἐφέτη; τὴν ρώτησα.

—Εἶμαι κόρη του, ἀποκρίθηκε παίρνοντας πίσω τὸ μενταγιὸν της. Καὶ μπορείτε νὰ ὑπολογιστετὲ τὴν ἡλικία μου σύμφωνα μὲ τὴν χρονολογία τῆς πρώτης μου κοινωνίας: εἶμαι δεκαεννιή χρονῶν. Εἶναι ἑνας χρόνος τώρα πού ἐγκατέλειμα τοὺς γονεῖς μου.

—Ἦσανταν δυστυχισμένη στὸ σπίτι σας; τῆς εἶπα μὲ συμπόνια.

Κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι:

—Ὀχι, ἔκανα ὅ,τι μοῦ/γούσταρε, οἱ γονεῖς μου μὲ παραχαϊδεύαν. Ἦμουν κά-

πως ἀγριοκάτσικο. Μ' ἄρεσε νὰ γυρίζω στοὺς δρόμους ἄσκοπα. Ἀπ' τὸ σκολειό, καθὼς δὲν μοῦ εἶχαν κανέναν περιορισμὸ ἢ ἐλεγχό, γυρίζα στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης, στὶς Σέβρες καὶ στὸ Σαίν - Κλου. Ἔτσι γνωρίστηκα μὲ τὸν Φρέντ Γκρανού.

Δὲν κρατήθηκε καὶ ρώτησα:

—Ὁ Φρέντ; Ὁ ἀγνωστος αὐτῆς τῆς νύχτας;

—Ναί, ὁ ἀγνωστος αὐτῆς τῆς νύχτας, ψιθύρισε ἐκείνη. Μαντέψατε πᾶνω - κάτω τὸν ἄνθρωπος εἶναι. Παρὰ τὴν ἀπειρία μου, δὲν μὲ εἶχε ἐνθουσιάζει ὑπερβολικά. —Ὅταν μὲ πλησίασε γιὰ πρώτη φορά, μὲ διασκέδασε μὲ τὴν φλυαρία του, μὲ τὴν πρωτοτυπία τῆς ζωῆς του κι' ἔκανα τὸ σφάλμα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς λεπτομέρειες πού τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μὲ βρῇ τὴν ἐπομένη. Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυε νὰ μὲ τριγυρίζει: ὅταν ἔβγαίνα ἀπ' τὸ σπίτι μου τοῦ μουλμπάρ Ἐξελμάν, ξετρύπωνε μέσα ἀπ' τὸ σκολάδι, μὲ πλησίαζε, μοῦ μιλοῦσε καὶ γινόταν ἀφαντος μόλις ὑποπευόταν στὸν ὁρίζοντα κανένα γνωστὸ μου. Αὐτὸ βάσταξε ἑνα μῆνα κι' ὕστερα...

Περίμενα μὲ ἀγωνία.

—Τοῦ παραδόθηκε, τραύλισε ἡ νέα.

—Ἐνα κορίτσι σὰν κι' ἐσὰς! Σ' ἔναν τέτοιο!

Τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν σὰν βρῦση. Ἐσφίξα τὰ χερᾶκια της, προσπάθησα νὰ τὴν ἀνακουφίσω. Σιγὰ - σιγὰ, τὰ δάκρυα ἔπαψαν καὶ ψιθύρισε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἐμπιστεύομαι σὲ κάποιον... Λοιπόν, Λοιπόν, ἔκανα καὶ κάτι παραπάνω: τὸν ἀκολουθούσα, ἐγκαταλείποντας ὅ,τι εἶχα πρὸς σφίλεις στὸν κόσμο γιὰ νὰ κατοικήσω, στὸ πρόσγειο Σαίν - Ντενί, σ' ἑνα μικρὸ δωμάτιο καὶ νὰ γνωριστῶ μὲ τὰ «ὀποκειμένα» πού ἦσαν «παρέα» τοῦ Φρέντ Γκρανού.

—Πόσο θὰ ὑποφέρατε! τῆς εἶπα μὲ πεποίθηση. Θὰ μετανοιώσατε ἀμέσως γιὰ ὅ,τι κάνατε.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἑνα παράξενο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλιά της. Φάνηκε νὰ σκέπτεται γιὰ μιὰ στιγμή, κάρφωσε καὶ πάλι ἀπάνω μου τὰ μεγάλα μάτια της κι' ἀποκρίθηκε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

—Ὀχι, δὲν τὸ μετάνιωσα ἀμέσως. Ἦμουν εὐχαριστημένη, ἀπειναντίας, κι' ὄχι ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Φρέντ. Δὲν εἶμαι βέβαιη κι' ἂν τὸν ἀγάπησα ποτέ. Ἐκεῖνο πού μὲ γοήτευε ἦσαν οἱ κίνδυνοι τοῦ «ἐπαγγέλματος». Ἦθελα νὰ ἀνακατευθῶ μαζί τους, νὰ γνωρίσω κατὰ βάθος τὴν ζωὴ τῶν «ἐκτὸς νόμου».

Τὴν κύτταξα σαστισμένος, ἐκμηδενισμένος.

—Θά σὰς προξενῶ φρίκη, κύριε, συνέχισε, κι' ὅμως θὰ φθάσω μέχρι τέλους ἀφοῦ σὰς ὑποσχέθηκα νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα. Δέχτηκε νὰ γίνω συνένοχός τους, στὶς λαθρεμπορικὲς ἐπιχειρήσεις τους, ὕστερα ἔπεσα πολὺ χαμηλά, διευκόλυνον τὸν Φρέντ καὶ τὴν συμμορία του σὲ διάφορες διαρρήξεις, δίνοντας διευθύνσεις γνωστῶν μας! Χώθηκα μέσα σ' αὐτὸ τὸ βοῦρκο!

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπα καὶ χλωμὸς καὶ τρέμοντας ἀπὸ ἀνδία γιὰ νὰ τσακώθῃτε μὲ τὸν Φρέντ.

—Αὐτὴ ἡ ἄθλια ζωὴ ἔπαυε νὰ ἔχῃ τὰ βέλγητρα πού εἶχε πρὶν. Ἐνοικίωθα ἀγία καὶ τύψεις. Ὑστερα, οἱ δουλειὲς τοῦ Φρέντ ἄρχισαν νὰ μὴν πηγαίνουν καλά. Τότε, θέλησε νὰ μὲ ἐξαγκάσῃ νὰ βγῶ ἀπὸ... πεζοδρόμιο. Αὐτὸ δὲν εἶδ' ὀχνητὰ κι' ἄρχισα ἀτέλειωτες φιλονικίες. Βαρέθηκα πιά, καὶ χθὲς βράδυ, ἀφοῦ πῆρα ὀριστικὰ τὴν ἀπόφασή μου, ξέφυγα, πήρα τὸ μετρὸ, κατέβηκα στὴν πύλη Σαίν - Κλου, προχώρησα στὸ μουλμπάρ Μυρά γιὰ νὰ πάω νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα τῶν γονέων μου. Κοντὰ στὸ σπίτι σας, στράφηκα κι' ἀνεγνώρισα πῶς μου τὴν σιλουέττα του... Ἄραγε νὰ μὲ εἶχε παρακολουθήσει; Νὰ τριγυρίζε τυχαῖα ἐκεῖ; Δὲν ξέρω. Πάντως, μοῦκανε νόημα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μου. Κττατρόμαξα. Ἄν μὲ προλάβαινε, ὅα μὲ ἐξανόγκωζε νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι του. Καθὼς ἔτρεχα, μοῦ κόπηκε ἡ ἀναπνοή, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας. Προτοῦ σωριαστῶ, ἄδραξα τὸ ρόμπρο τῆς πόρτας καὶ χτύπησα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη. Τὰ παρακάτω τὰ γνωρίζετε...

Τώρα ἡ Ζεβεβιέβ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Προσπάθησα νὰ τὴν ἀνακουφίσω, ὅταν εἶδα νὰ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο ἡ κ. Μανιέ, ἡ γυναίκα πού μοῦ σιγύριζε τὸ σπίτι. Ἐπρεπε νὰ τῆς δώσω μιὰ ἐξήγηση γιὰ τὸν εἶγος δὴ ποτὲ γυναίκα στὸ σπίτι μου. Γι' αὐτὸ εἶπα:

—Εἶναι μιὰ γνωστή μου πού ἔπεσε θύμα, μαζί μου, ἐνδὸς αὐτοκτονικοῦ δυστυχήματος. Ἐγὼ δὲν ἔπαθα τίποτα, ἐκείνη ὅμως τραυματίστηκε σοβαρὰ στὸν ὄμο. Τὸ ἀτύχημα συνέβη πολὺ κοντὰ καὶ προτίμησα νὰ μεταφέρω τὴν κυρία στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τὴν περιθάλψω καλλίτερα. Ὅταν θὰ λείπω στὸ γραφεῖο μου, κ. Μανιέ, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὴν φροντίσετε σεις.

Ἡ κ. Μανιέ τὴν κύτταξε λοξὰ καὶ σὲ λίγο μοῦ ἔλεγε, ὅταν βρεθήκαμε μόνον στὸν προθάλαμο:

—Ὁ κύριος θάκανε πὺ καλὰ νὰ παντρευτῇ. Ἐφθασε σὲ ἡλικία. Πάντως, μιὰ νέα σὰν κι' αὐτὴ δὲν τοῦ ταιριάζει.

Ἦμουν καταφουρκισμένος. Σκεπτόμουν:

«Ἡ Ζεβεβιέβ ὑπέφερε πολλὰ. Γιατὶ νὰ μὴν μετανοιώσῃ καὶ νὰ μὴ ζήσῃ σὰν ἄνθρωπος, σβύνοντας τὸ παρελθόν της; Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε...»

Ἀλλὰ σκέπτομαι ἐπίσης:

—Τὴ εὐτυχία, νὰ μποροῦσα νὰ τὴν κρατήσω γιὰ πάντα!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ κατακυρίεψε κι' ἄρχισα νὰ βλέπω μὲ ρόδινα χρώματα τὴν ζωὴ. Πάντως, δὲν βιαζόμουν νὰ τῆς ἐκδηλώσω τὸ ἀσθημά μου.

«Δὲν θὰ ἦταν λεπτότης ἐκ μέρους μου, σκεπτόμουν, νὰ τῆς ἀποκαλύψω τὰ σχέδιά μου ἐφ' ὅσον θὰ διατρέχῃ κίνδυνο. Θὰ ἦταν σὰν νὰ ἤθελα νὰ ἐκβιάσω τὴν ἀπόφασή της».

Πέρασαν μερικὲς μέρες. Ὅλοένα καὶ καλλιτέρευε ἡ κατάστασή της. Τὸ τραῦμα της ἤδη ἐπουλωνόταν. Ἄρχισε νὰ σηκώνεται σιγὰ - σιγὰ.

Μιὰ μέρα τῆς μίλησα:

—Ζεβεβιέβ, ἀκοῦστε με: εἶμαι μόνος στὸν κόσμο. Εἶμαι πλούσιος. Εἶμαι δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός σας, Νοιώθω

ὅμως τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ νέο κι' εἶμαι λαμπρὰ στὴν υγεία μου. Θὰ ἦμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν δεχόσασταν νὰ γίνετε γυναικά μου.

Ἐκείνη ψιθύρισε κατακόκκινη:

—Πῶς ἐμπιστεύεστε ἔτσι σὲ μιὰν ἀγνωστὴ πού μπήκε ἔτσι ἀπτόμοα στὴ ζωὴ σας;

—Ἐνα δάκρυ, σὰν διαμάντι, ἀκτινοβολοῦσε στὰ τσινουρά της.

—Γινώριζετε τὸ παρελθόν μου, εἶπε. Γι' αὐτὸ ἡ πρότασή σας μὲ συγκινεῖ πολὺ. Σὰς εὐχαριστῶ. Ἐχω μεγάλη ὑποχρέωση ἀπέναντί σας. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς ἀπαντήσω ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες.

Ἦμουν βέβαιος πῶς θάλεγε «ναί». Κι' οἱ ἄρες ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἐκνευριστικὰ ἀργά.

Ἐκείνη τὴ μέρα, τέλειωσα τὶς ὑποθέσεις μου στὰ πεταχτά, φορτώθηκα τριαντάφυλλα κι' ἔσπευσα νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου, στάθηκα κατάπληκτος. Στὸ τηλέφωνο, ἡ Ζεβεβιέβ φαινόταν ἀπορροφημένη ἀπὸ μιὰ συνομιλία.

Σὲ λίγο κρέμασε τὸ ἀκουστικό.

Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ὅταν ἀντελήφθῃ τὴν παρουσία μου.

—Τὶ συμβαίνει, Ζεβεβιέβ; φώναξα ἀνήσυχος.

Εἶχε σωριαστῇ σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χερῖα της γιὰ νὰ κλάψῃ. Τέλος, ψιθύρισε:

—Ὁ Φρέντ Γκρανού. Αὐτὸς μοῦ τηλεφώνησε.

Ἦμουν ἔξω - φρενῶν. Φώναξα:

—Ὁ παληάνθρωπος! Τόλμησε λοιπόν νὰ σοῦ τηλεφωνήσῃ.

Ἐκείνη σκούπισε τὰ μάτια της:

—Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἦξερε πού βρισκόμουν. Παραφύλαξε στὸ σπίτι καὶ δὲν μὲ εἶδε νὰ βγαίνω. Μοῦ τηλεφώνησε νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ του. Καθὼς τοῦ ἀνέφηκα, ἀπειλήσε ὅτι θὰ σὰς σκοτώσῃ.

Ὁ Φρέντ εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Προτιμότερο νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία. Εἶχα ἄδικο νὰ μὴ σὰς ἀφήσω νὰ τὴν εἰδοποιήσετε ἀπ' ἀρχῆς. Τώρα ὅμως, εἶμαι πρόθυμη νὰ δώσω τὶς πληροφορίες πού θὰ διευκολύνουν τὴν σύλληψη τοῦ Φρέντ.

—Πηγαίνω ἀμέσως στὸ τμήμα, εἶπα. Πρέπει ν' ἀπαλαχθοῦμε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐφιδάτη.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ βγῶ. Μὲ κράτησε

γιὰ μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ χέρι ἔσκυψε κοντὰ μου καὶ μὲ φίλησε στὸ στόμα.

Ἦμουν σὰν μεθυσμένος. Ἐσπευσα στὸ τμήμα πού ἦταν σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' τὸ σπίτι μου. Περίμενα κάμποσο, ὥσπου νὰ μὲ φέρουν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὰ καθέκαστα. Ἐκεῖνος μὲ διέκοψε:

—Ἐχομε ἕναν ἐπιθεωρητὴ, τὸν κ. Λαρντιέ, πού ἔχει ἤδη ἀσχοληθῇ μὲ τὸν Φρέντ Γκρανού. Σ' αὐτὸν νὰ ἀποταθῇτε.

Ἐπανέλαβα τὴν κατάθεσή μου στὸν Λαρντιέ, φροντίζοντας νὰ μὴν κρύψω τίποτα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὄνομα τῆς Ζεβεβιέβ. Εἶχαμε καιρὸ ὥσπου νὰ μαθευτῇ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς παρακολουθοῦσε τὴν ἀφήγησή μου ἀμίλητος, μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

—Πᾶμε ἀμέσως νὰ ἀκούσουμε καὶ τὴν ἀγνωστὴν νέα, μοῦ εἶπε μόλις τέλειωσα. Φαινόταν πὺ βιαστικὸς ἀπὸ μένα. Πήραμε ἕνα ταξί.

—Αὐτὸς ὁ Φρέντ εἶναι σ' ἀλήθεια πολὺ ἐπικίνδυνος; ρώτησα.

—Θά σὰς ἀπαντήσω σὲ λίγο.

Μόλις τὸ ταξί σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι μου, ἄφρα μιὰ κραυγὴ κι' ἔδειξα τὴν πόρτα τῆς εισόδου πού ἦταν μισανοιχτή, μολοντὶ ἦμουν βέβαιος πῶς τὴν εἶχα κλειδεῖ φευγόντας.

Ὁ Λαρντιέ ὥρμησε μὲ τὸ ρεβέλβερ στὸ χέρι. Κι' ἐγὼ, ἔσπευσα στὸ γραφεῖο πού τὸ εἶχα κάνει δωμάτιο τῆς Ζεβεβιέβ.

Ἡ Ζεβεβιέβ δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Μάταια ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔψαξε σὲ ὅλο τὸ σπίτι. Εὐφ' ἐγὼ φώναξα μὲ ἀγωνία:

—Ζεβεβιέβ! Ζεβεβιέβ!

Καμμιὰ ἀπάντηση. Ὁ Λαρντιέ μὲ πλησίασε:

—Εἴχατε ἀφίσει τὸ κλειδί σας ἀπάνω στὸ χρηματοκιβώτιο;

Προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ:

—Σήμερα τὸ πρωῒ, πῆρα μερικὰ χρήματα μέσα ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ὑστερα ξανάβαλα τὸ κλειδί στὴν συνηθισμένη του θέση, μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου. Τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά.

Πλησίασα τὸ χρηματοκιβώτιο: ἦταν ἀνοιχτό.

—Κυττάξτε ἂν λείπει τίποτα.

Ἀντελήφθην ἀμέσως πῶς ἔλειπε ἑνα πορτοφόλι πού περιεῖχε 50.000 φράγκα σὲ χαρτονομίσματα καθὼς καὶ μιὰ κασετῖνα μὲ οἰκογενειακὰ κοσμήματα.

Πῆγα νὰ τρελλαθῶ.

—Τὸ κάκοῦργο! φώναξα. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἀπῆγαγε τὴν νέα πού ἦταν ἐδῶ, τὴν μνηστὴ μου, ἀλλὰ μ' ἔκλεψε κιόλας! Σὰς παρακαλῶ νὰ τὸν διώξετε.

—Τώρα πιά ὁ Φρέντ Γκρανού θὰ βρῆσκει μακρυὰ, εἶπε ὁ Λαρντιέ.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀκούσα φασαρία στὴν ἐξώπορτα. Ἦταν ἡ κ. Μανιέ πού ὁρμούσε ταραγμένη μέσα στὸ γραφεῖο.

—Αὐτὴ ἡ γυναίκα, κύριε φώναξε χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τὸν ἐπιθεωρητὴ. Καλὰ ἔλεγα στὸν κύριο νὰ μὴν ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴν. Πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα τὴν ἀναγνώρισα κοντὰ στὴν πύλη τοῦ Ὁτέγῃ μέσα σ' ἑνα ταξί. Κοντὰ τῆς ἦταν ἑνας νεαρὸς μὲ κασκέτο... Νὰ τὴν βλέπατε πῶς τὸν φιλοῦσε! Κι' ἔτρεξα νὰ τὸ πῶ στὸν κύριο νὰ μὴν τὴν ξαναμπάσῃ ἐδῶ - μέσα.

—Μὴ φοβάστε καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ, εἶπε ψυχρὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Σὲ λίγο, μάζεψε ἑνα χρυσὸ μενταγιὸν ἀπὸ κάτω:

—Ζεβεβιέβ ντέ Λυρσάν, διάβασε.

—Καὶ ρώτησε:

—Αὐτὸ τὸ μενταγιὸν εἶναι δικό της;

—Ναί, ἔτσι μοῦ εἶπε... ψιθύρισα σασπι-

σμένος.

—Ζεβεβιέβ ντέ Λυρσάν!... Πρὶν λίγα χρόνια, ὁ πατέρας της, ἐφέτης, μᾶς κατήγγειλε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε φύγει μ' αὐτὸν τὸν Φρέντ Γκρανού. Κάθε φορά πού τὴν βρίσκαμε καὶ τὴν ξαναφέρνημα στὸ πατρικὸ της σπίτι, ἔδειχνε πῶς εἶχε σωφρονιστῇ. Αὐτὴ ὅμως ἡ μεταμέλεια τῆς διαρκοῦσε μόνο λίγες μέρες. Ὑστερα τῶσκαγε καὶ πάλι γιὰ τῆς ἄρεσε αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν γκάγκστερς καὶ τῶν λαθρεμπόρων...

Καὶ σκεπτικὸς, πρόσθεσε:

—Τὴ βραδυὰ πού τὴν μαχαίρωσε μπροστὰ στὰ μάτια σας, ἡ Ζεβεβιέβ θὰ ἐπέστρεψε ἀσφαλῶς στοὺς γονεῖς της—μὴν ξεχνάτε ὅτι μένουν ἐδῶ κοντὰ. Καὶ πιστεύω πῶς ἦταν εὐκρινὴς μαζί σας τὶς ἐπόμενες μέρες, ὥσπου ἔλαβε ἑνα τηλεφώνημα ἀπ' τὸν ἐραστή της. Ἀμέσως συμφιλώθηκαν κι' ἐνοίωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναρχίσῃ τὴν περιπετειώδη ζωὴ της. Ἡ Ζεβεβιέβ σὰς εἶδε ν' ἀνοίγετε τὸ χρηματοκιβώτιο. Γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ σὰς ληστέψῃ καὶ νὰ συναντήσῃ ὕστερα τὸν συνένοχό της στὸ συμφωνημένο ραντεβού, σκέφθηκε νὰ σὰς στείλῃ στὸ τμήμα.

"Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΙ Ο ΤΖΙΒΣ..."

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Π. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Τζώρτζ και Φλώρανς
Θείος Τζών
Έντβιν μικρός αδελφός της Φλώρανς
Τζίβς υπηρέτης
(Στο σαλόνι του ξενοκλιτικού σπιτιού του Τζώρτζ, οι δυο άρραβωνιασμένοι βρίσκονται μόνοι).

Φλώρανς.— ...Το βιβλίο αυτό των απομνημονευμάτων που έγραψε ο θεός σου και θέλει τώρα να εκδώσει είναι ένα... αντισοφιστικό! Θα είναι σκανδαλώδες, σου έπανα-λαμβάνω, αν τυπωθεί! Χθές μου διάβασε μερικές περικοπές: είναι να φρίξεις! Κι' ο τίτλος του: «Απομνημονεύματα ενός γλεντιέ», τι σου λέει; "Άσε πιά που θέλει να το εκδώσει με την υπογραφή του φαρδισιά - πλατειά! Τάμαθα όλα απ' το στόμα του θεού σου. 'Ο εκδότης περιμένει σήμερα το απόγευμα το χειρόγραφο για να το παραδώσει στον τυπογράφο... "Ε λοιπόν, αν μ' αγαπάς, αν θέλεις να παντρευτούμε, το χειρόγραφο αυτό πρέπει να εξαφανιστεί! Οπως σ'ή ποτε... Τζώρτζ.— Μά, αγαπάει μου, δεν μπορώ να δυσανεστήσω τον θεό μου... Φλώρανς.— "Ετσι λοιπόν... προτιμάς να δυσανεστήσεις έμένα... Σκέψου το καλά: αν εκδοθεί αυτό το βιβλίο, θα έκραγι ένα μεγάλο κοινωνικό σκάνδαλο. Φαντάσου ότι στο πρώτο κεφάλαιο διηγείται πως ο πατέρας μου κι' εκείνος πετάχτηκαν με τις κλωτσιές έξω από ένα μιούζικ-χάλλ το 1887! Κούτταξε να καταστρέψης το χειρόγραφο... αν δεν θέλεις να καταστραφής ή ευτυχία μας... Φεύγω...

(Στο ίδιο σαλόνι, λίγο αργότερα. 'Ο Τζώρτζ με τον Τζίβς).

Τζίβς.— 'Ο κύριος θα μου επιτρέψει να κάνω την παρατήρηση στον κύριο-πως το κοστούμι που φορά σήμερα δεν συμβαδίζει με τον καιρό. 'Η ατμοσφαιρική κατάσταση... Τζώρτζ.— Σε παρακαλώ, να άφίσης ήσυχο το κοστούμι μου, γιατί έχωμε πιά σοβαρά ζητήματα... ('Ο Τζίβς στραβομουτσουιάζει)

Τζώρτζ.— 'Επί πλέον, θα αναφέρω στον κύριο, ότι ο κ. "Έντβιν, ο μικρός αδελφός της μίς Φλώρανς, αναστατώνει τις γραβάτες του κυρίου, χθές έβαψε με μαύρο βερνίκι ένα ζευγάρι κίτρινα παπούτσια του κυρίου... 'Ο κ. "Έντβιν έννοεί να μην αφήνι πράγμα στην θέση του...

Τζώρτζ.— Καλά, καλέ μου Τζίβς, θα καταστήσω προσεκτικό τον κ "Έντβιν... Τζίβς.— Τώρα, αν ο κύριος με ρωτούσε την γνώμη μου, πιστεύω πως το άλλο κοστούμι με τις λεπτές ρίγες θα ήταν προτιμότερο...

Τζώρτζ.— Το κοστούμι αυτό δεν μου πάει καθόλου. Μοιάζω σαν έπαρχιώτης δάσκαλος... ('Ο Τζίβς στραβομουτσουιάζει και πάλι).

(Στο ίδιο σαλόνι, την επομένη. 'Ο Τζώρτζ με τον θεό Τζών).

Θείος.— Τζώρτζ, κάτι το φοβερό συνέβη. Καθώς ξέρεις, έστειλα χθές το απόγευμα το χειρόγραφο μου στους εκδότες μου που έπρεπε να το λάβουν το πρωί με την πρώτη διανομή. "Ε λοιπόν, τούς τηλεφώνησα πρό όλιγου... το χειρόγραφο μου δεν το έλαβαν!

Τζώρτζ.— Τι παράξενο! Θείος.— Δεν λές τρομακτικό, εκμνηστικό, ανατριχιαστικό! 'Ο θυρωρός που πήγε τα γράμματα στο ταχυδρομείο λέει πως δεν βρήκε κανένα πακέτο μαζί μ' αυτά! "Ε λοιπόν, Τζώρτζ, είμαι πεπεισμένος πως μου κλέψαν το χειρόγραφο. Τον τελευταίο καιρό, όλο μικροπράγματα χωρίς αξία χάνονται... Τις προάλλες, έχασα μια πίπα, ένα γάντι του δεξιού χεριού και μια κάλτσα του αριστερού ποδιού... Μόνο ένας κλεπτομα-

—Δεν μπορώ να δυσανεστήσω τον θεό μου...

νης μπορεί να ενδιαφερθής για τέτοια μικροπράγματα...

(Στο ίδιο σαλόνι, απ' την πόρτα της βεράντας, σέ λίγο, ο Τζώρτζ παρακολουθεί την συνδιάλεξη του θεού Τζών με τον "Έντβιν).

"Έντβιν.— 'Ο Τζώρτζ θα σάς πήρε το χειρόγραφο.

Θείος (κατάπληκτος).— 'Ο Τζώρτζ! Είναι αδύνατον!

"Έντβιν.— Τόν είδα χθές να κρατά κάτι κρυμμένο πίσω του, να χώνεται μέσα στο δωμάτιό του και σέ λίγο να εξαναυριζή χωρίς τίποτα! Γιατί δεν πάτε να ψάξετε μέσα στο δωμάτιό του; Πήτε πως σάς τηλεγράφησε ο κ. Μπέρκελεϋ ότι κάτι έγινε μέσα στο δωμάτιο του Τζώρτζ—γιατί εκεί έμενε όσο τον φιλοξενούσε...

("Έντβιν, ο Τζώρτζ σπεύδει στο δωμάτιό του για να εξαφανισή το χειρόγραφο. 'Αδύνατον όμως να βρή το κλειδί του συρταριού όπου το είχε κλείσει. Σέ λίγο, μπαίνει ο θεός Τζών).

Θείος.— "Ελαβα, Τζώρτζ, ένα τηλεγράφημα απ' τον Μπέρκελεϋ: λέει πως

ζέχασε την σιαροθήκη του έδω - μέσα...

Τζώρτζ.— Δεν είδα καμμιά σιαροθήκη.

Θείος.— "Ισως να μην πρόσεξες. Θα κυττάζω κι' εγώ.

(Με φοβερή αγωνία, ο Τζώρτζ παρακολουθεί τις έρευνες του θεού του, που τέλος φθάνει στο περιήρημο συρτάρι).

Θείος.— Αυτό είναι κλειδωμένο. Μου δίνεις το κλειδί;

Τζώρτζ (κατάχλωμος).— Δεν ξέρω που είναι, θεέ μου...

Τζίβς (μπαίνει).— Κύριε, να το κλειδί του συρταριού που ζητά ο κύριος.

('Ο Τζώρτζ κοντεύει να λιποθυμήσει. Κλείνει τα μάτια του και τα ανοίγει μόνο όταν άκουε τον θεό να λέει πως «άδικα τον ενόχλησε και δεν βρίσκται εκεί τίποτα...»).

(Στο δωμάτιο του Τζώρτζ. Τζώρτζ κο' Τζίβς).

Τζώρτζ.— "Ωστε, εσύ... Τζίβς.— "Εγώ πήρα το πακέτο, με την άδεια του κυρίου. Είχα ακούσει τυχαία την συνομιλία του κυρίου με την λαίδη Φλώρανς καθώς και την συνομιλία του νεαρού κυρίου "Έντβιν με τον κύριο θεό σας... Με την άδεια επίσης του κυρίου, θα φυλάξω το πακέτο. Το κλειδί το είχα βρή μέσα στο γελέκο του κυρίου...

Τζώρτζ.— Τζίβς, είσαι ένας θαυσαυρός ανεκτίμητος. Σου αμείνω τον μισθό κατά 2 σελίνια.

(Στο σαλόνι. "Υστερα από μέρες. Φλώρανς και Τζώρτζ).

Φλώρανς.— 'Η διαγωγή σου είναι ανεκδιήγητη. Με έξηπάτησες κατά τον χειρότερο τρόπο! Κρίμα που βασιζόμουν σε σένα! Τηλεφώνησα στους εκδότες κι' έμαθα πως είχαν λάβει το χειρόγραφο που είναι ήδη υπό έκτύπωση...

Τζώρτζ.— !!!;;... Φλώρανς.— Μην κάνεις τον ανήξερο! "Εχουμε έκτεθής, κατά τρόπον ανεπανόρθωτον! Δεν θέλω να σέ ξέρω! Πάρε πίσω τη βέρα σου!

(Στο ίδιο σαλόνι. Τζώρτζ και Τζίβς).

Τζώρτζ (έξω - φρενών).— Μου τ'άκανες μούσκεμμα! Ποιος σου είπε να στείλεις το χειρόγραφο στον εκδότη; Σέ διώχνω!

Τζίβς.— Θα παρατηρήσω εύσεβαςτως στον κύριο πως διάβασα τα χειρόγραφα και δεν έχουν τίποτα το επιλήψιμο... Κι' αν αυτό έγινε άφορμή να διαλύση τον άρραβώνα του ο κύριος, κατά την ταπεινή γνώμη μου, ή λαίδη δεν ταίριαζε με τον κύριο. "Εχει τυραννικό χαρακτήρα, ενώ ο κύριος είναι άκακο άρνάκι... Τώρα, αν με διώχνι ο κύριος...

('Ο Τζώρτζ σιέπτεται πως ο Τζίβς δεν έχει όλωσδιόλου άδικο... και μεταμελείται. Θέλει όμως να τον αποκαταστήση κιάλας πα' νηγυριά).

Τζώρτζ.— Καλά. Πείθομαι... και δεν σέ διώχνω! Και ξέρεις, αντιλαμβάνομαι, πως σ' αλήθεια αυτό το κοστούμι που φοράς δεν μου πάει καθόλου... "Αν θέλεις, φέρε μου το ριγέ...

Τζίβς.— Πολύ άργά, κύριε. Το δώρισα χθές στον κηπουρό... με την άδεια του κυρίου!

Π. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

'Ο άπραγματοποίητος πόθος του Γκάρυ Κούπερ

Δέν έπρεπε να γίνω ήθοποιός. "Αλλωστε ποτέ δεν ύπηρξα, κατά βάθος, ήθοποιός, ούτε και θα γίνω ποτέ.

Τά λόγια αυτά τα άκουσα από τον... νας από τους κορυφαίους πρωταγωνιστάς νας από τους κορυφαίους πρωταγωνιστάς του Χόλλυγουντ! Μην άπορείτε γι' αυτό. "Οπως κάθε διάσημος άνδρας στον κόσμο, έπιθυμεί να ήταν κάτι έντελώς διαφορετικό απ' αυτό που τουδωσε την διασημότητα, έτσι και ο Γκάρυ.

Αυτό συμβαίνει άνεκαθεν. "Εμείς οι κοινοί θνητοί, δεν είμαστε οι μόνοι που έχωμε άπραγματοποίητους πόθους και φιλοδοξίες. Τό ίδιο συμβαίνει και στους ευνομενούς της τύχης. Και άνεκάλυστα τον άπραγματοποίητο πόθο του Γκάρυ Κούπερ έδω και λίγες μέρες.

Τόν συνήντησα την περασμένη έβδομάδα στο στούντιο όπου γύριζε μια σκηνή του νέου του φιλμ.

Καθώς τον παρακολουθούσα, περιμένοντας να βρω ευκαιρία να του μιλήσω άργότερα, θυμήθηκα μια άλλη σκηνή, κατά την οποία έτuche να παρευρίσκωμαι, πριν από ένα -δυό χρόνια, όταν ο Γκάρυ γύριζε το φιλμ «Πώς πρέπει να ζούμε» με την Μύριαμ Χόπκινς. 'Ο σκηνοθέτης του έδήγησε ότι έπρεπε να εξαπλωθής στο κρεβάτι και να προσποιηθής τον κοιμισμένο. 'Η Μύριαμ θα τον πλησίαζε, θα έσκυβε κοντά του, θα παρατηρούσε το πρόσωπό του με τρυφερότητα και θα χαμογέλουσε λυπημένα.

Μά ο Γκάρυ δεν περίμενε να του το έξηγήση ο σκηνοθέτης. Είχε διαβάσει ήδη τη σκηνή και βιαζόταν να την εκμεταλλευθής. Βρισκόταν κιάλας εξαπλωμένος στο κρεβάτι κι' έκλεισε τα μάτια του αφήνοντας έναν στεναγμό ανακουφίσεως. 'Η Μύριαμ προχώρησε κοντά του και πράγματι έπαιξε περίφημα το μέρος της. "Υστερα ο σκηνοθέτης άπευθύνθηκε προς τον Γκάρυ:

—Γκάρυ, μην ξεχνάς ότι κατά τον ύπνο σου ύποτιθεται ότι βλέπεις γλυκά, τρυφερά όνειρα. Προσπάθησε να δώσης ανάλογη έκφραση στο πρόσωπό σου. Κατάλαβες;

Καμιά άπάντηση. 'Ο Γκάρυ ούτε κουνήθηκε. 'Η Μύριαμ τον άγγιξε λίγο με το χέρι της ευγενικά. "Υστερα ξέσπασε σε γέλια. 'Ο Γκάρυ κοιμόταν σι' αλήθεια, και δεν προσποιόταν καθόλου τον κοιμισμένο!

'Ο σκηνοθέτης άνασήκωσε τους ώμους του χαμογελώντας. «'Ωλλ ράτ. "Αφού κοιμήθηκε άς μην τον άνηρμήσουμε. Δεν μ'ας χρειάζεται για τη σκηνή που θα γυρίσωμε τώρα».

Και πατώντας στις μύτες των ποδιών τους ήθοποιοι και σκηνοθέτες πέρασαν σε άλλο δωμάτιο του στούντιο όπου θα γυριζόταν ή έπομένη σκηνή.

"Υστερα από μια ώρα ο Γκάρυ, εισώρησε μ'α' στή μέση της αιθούσης και ρώτησε λίγο διατακτικός:

—Πώς έπαιξα στη σκηνή; —Μέ υπερβολική φυσικότητα! άπάντη-

σε ο σκηνοθέτης.

"Οπως μου έλεγε άργότερα ο σκηνοθέτης, «'Ο Γκάρυ μπορεί να μην έχη σπουδάζη την τέχνη του ήθοποιού, μπορεί να μην έχη τελειοποιηθής έντελώς άκόμα, είναι όμως ο φυσικότερος ήθοποιός όλου του κόσμου. Είναι ακριβώς ο ίδιος: δεν μιμείται κανένα, ούτε ύποκρίνεται.

Αυτό είναι το μυστικό της μεγάλης γοητείας του. Δεν μπορείτε να κινηματογραφήσετε πολλούς ήθοποιούς όταν δεν ξέρουν ότι τους τραβάτε φιλμ, γιατί ή πραγματική των προσωπικότης είναι πολύ συχνά έντελώς διαφορετική από την προσωπικότητά τους της θόνης. Μά ο Γκάρυ είναι πάντοτε ο ίδιος, τόσο φυσι-

Μερικές χαρακτηριστικές φωτογραφίες του Γκάρυ Κούπερ σε διαφόρους ρόλους του.

κός όταν κοιμάται όσο κι' όταν είναι ευπηγός. Δεν έχη ιδιαίτερες κινήσεις ή στάσεις όταν παίζει. Τουναντίον πολλοί ήθοποιοι μπροστά στον φακό άλλάζουν έντελώς. 'Ο Γκάρυ δεν σκέπτεται καν να σιάξη την γραβάτα του όταν «γυρίζει».

"Εν τώ μεταξύ ο Γκάρυ τελείωσε το μέρος του κι'ήρθε να καθήση δίπλα μου. Κάθως έκανα μερικές παρατηρήσεις επαινώντας τη σκηνοθεσία ο Γκάρυ σήκωσε το χέρι του και μου έδειξε μια πύλη στη γωνία.

—Κυττάξτε, μου είπε, τι θαυμάσιες γραμμές έχη εκείνη εκεί ή πόρτα. "Εχετε δη ποτέ ωραιότερες γραμμές από αυτές στη ζωή σας;

Κούτταξα το πρόσωπό του και είδα τα μάτια του, μισόκλειστα, να κυττάζουν το σημείο εκείνο με θαυμασμό. "Υστερα το

βλέμμα μου έπεσε στα χέρια του, τα θαυμάσια χέρια του με τα ωραία μακρυνά δάχτυλα κι' άσυναίσθητα σκέφθηκα ότι ήταν χέρια καλλιτέχνη. Στη μνήμη μου ήρθε κάτι που είχα άκούσει μια μέρα.

—Νομίζω ότι άκουσα κάποτε πως θέλατε να γίνετε ζωγράφος. Δεν είν' έτσι; τόν ρώτησα.

Δέν θα ξεχάσω ποτέ την έκφραση που πήρε το πρόσωπό του. "Ενα θερμό, ρόδινο χρώμα, όπως βλέπετε σ' έναν άνδρα όταν του θυμίζετε την πρώτη του άγάπη.

Κι' απότομα διαισθάνθηκα ότι αυτό είχα κάνει πράγματι: Είχα θυμίσει στον Γκάρυ την πρώτη του άγάπη: την ζωγραφική.

'Ο Γκάρυ έμεινε λίγος σκεπτικός. Κι' ύστερα είπε:

—Ναι, πίστευα ότι θα μπορούσα να γίνω ζωγράφος,δέν το κατόρθωσα όμως.Κάποτε έξέθεσα μερικά έργα μου στην Καλιφορνία μά..δέν είχαν μεγάλη έπιτυχία...

—Γιατί: "Υποθέτω ότι θα σάς ίκα-

νοποίησε πάντως ή δουλειά αυτή.

—"Οχι. Γιατί, βλέπετε, όλοι εύρισκαν τά έργα μου «πολύ ένδιαφέροντα» κανείς όμως δέν τά πήρε στα σοβαρά, δέν τά έκρινε ως «τέχνη». Σκέφτονταν ότι δέν είναι και πολύ άσχημα για έναν ήθοποιό του κινηματογράφου. Δεν μπορούσαν να με πάρουν υπ' όμιν στα σοβαρά, ως «ζωγράφο» μόνο και μόνο έπειδή ήμουν ένας γνωστός ήθοποιός.

—Τότε γιατί δέν τά έκθέσατε με ψευδώνυμο; ρώτησα.

—Δέν τό σκέφτηκα, είπε ο Γκάρυ. Μά θα τό κάναω όταν θάρθι μια μέρα—μακάρι νάρθι!—που θα παύσω να είμαι ήθοποιός. "Αν και δέν έχω πολλές έλπίδες γι' αυτό, γιατί είναι τόσα χρόνια τώρα που τό σκέπτομαι χωρίς να μπορέω να τό πραγματοποιήσω.

—"Οποιος γίνι μια φορά ήθοποιός,

μένει πάντα ήθοποιός, είπα εγώ.

Μά ο Γκάρνθ θυμώσε:

—Αυτό μπορεί να είναι αληθινό για έναν που γεννήθηκε και ανατράφηκε για να γίνει ήθοποιός. Μά εγώ δεν είμαι γεννημένος ήθοποιός! Ποτέ δεν θα γίνω πραγματικός ήθοποιός! Ή καριέρα μου, το ντεμπούτο μου κυρίως υπήρξε ένα τυχαίο γεγονός και τίποτα περισσότερο...

Πραγματικά ο Γκάρνθ έγινε ήθοποιός έντελως τυχαία. Είχε έρθει στο Λος Άντζελις φανταζόμενος ότι θα πουλούσε έδω με μεγαλύτερη ευκολία τους πιακές του.

Έν τω μεταξύ επειδή είχε ανάγκη χρημάτων, κάποιος φίλος του τον διευκόλυνε να βρή ένα μικρό ρολάκο σε κάποιο φίλμ.

Και το πανύψηλο αυτό παλληκάρι, της Μοντάνας με τα ανδρικότατα χαρακτηριστικά και το γοητευτικό βλέμμα δεν άργησε να γίνει ένας «άστηρ» πρώτου μεγέθους με τον όποιο όλες οι διάσημες βεντέττες ως τις πιο άσημαντες φιγκυράντ είναι ξετρελλαμένες.

Ο Γκάρνθ Κοϋπερ είναι πολύ διαφορετικός από τους άλλους στάρ του κινηματογράφου. Είναι ήρεμος, σιωπηλός, σοβαρός και καθόλου περήφανος. Είναι ο μόνος από τους διασήμους ήθοποιούς που δεν δίνει καμιά σημασία για τη ρεκλάμα του και για τη δόξα του...

□ □

«Έγραφα παραπάνω ότι ο Γκάρνθ μου είπε: «Μακάρι νάρθη ή μέρα που θα παύσω να είμαι ήθοποιός για να μπορέσω να ασχοληθώ με τη ζωγραφική...»

Και όμως, κάποτε, ο Γκάρνθ είχε νομίζει ότι είχε έρθει η μέρα αυτή, έδω και λίγα χρόνια. Μια μέρα που είχε βαρεθεί το Χόλλυγουντ, που είχε βαρεθεί τον κινηματογράφο, έφυγε και πήγε στην Αφρική για να κινηγήσει άγρια θηρία. Έκεί για να εξάσκη την Λοπέ Βελές με την οποία ήταν μνηστευμένος δυο χρόνια. Στην πραγματικότητα πήγαινε εκεί για να βρή την έλευθερία του και την παληά τεμπέλική ζωή του: να ξαναγίνει ένας ζωγράφος με ένα τετράδιο για σκίτσα στο χέρι του.

Όμως δεν βρήκε τίποτα απ' αυτά... Και κατάλαβε ότι στην Αφρική ακόμα εξακολουθούσε να είναι ένας στάρ του κινηματογράφου... Όλος ο κόσμος τον ανεγνώριζε, έτρεχε να τον δει από κοντά και να ζητήσει αυτόγραφο. Έτσι αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω. Το Χόλλυγουντ δεν άφηνε εύκολα τους ανθρώπους του να το εγκαταλείψουν. Εκτός φυσικά, όταν δεν τους χρειάζεται πια!

Μά το Χόλλυγουντ χρειάζονταν τον Γκάρνθ και τον χρειάζεται τώρα ακόμη περισσότερο. Γι' αυτό οι διευθυντές του και οι θαυμαστές του στενοχωρήθηκαν πολύ όταν ο Γκάρνθ ζήτησε από την εταιρία του τρίμηνη άδεια, την οποία όμως αναγκάστηκαν να του δώσουν γιατί είχε γυρίσει οκτώ φιλμ συνεχώς.

Έτσι ο Γκάρνθ έφυγε για τις Βερμούδες. «Για να ψαρέψω» όπως είπε. Πραγματικά, πήρε μαζί του όλα τα σύνεργα της ψαρικής, μά εγώ βάζω στοίχημα ότι ανάμεσα στα δίχτυα και τις πέτονιες θα ήταν κι ένα τετράδιο για σχεδιάσματα και κανένα δυο κραγιόνια ζωγραφικής...

ΑΝΙΤΑ ΚΙΛΟΡ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΥΤΕ ΚΡΥΟ... ΟΥΤΕ ΖΕΣΘΗ!

Μάριος.—Αυτή την στιγμή, στην Μασσαλία, κάνει τόσο κρύο, Όλβ, που όλο το κρσσί έχει παγώσει.

Όλβ.—Όστε δεν μπορείτε πια να πίνετε κρσσί.

Μάριος.—Όχι, δέβαια. Πάντως, το ξεδεύουν...

Όλβ.—Και πώς το ξεδεύουν, Μάριε; Μάριος.—Το κόβουμε κομματάκια κομματάκια και το τρώμε...

□ □

ΔΕΝ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΡΕ

Ο θεός του Τιτέν, τον οδηγεί σε μιαν φιλική οικογένεια όπου θα κάνει την γνωριμία, στο τσάι, μιας κατέλλας που του προσοίζουν για σύζυγο. Στον δρόμο, ο θεός του το λέει:

—Πρό παντός, Τιτέν, μην τρώς λαίμαργα όπως συνήθιζες. Πρόσεχε τον εαυτό σου! Συγκρατήσου! Η δεσποινίς έχει πολύ καλούς τρόπους!

Ο Τιτέν ακολουθεί τις συμβουλές του θεού, πίνει το τσάι με αργές ρουφηξιές και τρώει ένα δυο πει-φούρ.

Όταν όμως έρχεται η πουτίγκα δεν συγκρατείται και κάνει κυριολεκτικώς έφοδο έναντιον της. Κόβει τρεις μεγάλες φέτες, τις καταβρογχίζει και ρουφά μονοκοπανιά τρία ποτήρια ποτού.

Ο θεός του δίνει με τρόπο μια κλωτσιά και του ψιθυρίζει:

—Μου είχες υποσχεθεί να είσαι προσεκτικός!

—Δεν έχει σημασία, λέει ο Τιτέν. Το κορίτσι δεν μου γουστάρει!

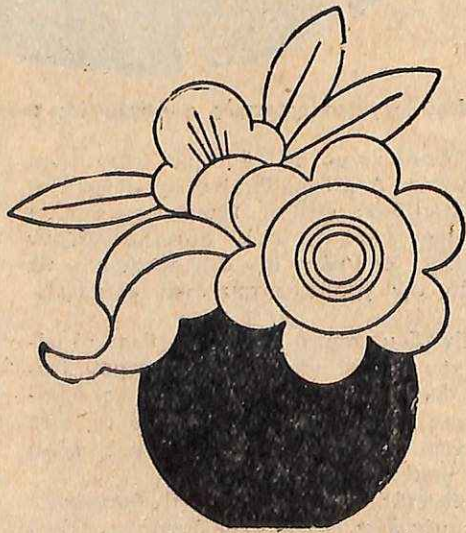
□ □

ΗΣΥΧΑΣΕ

Όλβ.—Τί γίνεται, αδελφέ, αυτός ο Μάριος; Καιρό έχω να τον δω!

Τιτέν.—Πώς να τον δεις, που πέθανε!

Όλβ.—Πέθανε! Μπαράβ. Έρθε η καρδιά μου στην θέση της. Φοβόμουν μην ήταν θυμωμένος μαζί μου!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ

122 ΝΕΙΤΡΟΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Την 10ην Νοεμβρίου του έτους 1830 από τις ακτές της Δυτικής Αφρικής ανεχώρησε το πλοίο «Ζόνγκ», κατευθυνόμενο στην Νέα Υόρκη. Ως φορτίο έφερε 442 άλυσσοδεμένους νέγρους σκλάβους, τους οποίους είχε αγοράσει ο πλοίαρχος Κόλλινγκουντ για να τους πουλήσει στους γαιοκτήμονες της Α-λαμπάμας.

Η επιχείρηση αυτή ήταν την εποχή εκείνη πολύ προσοδοφόρος αλλά και άρκετά επικίνδυνη, γιατί οι νέγροι υπέφεραν από την θάλασσα και πέθαιναν σωρηδόν, πράγμα που ζημίωνε τους αγοραστές.

Την τρίτη μέρα του ταξιδιού σηκώθηκε τρικυμία, και ο πλοίαρχος άρχισε να ανησυχεί για την τύχη του ξωντανού φορτίου του. Κατέβαινε κάθε ώρα στο άμπάρι, μέτραγε τους νεκρούς. Κι αφού έδινε διαταγές να πετούν στην θάλασσα αυτούς που πέθαιναν κατέγραφε τους θανάτους στο ημερολόγιο του πλοίου.

Έξαφνα μπήκε στο μυαλό του μια διαβολική ιδέα. Μήπως οι νέγροι δεν ήταν ασφαλισμένοι έναντι των δυστυχημάτων;

Κάλεσε, λοιπόν, τον υποπλοίαρχο και του είπε να πετάξει στην θάλασσα κάθε νέγρο άρρωστο, γιατί το πόσιμο νερό που υπήρχε που ήταν λίγο. Δηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ να πετάξει 120 σκλάβους γιατί τόσοι ήταν άρρωστοι.

Ο υποπλοίαρχος δίστασε. Δεν τολμούσε να διαπράξει αυτή την ομαδική δολοφονία.

—Μίστερ Κελιάλ, του θροντοφώνησε ο σκληρός πλοίαρχος. Τις διαταγές μου τις ακούσατε. Αν αυτοί οι άρρωστοι σκλάβοι πεθάνουν από φυσικό θάνατο την ζημία θα την υποστείς εσύ. Αν όμως πεταχθούν στην θάλασσα λόγω έλλειψης νερού, αυτή θα είναι μια πράξη ανάγκης και και η ασφαλιστική εταιρία θα μας πληρώσει 30 λίρες για κάθε νέγρο. Ο υποπλοίαρχος τότε, ό οποίος θα έπαιρνε, φυσικά, μερίδιο από αυτή τη δουλειά, υπάκουσε.

Το βράδυ, στο καρρέ των αξιωματικών έπακολούθησε ένα εύθυμο και θορυβώδες δείπνο, και την άλλη μέρα πετάχθηκαν στη θάλασσα άλλοι 42 άρρωστοι νέγροι.

Την τρίτη μέρα έβρεξε τόσο πολύ, ώστε γέμισαν δυο ντεπόζιτα δρόγνο νερό. Η θείκη όμως αυτή βοήθεια δεν στάθηκε ικανή να σταματήσει το εγκληματικό τους έργο, και ο Κόλλινγκουντ έδωσε διαταγή να πετάξουν στη θάλασσα και τους υπολοίπους 26 άρρωστους σκλάβους πάλι για έλλειψη νερού!

Τα πράγματα όμως δεν εξελίχθηκαν όπως τα περίμεναν. Η ασφαλιστική εταιρία αρνήθηκε να πληρώσει τις 4.000 λίρες που ζητούσε ο πλοίαρχος Κόλλινγκουντ, και η διαφορά κατέληξε στα δικαστήρια όπου απέκαλυπτε όλη η τραγωδία.

Τα γεγονότα όμως δεν συνεχίστηκαν κανένα. Απόδειξεις το θάρρος του δικηγόρου του Κόλλινγκουντ, ο οποίος μεταξύ των άλλων είπε και τα εξής επί δικαστηρίου:

—Γιατί όλη αυτή η φασαρία, για τους όμαδικούς πνιγμούς των νέγρων, έφ' όσον το συμβόλαιο της ασφαλείας τους παραδέχεται ως έμπορεύμα. Το έμπορεύμα, λοιπόν, αυτό πετάνθηκε στη θάλασσα για λόγους άνωτέρας βίας.

Το αποτέλεσμα ήταν, το δικαστήριο να αποδεχθεί την άποψη του ενάγοντος και να υποχρεώσει την εταιρία όπως του πληρώσει τις 4.000 λίρες!

Αυτά γινόνταν στην Αγγλία τον περασμένο αιώνα!

Ένας μεγάλος έρωτας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

Δεν έχω παράπονο. Έλεγε η κυρά-Μπαρνιέ, σε μια γειτονιά της. Είκοσι χρονών μπορεί να μην είμαι, είμαι όμως ευτυχισμένη. Οι τρεις μεγάλες κόρες μου παντρεύτηκαν. Η μικρότερη έχει καλή θέση σε μια ράφτρα. Ποτέ δεν μ' έχει λυπήσει αυτό το κορίτσι.

—Α... η Ζινέτ! Έκανε η γειτόνισσα. Θα σε εγκαταλείψει όμως με τον καιρό της.

—Δεν βαρύνεσαι. Δεν δίνει δεκάρα για το γάμο.

—Κι όμως έχει φίλο.

—Ποιά μοδιτρούλα δεν έχει ένα παλληκάρι για να την βγάξει περίπατο την Κυριακή.

Η γειτόνισσα έφυγε. Σε λίγο, καθώς έτριβε τα τζάμια, η κυρά-Μπαρνιέ, άκουσε πίσω της:

—Καλημέρα, μαμά!

Απ' την ανοιχτή πόρτα, είδε έναν φαντάρο με μια κίτρινη βαλίτσα. Στεκόταν ακίνητος. Τέλος προχώρησε μέσα:

—Είμαι φίλος της κόρης σας, της είπε. Δεν γύρισε ακόμα;

Τα βλέφαρα της γυναίκας ανοιγόκλεισαν. Της φαινόταν πως είχε δεχτεί ένα ισχυρό κτύπημα κατακέφαλα. Κύτταξε το ξεθωριασμένο πηλίκιό του, τις σκονισμένες άρβυλες του και ψιθύρισε:

—Μπήτε και καθίστε.

Εκείνος υπάκουσε.

—Γνωρίζετε καλά την κόρη μου;

—Πέντε χρόνια είμαστε μαζί. Έκανα το στρατιωτικό μου, πέρου, στο Μαρόκο. Γύρισα όμως άρρωστος. Πρέπει να ξεκουραστώ. Η Ζινέτ με ούπει: «Έλα σπίτι μας. Θα σε περιποιηθούμε καλά».

Η κυρά-Μπαρνιέ έσκυψε το κεφάλι: που θα τον έβαζαν να κοιμηθεί που δεν υπήρχε δωμάτιο;

□ □

Στις έντεκάμιση, η Ζινέτ έφθασε τρέχοντας, γιατί της είχαν πει πως ο φίλος της ήταν στο σπίτι της. Ήταν μια μελαχροινή, ζωηρή με μάγουλα ροδοκόκκινα. Του φώναξε απ' το κατώφλι:

—Γιατί δεν με περιμένεις, Φερνάν; Μαμά, θα μείνη μαζί μας. Είναι άρραβωνιαστικός μου.

—Τι να σάς σεβρίω να φάτε; ρώτησε η κυρά Μπαρνιέ με φωνή που έτρεμε.

—Δεν είναι δύσκολος ο Φερνάν. Ό,τι λάχει...

Και μέσα στην κουζίνα, όταν είδε την μητέρα της να κλαίει, της ώμολόγησε:

—Τι τα θέλεις, προσπάθησα να νικήσω το αίσθημά μου, δεν βαρύνεσαι όμως: είναι ο μεγάλος έρωτας της ζωής μου.

Ο Φερνάν έφαγε με πολλή δρεξη. Το απόγευμα, συνώδευσε την

Ζινέτ ως το ραφτάδικο και ξαναγύρισε να καθίση κοντά στο τζάκι.

Το βράδυ η κ. Μπαρνιέ ρώτησε την κόρη της:

—Θα δουλέψω;

—Ακόμα δεν βρήκε θέση.

—Πού θα κοιμηθεί;

—Μη σε νοιάζει εμένα!

Την επομένη, η μητέρα, την ώρα που έβραζε το γάλα, είδε τον Φερνάν να φορά τις παντούφλες του. Κάθησε κοντά της όλο το πρωί.

«Θα προτιμούσα να βρισκόμουν στον δρόμο», σκεπτόταν η κυρά Μπαρνιέ.

—Είναι άρραβωνιαστικός της, άπαντοῦσε στις γειτονίτσες.

Ελπίζε πως ο Φερνάν θάβρισκε δουλειά. Δυστυχώς όμως, φαινόταν συνηθισμένος στην τεμπελιά και δεν τούκανε την παραμικρή εντύπωση. Κάπου-κάπου έβγαине για να βρή-διήθεν-δουλειά και γύριζε ξέω-φρενών. Σε λίγο, άρχισε να παύρη το μεγαλύτερο μερίδιο απ' το μεροκάματο της Ζινέτ και να το κάνη λιανά στο κρασσοπουλειό. Η φίλη του θυμώσε και τον φοβέρισε να τον διώξει. Φοβήθηκε την απειλή της κι έπιασε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο. Τον καλοπληρώναν, τα Σάββατα όμως γύριζε τρικλίζοντας:

—Αν άγγιξης το κορίτσι μου, σε σκοτώνω! του φώναζε η κυρά-Μπαρνιέ.

Η Ζινέτ μπορούσε να υπερασπίσει μόνη τον εαυτό της, ο Φερνάν όμως συνήθι-

ζε να σπάει όλα τα γυαλικά.

—Τι κόλαση! Έλεγαν οι γειτόνοι.

—Εξακολουθείς να τον αγαπάς; ρωτούσε η μητέρα της.

—Υπομονή. Πόσο θα βαστάζει αυτό; έλεγε η Ζινέτ.

□ □

Ένα Σάββατο, που γύρισε μεθυσμένος ένω τον είχαν προειδοποιήσει, ο Φερνάν βρήκε την βαλίτσα του στην αψή. Την πήρε και χάθηκε για κάμποσο καιρό.

—Ύστερα, ξαναφάνηκε, τον συμμαζέψαν και πάλι κι' άρχισαν οι ίδιες σκη-νές. Ξαναβρήκε την βαλίτσα του στην αψή.

—Ζινέτ! Άνοιξε μου και δεν θα το ξανακάνω! φώναζε.

Η κυρά-Μπαρνιέ, που είχε πει αδύνατο χαρακτήρα απ' την κόρη της, τον λυπόταν και παρά τις συστάσεις της Ζινέτ, του άνοιγε.

Και ξαναρχίζαν τα ίδια... τα ίδια... τα ίδια...

□ □

«Εδιώξαν πάλι τον Φερνάν. Η Ζινέτ έλεγε:

—Στά παληά μου τα παπούτσια.

Μια ρυτίδα όμως χάραζε το μέτωπό της και έκανε τα όμορφα χρώματα και την εθούμια της.

Στο τέλος του φθινοπώρου, επιστρέφοντας απ' το ραφτάδικο ένα βράδυ, η Ζινέτ είδε την βαλίτσα του Φερνάν έξω απ' την πόρτα.

Τις δυο γυναίκες τις έπιασε τρομάρα, γιατί, φεύγοντας, ο Φερνάν τις είχε φοβέρισε να τις σκοτώσει. Κι' όλη νύχτα, κλειδαμπαρωμένες, έτρεμαν στο κάθε περπάτημα στην αψή...

Την επομένη, την μεθεπομένη δεν φάνηκε ο Φερνάν. Η βαλίτσα έμεινε στο πεζούλι. Από περιέργεια—και με κρυφή ανησυχία—η Ζινέτ άνοιξε την βαλίτσα. Μέσα βρήκε ένα γραμματάκι:

«Θα φύγω με τους μετανάστες στην Αφρική για να πιάσω δουλειά. Θα τα ντιάω εκεί, γιατί είμαι πολύ άρρωστος. Να δεις πως άλλαξα, Ζινέτ μου. Θα περιμένω την απάντησή σου ως τις δεκάμιση στον σταθμό: αν δεν έρθεις, θα φύγω. Καιρό έχω να φάω. Λαχτάρησα και το 'ωμύ ακόμα... Σε περιμένω... Φερνάν».

Όταν κατάλαβε πως είχε φύγει, η Ζινέτ άρρώστησε απ' το κακό της. Σηκωνόταν γδυτή απ' το κρεβάτι για να τρέξει στον σταθμό. Η μητέρα της την κρεββάτωνε.

Κι' η Ζανέτ ψιθύριζε:

—Είναι πολύ άρνα.

Και μολονότι είχε γερή κράση, έλυω-σε και πέθανε.

Η κυρά-Μπαρνιέ περνά θλιμμένα τα γεράτια της. Πάει συχνά στις γειτονί-σες για να διώξει την στεναχώρια της και δεν παύει να διηγείται την ιστορία της κόρης της και του δυστυχισμένου Φερνάν. Κι' όταν φθάνη στο τέλος ξεσπά σε κλάμμα.

Τις δυο γυναίκες τις έπιασε τρομάρα.

ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Μπέκερ έφυγε για την Γερμανία σταλμένος από τον Ζερβαί για να εξαναγκάσει την Μαρκέλλα. Την Κυριακή έφυγε και ο Γκοτεφρόν, χωρίς να πη τίποτα στην Βέβα. Έν τώ μεταξύ αυτή βασανιζόμενη διαρκώς από το όραμα της κόρης της, πύει αίθ'ρα για να την φέρει ζωηρότερα κοντά της. Ένω γίνονται αυτά στην Γκλιόριε, στο Ρά σεν ή Λίνα Κίφφερ του γάμου περίμενε ειδήσεις από τον Τερλάν, τον οποίο νόμιζε ακόμη νεκρό. Έν τώ μεταξύ η νεαρή γυναίκα είχε σταθή σαν πραγματική μητέρα της Μαρτέλλας, και της μιλούσε συνά για την Γαλλία, που ήταν ένας τόπος εύλογημένος.

17. (Η συνέχεια)
ήταν τώρα ένας χρόνος που η υγεία της Λίνας είχε κλονιστή. Αντιστάθηκε στην άρρωστικιά κι έμεινε στο πόδι, μη θέλοντας να υποχωρήσει στο κακό που προώδεε ολόένα.

Υστερα όμως λύγισε και σε κακή κατάσταση έπεσε στο κρεβάτι. Δεν έμελε να το εγκαταλείψει πιά.

Η Μαρκέλλα την περιποιήθηκε μέρα και νύχτα. Της άνταπέδωσε, μινονιάς, δλη την στοργή που της είχε δείξει η γρηά τόσο χρόνια.

Μολταυτά, επί πολύν καιρό ακόμα, η Λίνα διατήρησε κάποια ελπίδα. Υστερα, κατάλαβε ότι οι μέρες της ήταν μετρημένες.

Τότε πιά, δεν είχε παρά μια σκέψη. Ήταν τρώμο:

—Τι θ' άπογινόταν η Μαρκέλλα, μόνη, εγκαταλελειμμένη;

Ναι, εγκαταλελειμμένη, γιατί το χρήμα αυτό που της έστελναν από τη Γαλλία, δεν το είχε πάρει, έδω και πολλούς μήνες. Οι λίγες οικονομίες της είχαν εξαντληθή. Η φτώχεια χτυπούσε πένιμο στην πόρτα της καλύβας τους.

Τι θ' άπογινόταν αύριο το παιδί;

Το ετήσιο ποσό που της έστελνε ο Τερλάν έρχόταν τόσο τακτικά πάντα, που δεν χρειάστηκε ποτέ να το ζητήσει της. Έγραφε μονάχα για να ειπεί ότι πηρε τα χρήματα καλά στο τέλος κάθε επιστολής πρόσθετε λακωνικά: «Το παιδί είναι καλά!...» Τώρα που ένοιωσε τον θάνατο να πλησιάζει, έσπευσε να γράψει την επιστολή που έέρομε.

«Ωρα με την ώρα, οι δυνάμεις της υποχωρούσαν.

Περίμενε μια μέρα, δυο μέρες, μια επιστολή, ένα τηλεγράφημα. Η παράκλησής της ήταν επείγουσα. Είχε γράψει ότι καταλάβαινε πως θα πέθαινε. Τίποτα δεν ήλθε...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΚΙΦΦΕΡ

Η Μαρκέλλα ήταν καθισμένη σ' ένα ξύλινο σκαμνί, στο προσκέφαλο του κρεβατιού. Είχε βραδυάσει. Ένα κερί σ' ένα σιδερένιο κηροπήγιο, επάνω στο τζά-

κι, φώτιζε μια εικόνα της Θεοτόκου που κρατούσε στην αγκαλιά της τον μικρό 'Ιησού. Η εικόνα αυτή, κρεμασμένη στον τοίχο και ξεθαρισμένη απ' τον καιρό ήταν η μόνη πολυτέλεια του φτωχικού σπιτιού...

Η επίπλωσις συνίστατο σ' ένα μεγάλο ξύλινο έρμαρι που περιέκλειε τα απαραίτητα πράγματα του νοικοκυριού και τα άσπρόρουχα, λίγα σκαμνιά κι' ένα τραπέζι καρφωμένο στη γη. Το κρεβάτι της Λίνας Κίφφερ. Έτσι, οι δυο αυτές γυναίκες δεν είχαν χωρισθή ποτέ. Καθώς ζούσαν πάντα μαζί, σιγά-σιγά, η τρυφερή και γλυκεία ψυχή της Λίνας είχε εισδύσει στην παρθενική ψυχή της κόρης, μεταβιβάζοντάς της την πίστη της, την καρτερία της και το θάρρος της.

Η Μαρκέλλα κρατούσε τα φλογισμένα από τον πυρετό δάχτυλα της γρηάς μέσα στον δική της.

—Υποφέρεis, γιαγιά; ρώτησε.

Την έλεγε πάντα γιαγιά από σεβασμό προς την ηλικία της.

—Όχι, απήντησε η άρρωστη. Όσο βρίσκεσαι κοντά μου δεν αισθάνομαι τον πόνο... υόλις όμως το βλέμμα μου δεν σε αντικρύζει, ω! τότε, ναι παιδί μου, υποφέρω...

—Δεν σε αφήνω παρά μόνον όταν είναι απαραίτητα...

—Τό ξέρω, Μ' έκανες ευτυχισμένη και θα πεθάνω εύλογώντας σε.

Τα δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της Μαρκέλλας.

—Γιατί μιλάς για θάνατο; ρώτησε.

—Γιατί αισθάνομαι ότι το τέλος μου είναι προσεχές... Δεν φοβούμαι για μένα... Για σένα μόνο φοβούμαι.

—Για μένα;...

—Ναι. Άλλοίμονο! Τι θ' άπογίνης φτώχη που μικρούλα;

Σώπασε. Η δύσπνοια την έμπόδιζε να μιλήσει.

Έκλεισε τα μάτια της. Το στήθος της λαχάνιαζε από την προσπάθεια που είχε καταβάλλει για να πη τις λίγες αυτές λέξεις. Θέλησε να ξεκουραστή γιατι είχε μια μιληση ακόμα. Δεν ήθελε να πεθάνει προτού πη ώρισιμένα πράγματα. Η παρατεταμένη σιωπή που είχε κρατήσει βάραινε τώρα στην αγωνία της σαν μια τύφλη.

Η Μαρκέλλα φίλησε τα χέρια της γρηάς. Τα έσφιγγε μέσα στα δυνατά, νεανικά της δάχτυλα, κάποτε τα έφερνε στα δροσερά της χείλη ή στο μέτωπό της, σά να προσπαθούσε να θερμάνη με τη δική της πνοή τα φτωχά αττά χέρια που άρχιζαν σιγά-σιγά να παχύνουν...

«Έξω, ήταν μια βραδυά βαρεία και θλιβερή.

Εκεί κάτω, σε απόσταση εκατοντάδων λευγών, στην Γκλιόριε, οι βροντές μούγκριζαν, η θύελλα έμεινε και στην γκρίζα όμιχλη του ονείρου της που είχε

προκαλέσει ο αϊθέρας, ή Βέρθα έβλεπε θαμπωμένη την εικόνα της κόρης της.

Έδω, στις ξερες και άγονες έκτάσεις, ο άνεμος της στέπας φυσούσε με λίσασα. Ο ουρανός ήταν μαύρος και σκεπασμένος. Χωρίς καταιγίδες όμως, χωρίς βροχή. Χωρίς άστραπές. Ο άνεμος, μόνος, βασιλεύε έδω, λυγίζοντας τα δέντρα, φυσομανώνοντας στις καλύβες που σείονταν συθέμελα, ούρλιαζοντας, σαν νάσερνε μάζι του από τα βάθη του μηδενός, δόλοκληρη μια λεγεώνα κολασμένων.

Η έτοιμοθάνατη ξανάνοιξε τα μάτια της και είπε σιγανά, καθώς πίστευε σ' όλους τους θρύλους και τις προλήψεις όπως όλοι οι χωρικοί:

—Άκουσε, άκουσε!... Είναι ο θάνατος που περνά!...

Σε λίγο συνέχισε, σά να είχε συγκεντρώσει τις δυνάμεις της:

—Ξέρεις, μικρούλα, ξέρεις γιατί ανέφερα τόσο συχνά τ' όνομα της Γαλλίας όταν μιλούσα μαζί σου;

—Όχι, γιαγιά, όχι, δεν ξέρω...

—Τούτανα γιατί είσαι Γαλλίδα... Ναι. Η Γαλλία είναι η πατρίδα σου. Νομίζω ότι δεν έχω το δικαίωμα να σου το κρύψω πιά το μυστικό των γεγονότων που περιέβαλαν την γέννησή σου.

Πόσες φορές το κορίτσι δεν είχε ρωτήσει τη Λίνα! Πόσες φορές δεν της είχε πη:

—Κι' η μητέρα μου; Γνωρίζετε τη μητέρα μου;

Σιγά-σιγά, καθώς μεγάλωνε, είχε συναισθανεί την μόνωσή της. Όσο τρυφερή κι' αν ήταν η στοργή της Λίνας, δεν ήταν βέβαια η μητρική αγάπη.

Ακούοντας τα λόγια της καλής γυναίκας, η καρδιά της Μαρκέλλας χτύπησε δυνατά:

—Ήταν ανάγκη να μείνη κρυφή η γέννησή σου, παιδί μου... Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον σ' έμπιστευθήκαν οι μένα... Σ' έφερα έδω... Δεν εγκαταλείψα με ποτέ το Ράισεν. Έπαιρνα κάθε χρόνο από έναν τόπο που ονομάζεται Σεντάν, ένα ώρισιμένο ποσό που έδωσα για σένα, μη θέλοντας να κάνω οικονομίες σ' ένα πράγμα που άνηκε σε σένα. Ίωρα όμως είναι ένας χρόνος που δεν πήρα τίποτα και αυτό άκριβώς μ' έκανε να σου μιλήσω, γιατί νομίζω ότι τη φορά αυτή σε έχασαν για πάντα... Νά θυμάσαι καλά αυτά που θα σου πω... Περίμενε όμως... περίμενε λίγο...

Στάθηκε για να ξεκουραστή λίγο. Πνιγόταν. Φοβόταν μήπως πεθάνει προτού τα πη όλα.

—Βρισκόμουν στην κοιλάδα του Τρέζα, στην Έλβετία, συνέχισε σε λίγο, στο χωριό του Φορντασέτο, όταν σε έμπιστεύθηκαν σε μένα. Μόλις είχες γεννηθή, η μητέρα σου ήταν έτοιμοθάνατη σχεδόν...

—Η μητέρα μου πέθανε;

—Δεν ξέρω...

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

—Είδατε τη μαμά;

—Ναι, την είδα. Ήταν λευκή, κατάλευκη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της... Ήταν νέα. Είχε την ηλικία που έχεις εσύ τώρα... Και ήταν όμορφη, πολύ όμορφη, όπως κι' εσύ σήμερα, παιδί μου.

Τα μάτια της Μαρκέλλας είχαν γεμίσει δάκρυα. Ψιθύρισε με συγκίνηση:

—Μαμά! Δυστυχισμένη μου μαμά! Τι ν' άπόγινες άραγε;

—Οι άνθρωποι που με ώδήγησαν στο σπίτι της, κοντά στον πατέρα της, με παρούσαν σαν μια γυναίκα σοβαρή που μπορούσε να κρατήσει ένα μυστικό. Και ο παπός σου μου είπε, καθώς σε παρέδιδε στα χέρια μου: «Το παιδί αυτό είναι δικό σας από τώρα και στο εξής, για πάντα». Βέβαιος για μένα, ο άθωρος αυτός που μου φάνηκε σκληρός και άποφασιστικός, δεν μου έκρυψε τ' όνομά του: Όνομάζεται Τερλάν και κάθεται στο Σεντάν ή εκεί κοντά. Από αυτόν θα βρής τη μητέρα σου... Γιατί όταν πεθάνω, θα φύγεις... Δεν θα μείνης στον τόπο αυτόν... Θα πας στην Γαλλία... Θα τα καταφέρεις όπως μπορέσης...

—Ναι, ναι, γιαγιά, είπε η Μαρκέλλα κλαίοντας.

Η Λίνα Κίφφερ έκλεισε τα μάτια της. Φάνηκε ν' άποκοιμάται. Όμως, συνέχισε σε λίγο, έχοντας τα μάτια κλειστά:

—Χάραξε βαθειά μέσα στην καρδιά σου τις τελευταίες λέξεις που θα σου πω... Εκείνοι που πρόκειται να πεθάνουν μαντεύουν κάποτε μερικά πράγματα του μέλλοντος... Τα πέπλα που κρύβουν το μέλλον εξοχίζονται τις τελευταίες στιγμές... Νομίζω, ότι υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που σ' αγαπούν εκεί- κάτω στον τόπο σου. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που σε μισούν... Η μητέρα σου σ' αγαπά αν ζή... Μια μητέρα αγαπά πάντα το παιδί της... Ποιος ξέρει όμως αν ή έπιστροφή σου δεν γίνη άφορη άμετρήτων κινδύνων τόσο για σένα όσο και για κείνη; Τό φοβούμαι αυτό... Μην τό ξεχνάς... Νά είσαι προσεκτική... Μπορεί ή έπιστροφή σου να στοιχίση σε κανένα από τους δικούς σου, στη μητέρα σου ακόμη, τη ζωή της ή τουλάχιστον την ευτυχία της... Νά είσαι προσεκτική... Μην αφήνης τίποτα στην τύχη... Συγκράτησε, αν παραστή ανάγκη, την όρμη της τρυφερότητός σου, όταν θα βρεθής μπροστά στη μητέρα σου... Έχε ύπομονή και θέληση... Ίσως ή ευτυχία ή δική σου κι' ευτυχία της μητέρας σου να εξαρτηθούν από σένα. Στο έμπιστεύομαι το μυστικό αυτό γιατί έχω έμπιστοσύνη σε σένα. Όρκισού μου ότι θα θυμηθής τις συμβουλές μου...

—Σοφ' όρκίζομαι, γιαγιά.

—Έτσι θα πεθάνω ήσυχη, γιατί θα έρω ότι παραβιάζοντας την ύπόσχεση που έδωσα πριν από δεκάξη χρόνια, να μην

άποκαλύψω τίποτα, δεν θα σπείρω την καταστροφή πίσω μου...

Η έτοιμοθάνατη σώπασε. Οι ώρες που πέρασαν ήταν ήσυχώτερες. Κατά τις δυο τό πρωί, άρχισε ή άγωνία.

Η άγωνία ύπηρεε πολύ ήρεμη. Η γρηά δεν άφησε καθόλου τα χέρια της Μαρκέλλας. Και ο θάνατος ήρθε άπαλά και ήρεμα...

Λίγα λεπτά προτού πεθάνει, έλεγε ακόμα:

—Νά είσαι προσεκτική... για τό καλό σου... για τό καλό της μητέρας σου!...

Η Μαρκέλλα έκλαψε πολλή ώρα σφίγγοντας τα ζαρωμένα χέρια της γρηάς που έπάγωναν ολόένα. Σε κανένα από τους γείτονες που έτρεξαν τό πρωί όταν έμαθαν την θλιβερή είδηση, ή Μαρκέλλα δεν θέλησε να έμπιστευθή τό εύλαβικό καθήκον των τελευταίων φροντίδων προς την νεκρή. Μόνη της την σάβάνωσε. Την σκέπασε με λουλούδια. Ένα ήμερονύκιο δόλοκληρο προσευχήθηκε δίπλα της γονατιστή ως τη στιγμή που ήρθαν για να την μεταφέρουν στο νεκροταφείο.

Και όταν τό βράδυ της θλιβερής αυτής μέρας, βρέθηκε ολόμόναχη στην φτωχική αυτή καλύβα που δεν είχε εγκαταλείψει ποτέ και όπου, παρ' όλα αυτά, είχε περάσει τόσες μέρες ευτυχισμένες, έκλαψε ακόμη.

Την άλλη μέρα την πέρασε προετοιμάζοντας την αναχώρησή της.

Πρός τι να περιμένει;

Όσο περισσότερο περίμενε, τόσο γρηγορώτερα θα ξεδεύονταν τα ελάχιστα χρήματά που της έμεναν.

Η Λίνα Κίφφερ δεν είχε συγγενείς. Η Μαρκέλλα πούλησε ή χάρισε στους γείτονες τα έπιπλα, τα ρούχα. Η καλύβα δεν της άνηκε. Έκανε ένα πακέτο τα λίγα ρούχα της, όσων ήταν δυνατό πιά έλαφρό. Γιατί θα ήταν άναγκασμένη να τό σηκώνη σε αρκετές εκατοντάδες λεύγες. Ήταν όμως έρωστη και θαρραλέα. Μήπως δεν θα την ύποστήριζε και δεν θα της έδινε δυνάμεις σ' όλο αυτό τό κουραστικό ταξίδι ή θεϊκή έλπίδα ότι θα ξανάβλεπε τη μητέρα της; Στο τέρας του όρίζοντος, όσο μακρυνός κι' αν ήταν αυτός, δεν θάβελεπε να λάμπη ή μαγική λέξη «Μαμά!» φατοστεφανωμένη μ' ένα έκτυφλωτικό θάμπος ευτυχίας άγνωστης ως τώρα;...

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΣ

Τό τελευταίο βράδυ έφθασε. Βρισκόμασταν στα μέσα Ιουλίου του 1870 και ή Μαρκέλλα είχε όρίσει την αναχώρησή της για την έπομένη. Θα πήγαινε πεζή ως τα σύνορα. Σε λίγο άρχισε ή έποχή του θερισμού. Άσφαλώς θα εύρισκε εργασία, στο δρόμο. Κι' έτσι κερδίζοντας μερικά χρήματα από δώ κι' από κεί, θα έφθανε στη Γαλλία, στον τόπο αυτόν που

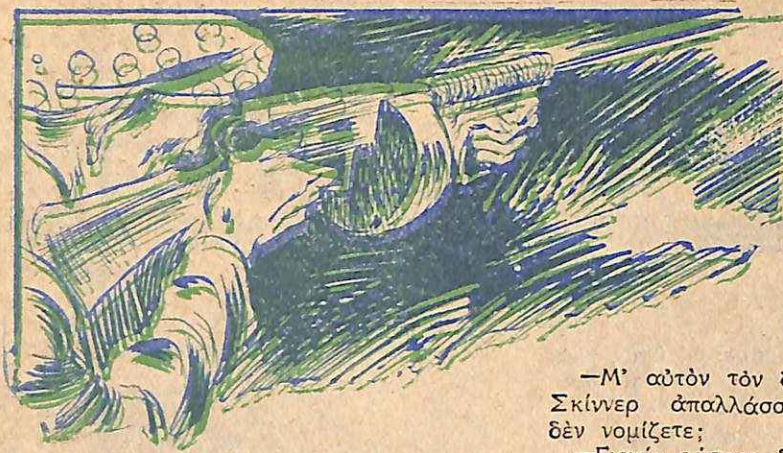
όνειρευόταν πάντοτε, στον τόπο αυτόν όπου «οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι... όπου δεν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε πολύ ζέστη... όπου όλοι τραγουδούν, χορεύουν, γελούν πάντα, πάντα...» όπως της είχε διηγηθή τόσες φορές ή καλή Λίνα Κίφφερ.

Η τραγική ειρωνεία της μοίρας της την ώδηγοσε στην πατρίδα της, την ίδια μέρα άκριβώς που επρόκειτο να άρχισή ο χρόνος των πολέμων, των καταστροφών και των δακρύων!...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Στο χωριό αυτό είχε περάσει τόσες ευτυχισμένες μέρες...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά σειρά από μυστηριώδεις φόνους αναστατώνει την Σκότλαντ-Γουάρδ. Σκοτώνονται το ένα μετά το άλλο χωρίς να αφήση ίχνη ο δολοφόνος πρόσωπα γνωστότητα στην αγγλική άριστοκρατία.

Η πρώτη απόπειρα γίνεται στον πύργο του κοινωνιολόγου Τζών Άρντεν, κατά την διάρκεια ενός γεύματος. Η σφαίρα όμως του μυστηριώδους δολοφόνου, κατορθώνει μονάχα το ποτήρι που κρατούσε στο χέρι του ο Άρντεν να θρυμματίσει. Την ίδια νύχτα, όμως, σκοτώνουν στην έπαυλή του τον πλούσιο οικονομολόγο Χάμις Πέητς, φίλο του Άρντεν.

Κινητοποιείται η Σκότλαντ-Γουάρδ, την οποία βοηθεί στις έρευνες της ο διάσημος ντέτεκτιβ Τζόπ, τον οποίο είχε καλέσει κοντά του για να τον προστατεύσει, ο Χάμις Πέητς, που φοβόνταν ότι θα τον σκότωναν.

Προτού τον σκοτώσουν ο Πέητς είχε κάνει την διαθήκη του και αφήνει γενικό κληρονόμο του της μισής Άννίτα, κόρη του καθηγητή Σκίνερ.

Ο Πέητς αγαπούσε την Άννίτα και ήθελε να την κάνει γυναίκα του, αλλά εκείνη δεν τον ήθελε. Ένα βράδυ ο Πέητς καταλαμβάνει την Άννίτα σε μια αγροτική έορτη μεθυσιμένη με τρείς νέους να οδηγούν.

Φοβούμενη η Άννίτα ότι θα την κατήγγειλε ο Πέητς στον αυστηρότατο πατέρα της, του γράφει ένα γράμμα, και του λέγει ότι θα τον σκότωνε αν έλεγε τίποτε του πατέρα της. Το γράμμα αυτό αναστατώνει, μετά τον θάνατο του Πέητς την Άννίτα. Δεν πρέπει να βρεθεί κατά την έρευνα της από την αστυνομία. Παρακαλεί τον Άρντεν να την βοηθήσει να τα πάρει πίσω, δεν τον περιμένει όμως να ενεργήσει και θέλει να το πάρει μόνη της.

Έν τώ μεταξύ, ενώ δηλ. οι αστυνομικοί προσπαθούν να διαλευκάνουν το μυστήριο του θανάτου του Πέητς, νέος φόνος αναγγέλλεται. Έχουν σκοτώσει κατά τον δολοφόνον τρόπο την Λαίδη Κόδριγκτων, από τους συνδαιτυμόνας επίσης του Άρντεν, το βράδυ που έγινε η έναντίον του απόπειρα.

Οι αστυνομικοί αρχίζουν να υποψιάζονται την Άννίτα, όποτεν ένα νέο πρόσωπο προβάλλει στην τραγική σκηνογραφία, ο γραμματέας του καθηγητού Σκίνερ, Μπλέικ. Αποφασίζουν να τρέξουν άμεσα στο σπίτι της λαίδης.

4. (Η συνέχεια)

Έχετε την καλωσύνη να με οδηγήσετε στο σπίτι του θύματος κ. Άρντεν;

—Πολύ ευχαρίστως.
Ανεβαίνοντας στο αυτοκίνητο, είπα:

—Μ' αὐτὸν τὸν δεύτερο φόνου, ἡ μὲς Σκίνερ ἀπαλλάσσεται κάθε ὑποψίας, δὲν νομίζετε;

—Γιατί; ρώτησε ὁ Τζόπ.
—Υποθέστε πὼς ἡ λαίδη Κόδριγκτων ἔξερε κάτι γὰ τὸν φόνου τοῦ Πέητς, εἶπε ὁ ἱσπéκτορ. Υποθέστε πὼς κατέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ἢ τοὺς ἐνόχους. Υποθέσατε πὼς τὴν σκότωσαν γιὰτὶ ἔξερε πολλὰ πράγματα. Τότε;

—Σωστά, εἶπε ὁ Τζόπ. Ένας φόνος συχνὰ γίνεται ἀφορμὴ ἐνὸς δευτέρου φόνου.

—Καὶ καμμιά φορὰ, ἐνὸς τρίτου, πρόσθεσε εὐθύμα ὁ ἱσπéκτορ.

—Μήπως ὑπονοεῖτε τὸν δικό μου; ρώτησα.

—Ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου τοῦ ἄλλαξε καὶ πρόσθεσα:

—Ἀποπειράθηκαν ἤδη, ξέρετε;

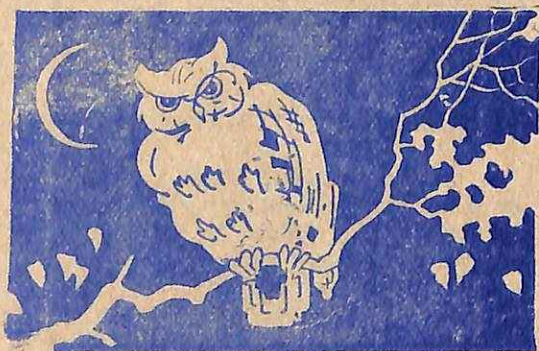
—Ὁ Τζόπ ἐπενέβη:

—Ἄν ἐξακολουθοῦμε νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὴν πιθανότητα τῆς ἐνοχῆς τῆς Ἀννίτας Σκίνερ, θὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα πὼς εἶχε ἕνα σύνενοχο καὶ πὼς ἡ ἀπόπειρα τῆς ὁποίας λίγο ἔλειψε νὰ πέσει θύμα ὁ Ἀρντεν, ἦταν μὴ σκηνοθεσία γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα «ἄλλοθι» γιὰ τὴν νέα.

—Τὸ ἔχετε ἤδη πῆ, εἶπα.

—Ἀρα, νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ ἴδια ἱχνη; κ. Τζόπ! φώναξε ὁ ἱσπéκτορ.

Σηκώνοντας τοὺς ὤμους, ὁ Τζόπ βυθίστηκε καὶ πάλι στὴν αἰωπὴ κι' ἀντελήφθη πὼς δὲν εἶχε ἐξυπηρετήσει καλὰ τὰ συμφέροντα τῆς Ἀννίτας. Εἶχε ἐπιδεινώσει τὴν κατάσταση δίνοντας στὸν ἱσπéκτορ τὴν ἐντύπωση πὼς ὁ διάσημος Τζόπ συμεριζόταν τὶς ἀπόψεις τοῦ Ἀρντεν, θὰ ἔθετε σὲ ἐφαρμογὴ τὴν θεωρία τοῦ καὶ δὲν ἦταν ἀπίθανο σύντομα νὰ κατηγορηθοῦν ἡ Ἀννίτα κι' ὁ Τζάιμς Μπλέικ γιὰ φόνου. Ἡ Ἀννίτα, πού ἦταν ἀνάσθητη, δὲν θάδινε δεκάρα γιὰ τὴν κατηγορία, ὁ Τζάιμς Μπλέικ ὅμως θὰ ἔπαιρνε κατάκαρδα τὸ ζήτημα. Ἐπρεπε

ΝΑ Ο ΔΟ

λοιπὸν νὰ σωθῇ αὐτὸς ὁ τελευταῖος.
Εὐχθήκα με ὅλη μου τὴν ψυχὴ νὰ εἶχε κάψει ὁ Πέητς τὴν ἐπιστολὴ τὴν ὁποία μ' ὅλο τῆς τὸ δίκην ἀναθεμάτιζε τὰρ ἡ Ἀννίτα.

Ξαφνικά, ὁ Τζόπ εἶπε:

—Καὶ στὸ ἀναμεταξύ, κάποιος διατρέχει τὴν χώρα με μὴ καραμπίνα διαμετρήματος 22, ἐφωδισμένη με «σιλανσιέ» καὶ διαπράττει φόνους. Ἀλήθεια, τὰ βιβλία τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Σάουθγουλντ περιέχουν ὅλες τὶς ἄδειες ὀπλοφορίας. Ἐκεῖ θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε χρήσιμες πληροφορίες.

—Θὰ βάλω ἕναν ἄνδρα μου νὰ τίς μελετήσῃ, εἶπε ὁ ἱσπéκτορ. Στὸ ἀναμεταξύ, θὰ σκορπίσω παντοῦ ἀστυφύλακες... θὰ βάλω περιπόλους... δὲν ἐννοῶ νὰ διατρέχω πιά κανέναν κίνδυνο...

—Ὁ Τζόπ κούνησε ἐπιδοκιμαστικά τὸ κεφάλι του.

Φθάσαμε τέλος στὸ «Σταυροδρόμι» μὴ μικρὴ ἔπαυλη τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας Ἑλισάβετ, πού ὁ σὲρ Τζών Κόδριγκτων εἶχε ἀγοράσει κι' ἐπισκευάσει τὸ 1922, ἕνα χρόνο πρὶν μεθάνη. Ἡ χήρα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν ἔκει, πηγαίνοντας κάπου - κάπου ταξίδια στὴν Εὐρώπη ἢ ἐκδρομὲς με κανένα φιλολογικὸ κι' ἐξωτικὸ κύκλο τοῦ Χάμψτην. Καθὼς ἐξήγησα στὸν Τζόπ, ἡ λαίδη Κόδριγκτων ἦταν μὴ γυναικὰ τῶν γραμμάτων. Τουλάχιστον τρία ἀπ' τὰ βιβλία τῆς εἶχαν ἐκδοθῇ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα στὶς ἐκδόσεις «Σαφώ», στὸ Παρίσι, ὅπου ὑπάρχει κάποια ἐλαστικότητα ὡς πρὸς τὸν ρεαλισμὸ καὶ στὴν πορνιογραφία. Ἡ ἀγγλικὴ λογοκρισία εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν κυκλοφορία τῶν βιβλίων στὴν Μεγάλῃ Βρετανία.

Στὸ σπίτι δὲν ἦταν καμμιά φασαρία, γιὰτὶ δὲν εἶχαν πληροφορηθῇ ἀκόμα τὴν τραγωδία. Καθὼς ἡ ἀστυνομία εἶχε κρατήσει στὴν διάθεσή της τὸν Τζών Τζόνταν καὶ τὸν ἐργάτη του, τὸ χωριὸ ἀγνοοῦσε τὸ νέο ἔγκλημα.

Ἡ Ἀννα Στάναρντ, ἡ ὑπρέτρια πού μὰς ἀνοίξε τὴν πόρτα, παραξενεύτηκε καὶ ταραχτικὴ συγχρόνως βλέποντας τὸν ἱσπéκτορ Ἰγκλιν, πού ἡ ἐπισκεψὴ τοῦ ἀσφαλῶς σχετιζόταν με τὸν φόνου τῶν «Πύργων».

—Ἡ κυρία δὲν εἶναι ἐδῶ, εἶπε. Θὰ ἐπέστρεφε γιὰ τὸ γεῦμα, θαρρῶ ὅμως πὼς πῆγε στὸν κύριον καθηγητή.

Ὁ ἱσπéκτορ τῆς εἶπε πὼς αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία καὶ πὼς ἤθελε νὰ τῆς κάνει μερικές ἐρωτήσεις. Ἀπέφυγε, ἐννοεῖται, νὰ τῆς πῇ πὼς εἶχε δολοφονηθῇ ἡ κυρία τῆς με τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ Ἀννα Στάναρντ, καλλίτερη ἀπ' τὴν μαγερίσσα, θὰ μπορούσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ.

Ἡ Ἀννα μὰς ὡδήγησε μέσα στὸ μικρὸ σαλονάκι—ἐκεῖ ὅπου ἡ λαίδη Κόδριγκτων εἶχε συγγράψῃ τὰ διάφορα ἄσμενά της βιβλία—καὶ καθήσαμε. Παρά τὰ καθιερωμένα, ὁ ἱσπéκτορ δὲν ἔβγαλε τὸ σημειώ-

ΛΟΦΟΝΟΣ!

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ υπο ΣΕΛ. ΤΖΕΠΣΟΝ

ματάριό του. Ἀρχισε μὴ σειρά βιαστικές ἐρωτήσεις:

—Ὅλα ὅπως πάντα, Ἀννα; ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, ἐκτὸς ἀπ' τὴν δολοφονία τοῦ κ. Πέητς.

Μὰς κύτταξε φοβισμένα.

—Συνέβη τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἀπὸ τότε;

—Ἡ κυρία εἶναι ἀνάστατη. Ἐκείνη τὸν εἶχε πείσει νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ ἡοσιπλοῦ. Τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ ἐπιπλώσῃ τοὺς «Πύργους», ἀσχολήθηκε με τὶς κουρτίνες του...

—Πότε ἡ κυρία σας πληροφορήθηκε τὸν θάνατο τοῦ Πέητς;

—Τῆς τὸ εἶπε ὁ αἰδεσιμώτατος... χθὲς τὸ πρωῒ, στὶς δέκα πάνω - κάτω. Τὴν ἐπομένη τῆς μέρας πού ἡ κυρία δειπνῆσε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀρντεν.

—Ὡστε ὁ αἰδεσιμώτατος τὴν πληροφορήσε; Ἡ κυρία σας δὲν τὸ περίμενε καθόλου;

—Καθόλου. Δὲν φαντάζεστε τὴν σύγχυσή μας. Εἶναι τόσο εὐαίσθητη ἡ κυρία. Τὸ γαύγισμα ἐνὸς σκύλου τῆς φέρνει κεφαλόπονο κι' ὅταν γράφει, στὸ σπίτι δὲν πρέπει νὰ πετᾷ μυῖγα. Ὁ αἰδεσιμώτατος ἀνησύχησε ὑπερβολικὰ πού τὴν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Τῆς ἔδωσε ἀσπρίνη, ἄλλατα. Ἦσαν πολὺ φίλοι.

—Λαμπρά. Πῆτε μου, Ἀννα, ἡ λαίδη Κόδριγκτων βγῆκε σήμερα τὸ πρωῒ. Ποιά ὥρα;

—Στὶς ὀχτώμιση, κύριε.

—Εἶναι νωρίς, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Κάπως. Ἦταν ὅμως καλὸς καιρὸς.

—Τὶ ὥρα ξυπνᾷ συνήθως;

—Στὶς δέκα, κάποτε καὶ στὶς ἔντεκα.

Καμμιά φορὰ στὶς ἑπτὰ, ὅταν ἔχει νὰ γράφῃ.

—Βνῆναι συχνὰ στὶς ὀχτώμιση;

—Μάλιστα, ὅταν ἔχει τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ.

—Προγευμάτισε πρὶν βγῇ;

—Μάλιστα, ὅπως πάντα, μέσα στὸ δωμάτιό της. Καφέ με φρυγανιές.

—Σὰς εἶπε πού πήγαινε;

—Ὁχι, κύριε.

—Μήπως ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς εἶχε ἤδη περάσει ὅταν ἔφυγε ἐκεῖνη;

—Ὁχι, κύριε, δὲν ἔρχεται ποτὲ πρὶν ἀπ' τὶς 9½ ἢ τὶς δέκα. Ἀναλόγως με τὸν καιρὸ.

—Τώρα, Ἀννα, σκεφθῆτε καλὰ προτοῦ ἀπαντήσετε: ἡ κυρία σας ἔλαβε κανένα γράμμα, κανένα σημείωμα ἢ κανένα τηλεφώνημα χθὲς τὸ βράδυ ἢ σήμερα ἀπὸ νωρίς;

—Κανένα σημείωμα, κύριε; Ὁχι, δὲν θυμοῦμαι. Χθὲς τὸ βράδυ, κατὰ τὶς 9, εἶχε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ πρεσβύτεριό κι' ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὸ γκαράζ τοῦ Σάουθγουλντ ὅπου ἡ κυρία ἔχει ἀφίσει τὸν καθοῦργιο τῆς αὐτοκίνητο. Ἦταν ἀπ' τὴν ἀσφάλεια, νομίζω.

—Ὡστε μόνον ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ πρεσβύτεριο; εἶπε ὁ ἱσπéκτορ. Τίποτε ἄλ-

λο;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Τζόπ:

—Νομίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι στενὰ συνδεδεμένη με τὴν πρώτη. Ένα γράμμα πού τῆς ὥριζε ραντεβὺ πρέπει νὰ τὸ ἔλαβε στὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο.

—Πιθανόν, ἔκανε ὁ Τζόπ.

Έκανε μὴ ἐρώτησι στὴν Ἀννα πού μὰς κύτταξε ταραγμένη:

—Ποῖς ἔφερε τὸ γράμμα ἀπ' τὸ πρεσβύτεριο;

φῇ «Λάιονελ» κι' εἶναι γραμμένο σὲ χαρτί τοῦ πρεσβυτερίου. «Λάιονελ» εἶναι ὁ αἰδεσιμώτατος! Τὶ ἀστεῖο!

Ὁ Τζόπ σήκωσε τοὺς ὤμους:

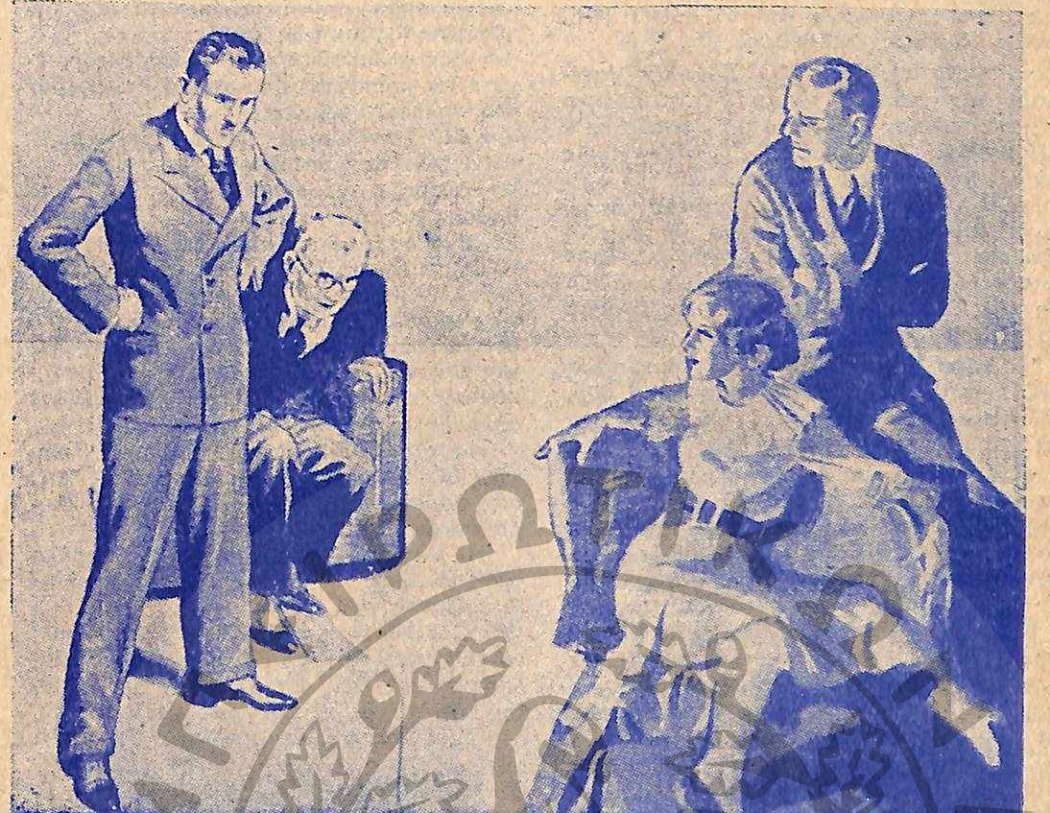
—Πιθανόν, εἶπε, πάντως αὐτὸ ἀξηγεῖ γιὰτὶ ἡ λαίδη Κόδριγκτων πῆγε στὸ Μπρούκερ'ς Μιλ στὶς ὀχτώμιση τὸ πρωῒ.

—Ποῦ τὸ βρήκατε;

—Μέσα στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων.

—Μὰ τοὺς ἀγίους Πάντας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν σκότωσε ὁ αἰδεσιμώτατος!

Ὁ ἱσπéκτορ κύτταξε τὸ σημείωμα με

—Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπατε νωρίτερα; εἶπε ὁ ἱσπéκτορ.

—Τὸ βρήκαμε μέσα στὸ γραμματοκιβώτιο, κύριε. Κύριε!... μήπως συνέβη κανένα δυστύχημα;

Ὁ ἱσπéκτορ τὴν ὡδήγησε στὸν διάδρομο καὶ τῆς μίλησε. Ἀκούσαμε μὴ κραυγὴ φρίκης καὶ κλάμματα. Ὁ ἱσπéκτορ ξαναγύρισε καὶ παίρνοντας τὸν ἱατροδικαστὴ Ἀλλινς τοῦ εἶπε πὼς εἶχε νὰ ἐξετάσῃ κι' ἄλλο πτώμα.

Ἐνὼ τηλεφωνοῦσε, ὁ Τζόπ διευθύνθηκε πρὸς τὸ «σεκρεταίρ» πού ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐχῶσε τὸ χέρι τοῦ μέσα στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων ἀπὸ ὅπου πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ τὸ κύτταξε.

Υστερα, ξαναγύρισε πρὸς τὸν ἱσπéκτορ πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τηλεφωνῇ καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ σημείωμα.

Τότε ὁ ἱσπéκτορ ἔκλεισε τὴν γραμμὴ—αὐτὸ εἶναι! εἶπε. Ἐχει τὴν ὑπογρα-

ἀχριο ὕψος καὶ διάβασι:

«Ἀγαπητὴ Κάθριν».

Ἐρχεσθε νὰ με συναντήσετε στὸ «Μπρούκερ'ς Μιλ», στὶς 8½ ὁρὸ το πρωῒ. Πρέπει νὰ σὰς συναντήσω μόνη, χωρὶς νὰ μὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς ἀπολύτως.

Ὁ Λάιονελ σας

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ δῶ τὸ γράμμα; ρώτησα. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸ γράμμα τοῦ αἰδεσιμωτάτου:

Μοῦδεῖξαν τὸ χαρτί.

—Θ ἄλ γ ε γ κ ἀν εἰ ς πὼς εἶναι δικό του, εἶπα.

Καὶ συνέχισα:

—Ὅπως ἐσεῖς, κι' ἐγὼ ἀναγνωρίζω τὸ ἀστήρικτο τῆς ἐναντίον τοῦ κατηγορίας. Πρώτα ἀπ' ὅλα εἶναι ὑπερβολικὰ μύωφ γιὰ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τῆς λαίδης

Κόδριγκτων. Θά μπορούσε όμως να σάς πη τι ήθελε να της πη. Ίσως μάλιστα να διέκρινε τόν δολοφόνο.

—Πηγαίνω, είπε ο ινσπέκτορ, να εξετάσω τόν αιδεσιμώτατο.

Δέν πρόλαβε όμως το κουδούνι του τηλεφώνου κι' ο ινσπέκτορ, πήρε το ακουστικό. Σέ λίγο, έλεγεν έκπληκτος:

—Μάλιστα, κ. Σνάρλετ, έδω ινσπέκτορ "Ιγκλις. Πώς μάθατε ποδ βρισκόμουν; "Α... ο "Αλλεν... Βέβαια, τοδ είχα μιλήσει. Μάλιστα, ή λαίδη Κόδριγκτων. Είναι φριχτό, δέν συμφωνείτε;... Τι;... Πώς;...

Είδαμε να ζωγραφίζεται μια ζωηρή συγκίνηση στο πρόσωπό του, ενώ άκουγε τόν συμβολαιογράφο. Τότε κατάλαβα περί τίνος έπρόκειτο. Ο ινσπέκτορ κούνησε μια-δυο φορές το κεφάλι καί, τέλος, είπε:

—Λαμπρά! Μάλιστα. Μην την άφισετε να φύγη έπ' ουδενί λόγω. Μεταχειρισθήτε βίαν, εν ανάγκη, μ η ν τή ν ά φ ί σ ε τ ε όμως να φύγη απ' το σπίτι! Ναί, φθάνω άμέσως. "Ωρβόραρ.

—Γεγονότα! είπε. Ο Σνάρλετ κατέλαβε την νεαρά Σκίνερ έπ' αυτοφώρω να ψαχουλεύη μέσα στο γραφείο τών «Πύργων». Υποθέτω πως μπήκε χωρίς να κινήση κανένος την προσοχή. Το σπίτι είναι μεγάλο. Το πιό ενδιαφέρον όμως είναι ότι μέσα σ' αυτό το γραφείο ο Σνάρλετ άνεκάλυψε μίαν έπιστολή στην όποία ο άποστολεύς άπειλεί να σκοτώσει τόν Πέητζ! Καί ξέρετε ποιός έγραψε το γράμμα αυτό;

Ο Τζόπ κούνησε άρνητικά το κεφάλι, ενώ έγώ σώπαινα. Τό ξέραμε κι' οι δυο, θέλαμε όμως ν' άφισουμε τόν ινσπέκτορ να χαρή την ανακάλυψή του.

—Η Άννίτα Σκίνερ! άνήγγειλε άρπάζοντας το καπέλλο του. Εύτυχώς ποδ ο Σνάρλετ την πρόλαβε προτού πάρη το γράμμα. Πηγαίνω άμέσως εκεί. Το αυτοκίνητο, κ. Άρντεν, σάς παρακαλώ; —Εύχαριστώ, είπα.

Κι' ενώ έφερνα τούς δυο ντέτεκτιβ πίσω στους «Πύργους», κατάλαβα πως θα γινόμεν μάρτυς σέ μια δραματική σκηνή. Ο ινσπέκτορ ήταν βέβαιος πως θα εξέταζε μια κακούργο. Ίσως κι' ο Τζόπ να ήταν της ίδιας γνώμης-ποιός ξέρει όμως τι να σκέπτεται αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος; Καθισμένος κοντά μου, με το καπέλλο χαμένο ως τα μάτια, φαινόταν βυθισμένος σέ μελαγχολικές σκέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5

Ποτέ δέν θα ξεχάσω την πένθιμη άτμόσφαιρα ποδ έπικρατούσε στην βιβλιοθήκη τών «Πύργων» όταν ο ινσπέκτορ, ο Τζόπ κι' έγώ μπήκαμε μέσα. Ήταν μια ψηλή αίθουσα, με θολωτό ταβάνι, τζαμαρίες καί βιβλιοθήκες, ποδ ήταν μάλλον σκοτεινή.

Όλες οι ύποψιες στρέφονταν τώρα προς την Άννίτα ποδ ήταν καθισμένη σέ μια μεγάλη πέτρινη πολυθρόνα κοντά στο τζάκι. Προσπαθούσε να κάνει την άτάραχη καί κύτταζε ολόγουρά της, καρφώνοντας ποδ καί ποδ τα βλέμματά της επάνω στον συμβολαιογράφο Σνάρλετ ποδ την είχε συλλάβει έπ' αυτοφώρω νσ ψάχνη μέσα στο «σεκρεταίρ» του μικρού

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

σαλονιού. Κατάλαβα πως ο Σνάρλετ ήταν το άτομο ποδ είχε βοηθήσει τόν Χάμις Πέητζ να συντάξη την διαθήκη του κατά τόν νομίμους τύπους καί ποδ συνεπώς, γνώριζε όσο κι' έμεις πως ή Άννίτα ήταν ή κληρονόμος. Άρσγε να πιστευε όπως κι' ο ινσπέκτορ, πως εκείνη είχε σκοτώσει τόν Πέητζ για να τόν κληρονομήση γρηγορότερα; Όρθιος κοντά στην πολυθρόνα, έμοιαζε σάν ένα άρπακτικό πουλί. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν ένας πόλισμαν ποδ κι' αυτός έπιτηρούσε την Άννίτα. Ο γραμματέυσ του συμβολαιογράφου εξακολουθούσε να ξεχαρίζη τά έγγραφα μπροστά στο γωνιακό τραπέζακι.

Η είσοδος του ινσπέκτορ τάραξε την γαλήνη της σκηνής αυτής:

—Κύριε Σνάρλετ είπε ο ινσπέκτορ, έχετε να προσθέσετε τίποτε το ενδιαφέρον στο τηλεφώνημά σας;

—Δέν φαντάζομαι. Η μίς Σκίνερ... Η Άννίτα τόν διέκοψε:

—Αυτός ο γεροβλάκας, είπε, είχε το θράσος να με κρατήσει με το στανιό! Είναι θεοπάλαβος, αυτό φαίνεται!

Ο ινσπέκτορ σηλώθηκε μπροστά της:

—Δέν μπορούμε να σάς επιτρέψουμε να περάσετε το κατώφλι ενός οπιτιού ποδ δέν σάς ανήκει, για να μην παρενοχλήτε την άστυνομία στην έκτέλεση τών καθηκόντων της, είπε αούστηρα. Υποπέσατε σέ πολύ σοβαρό παράπτωμα.

—Πώς τολμάτε να πητε πως οι «Πύργοι» δέν είναι ιδιοκτησία μου; Μου λέτε, σάς παρακαλώ, ο Χάμις Πέητζ τούς κληροδότησε σέ μένα, ναι ή όχι;

Η Άννίτα έπαιζε λαμπρά τόν ρόλο της γυναικάς της όποίας δέν σέβονται τά δικαιώματα.

—Όποιοδήποτε κι' αν είναι το περιεχόμενο της διαθήκης του Πέητζ, είπε ο Σνάρλετ, ακόμα δέν άνεγνωρίσθη ή γνησιότης της. Μέχρις άποδείξεως του εναντίου, δέν έχει καμιά νόμιμον ισχύ. Το σπίτι αυτό δέν σάς ανήκει.

—Μίς Σκίνερ, επενέβη ο ινσπέκτορ, έμαθα πως ψάχνετε μέσα στο «σεκρεταίρ». Τι ζητούσατε να βρήτε;

Η Άννίτα συνοφρυώθηκε. Καθώς με κύτταζε, κούνησα το κεφάλι. Δέν της έμενε παρά να φανή άπόλυτα ειλικρινής.

—Ένα γράμμα, είπε με το στανιό.

Ο Σνάρλετ έδωσε στον ινσπέκτορ ένα χαρτί ποδ το διάβασε βιαστικά.

—Καταλαβαίνω, είπε κραδαινόντας το μπροστά στην Άννίτα. Άραγε είναι το γράμμα ποδ ζητούσατε;

—Μάλιστα.

—Μπορείτε να μου πητε τι σάς έκανε να το γράψετε;

—Όχι, φώναξε ή Άννίτα. Δέν μπορώ! Όχι! Άν πιστεύετε πως σκότωσα αυτό το κτήνος, είσθε πολύ γελασμένοι!

Τά γεγονότα μαρτυρούν εναντίον σας. Πώς έχετε την άπαίτηση να σάς θεωρήσω έντελώς άθάα; Νά ένα γράμμα με την ύπογραφή σας, άπειθυμένο στο θύμα, μέσα στο όποιο φανερώνατε έγκληματικές διαθέσεις. Μήπως θέλετε να σάς

το διαβάσω;

—Όχι! Θά ήθελα να μην το είχα γράψει ποτέ!

—Λαμπρά. Πρέπει να σκεφθήτε πως ο μόνος τρόπος για να διαλύσετε τις ύποψιες ποδ σάς βαρύνουν, είναι να μάς τά πητε όλα.

—Δέν πάτε στο διάβολο! είπε καί σηκώθηκε. "Υστερα, συνέχισε:

—Μ' έξεβίαζε.

—Θαρρώ, διέκοψε ο ινσπέκτορ πως θα ήταν προτιμότερο να σημειώσουμε την άφήγησή σας ως κατάθεση.

—Δέν είμαι ύποχρεωμένη να κάνω κατάθεση, είπε εκείνη κυττάζοντας ψυχρά τόν ντέτεκτιβ. Θά πάρω δικηγόρο ποδ άσφαλώς θα με συμβουλέψη να μην πω λέξη...

—Όχι, το εναντίον, διέκοψε. Πιθανότερο είναι να ταχθήτε με την γνώμη του ινσπέκτορ. Σωπαίνοντα, θα κάνετε πιστευτούς εκείνους ποδ σάς κατηγορούν ότι είσθε άνακατεμένη σ' αυτή την ύπόθεση.

—Δέν είμαι άνακατεμένη! Τό ξέρετε, Τζών!

—Ξέρω πως είσθε ξένη προς το έγκλημα. Όπως ξέρω επίσης πως άφ' ότου φερθήκατε τόσο κοντά επιβαρύνετε μόνη σας την θέση σας. Θέλετε να σάς συλλάβουν;

Ο ινσπέκτορ μου έρριξε μια ματιά ποδ φανέρωνε πως συμφωνούσε μαζί μου. "Υστερα, έκανε νόημα στον πόλισμαν ποδ κάθησε στο γραφείο καί πήρε σημείωση της καταθέσεως της Άννίτας.

Η κατάθεσή της συμφωνούσε πάνω-κάτω με όλα όσα μου είχε πη πριν. Έξηγήσε στον ινσπέκτορ ποιά μέθοδο είχε ακολουθήσει να την κάνει γυναικά του καί πως την έξεβίαζε, άπειλώντας την να μαρτυρήσει στον πατέρα της τι είχε δη στον χορό τών Κυνηγών. Τό περιέγραψε την άπελπισία της καί τοδ έξηγήσε πως έφθασε στο σημείο της άπελπισίας της να γράψη το άπειλητικό εκείνο γράμμα. "Ως τόν θάνατο του Πέητζ δέν ήξερε πως ύπήρχε διαθήκη προς όφελός της.

—Ποιός σάς πληροφόρησε;

—Αυτός ο άνθρωπος, είπε ή Άννίτα δείχνοντας τόν Τζόπ. Κι' ο πατέρας μου, άργότερα όμως.

Ο ινσπέκτορ τινάχτηκε:

—Ο Τζόπ! Πώς αυτό;

Έξηγήσα:

—Η μίς Σκίνερ βρισκόταν σπίτι μου, σήμερα το πρωί, όταν ήρθε ο Τζόπ για να γευματίσουμε. Προτού αντίληφθί την μίς Σκίνερ καί πληροφορηθί ποιά ήταν, μου διηγήθηκε πως είχε άκούσει κάτι να λέγεται σ' ένα πανδοχείο για την διαθήκη του Πέητζ. Η μίς Σκίνερ άκουσε την άφήγησή του κι' έμεινε σάν κεραυνόπληκτος απ' την είδηση. Κατάλαβε δέ άμέσως πόσο σοβαρά είχε γίνει ή θέση της.

—Ωστε έτσι; έκανε φιλύποπτα ο ινσπέκτορ, φάνηκε σάν κεραυνόπληκτος απ' την είδηση... Καί τι είπα;

—Έβαλε τις φωνές κι' έφυγε απ' το σπίτι χωρίς να μ' άποχαιρετήση καν. Ήταν πολύ ταραγμένη. Έξδν αν ύποκρινόταν, δέν είχε ακόμα ιδέα της ύπάρξεως μιας τέτοιας διαθήκης.

—Γιατί δέν μου το διηγηθήκατε νωρί-

τερα; ρώτησε ο ινσπέκτορ.

—Μοδ φαινόταν πως δέν σχετιζόταν κα-όλου με την ύπόθεση.

Ο ινσπέκτορ, σκεπτικός, στράφηκε προς την Άννίτα. Ο Τζόπ, στο άναμεταξύ, ποδ είχε κατορθώσει να ξεχασί ή παρουσία του κι' έκανε πως ένδιαφερόταν για τά βιβλία, πλησίασε το τζάκι. "Ετσι μπορούσε να έξέλθει από κοντά το πρόσωπο της Άννίτας. Ο ινσπέκτορ ξανάδιάβασε την κατάθεση, την έπέστρεψε στον πόλισμαν κι' ύστερα στάθηκε αντίκρυ στην νέα.

—Ως την στιγμή τοδ θανάτου του Πέητζ, ρώτησε, κράτησατε μυστική την ύπόθεση τοδ έκβιασμού; Μήπως την άπολύσατε σέ κανέναν;

—Για ποιό λόγο να την άποκαλύψω; είπα ζωηρά

—Είναι φυσικό, μια κοπέλλα ποδ βρίσκεται στην θέση σας να ζητήση έναν φίλο ποδ να την βοηθήση ή να την συμβουλέψη. Πητε μου, τόν βρήκατε αυτόν τόν φίλο;

Η Άννίτα άνοιγε το στόμα της να πη «όχι» το ξανάκλεισε όμως. Άντελήφθηκα πως κάτι είχε θυμηθί. Ο ινσπέκτορ όμως νόμισε πως κάτι ζητούσε να τοδ κρύψη.

Ο "Ιγκλις άσφαλώς έκανε λάθος, ύποθέτοντας πως ή Άννίτα ζητούσε να καλύψη έναν συνένοχό της. Η άλήθεια είναι ότι ήμουν πρόθυμος να πιστέψω πως ζητούσε να υπερασπίση κάποιον ποδ, κατ'α την αντίληψή της, θα ήταν δυνάτο να διαπράξη το έγκλημα για να την σώση απ' τόν έκβιασμό του Χάμις Πέητζ.

Ο ινσπέκτορ επανέλαβε την έρώτησή του με έπιμονή:

—Σέ ποιόν έμπιστευθήκατε το μυστικό;

—Σέ κανέναν, είπε σιγανά ή Άννίτα.

—Σκεφθήκατε καλά προτού άπαντήσετε;

—Ναί, άποκρίθηκε κυττάζοντας τον άγρια. "Όλο ψάγντε καί ρωτάτε! Δέν άφινετε τούς ανθρώπους ήσυχους. Είσθε άπαισιος, φριχτός!

—Έχω καθήκον να υπερασπίσω την κοινωνία.

Καί της έσתרσε την παγίδα του:

—Ένας δολοφόνος γυρίζει έλεύθερος. Ένας ποδ σκότωσε... δυο φορές!

Η Άννίτα έβαλε μια διαπεραστική κραυγή:

—Δυο φορές;

Καθώς εκείνος σώπαινε, τόν κύτταξε, γεμάτη φρίκη κι' άποστροφή κι' ύστερα στράφηκε προς τόν Τζόπ κι' άργότερα προς έμένα. Εκείνη την στιγμή, ένοιωσα γι' αυτήν μια άπότομη σύμπαινα.

Τά μάτια της φανέρωναν άφάνταστη φρίκη. Γά χείλη της, τέλος, κινήθηκαν: —Πσιόν;... ποιόν σκότωσαν πάλι;... Άδύνατον!...

Διεκόπη όμως σάν να φοβόταν μην ένοχοποιηθί ή έκθέση κανέναν για τόν όποιον ένδιαφερόταν.

—Τό πρωί, μίς Σκίνερ, είπα άργά ο ινσπέκτορ, το άτομο ποδ σκότωσε τόν Πέητζ σκότωσε καί την λαίδη Κάθρην Κόδριγκτων... στο ύπαιθρο!

Η Άννίτα μονομιάς άνακουφίστηκε. Άναστέναξε, σωριάστηκε σέ μια πολυθρόνα καί χαμογέλασε.

—Α... την καμμένη Κάθρην... είπα. Λυπούμαι πολύ.

Ο ινσπέκτορ συνοφρυώθηκε καί κα-

τάλαβα πως ήταν βαθεία ταραγμένος. Σκεπτόταν, όπως ο Τζόπ κι' έγώ:

«Ποιό ήταν το πρόσωπο τοδ όποιου τόν θάνατο περίμενε τόσο πολύ, ώστε άνακουφίστηκε μαθαίνοντας πως είχε σκοτώθί ή λαίδη Κόδριγκτων;»

Ο ινσπέκτορ ήταν κατάπληκτος. Έξυσε το πηγούνι του ρίχνοντας θυμώμενες ματιές στην Άννίτα ποδ είχε πάρει ένα σιγαρέττο απ' την σιγαροθήκη της καί κάπνιζε. Θάλεγε κανείς πως θαώρουσε τόν δειτερο αυτό φόνο σάν σανίδα σωτηρίας, όχι μονάχα γι' αυτήν, αλλά καί για το άτομο ποδ νόμιζε ένοχο στο πρώτο. «Λαμπρά, έλεγε ή στάση της, ψάξτε τώρα να βρήτε την αίτια ποδ θάκανε την Άννίτα να δολοφονήση την λαίδη Κόδριγκτων ή να ευχηθί τόν θάνατό της».

—Σάς παρακαλώ, είπε τέλος ο ινσπέκτορ να τεθήτε εις την διαθεσή μας διά τις μέλλουσες έρευνές μας.

Εκείνη γέλασε. Είχε γλυτώσει άβρόχως ποσιν από μια δύσκολη περίσταση. Άφοδ ή Άννίτα έφυγε, ο Τζόπ είπα:

—"Όσο παραπάνω την κακομεταχειρίζεται κανείς, άλλο τόσο εύχαριστείται.

—Κάτι ξέρει; φώναξε ο ινσπέκτορ. Είναι άπολύτως πεπεισμένος!

—Οί γυναίκες είναι παράξενες, είπε ο Τζόπ. Φαντάζονται πως ξέρουν κάτι, φέρονται σάν να είναι αυτό το «κάτι» γεγονός, καί μπερδεύομαστε έμεις να το ανακαλύψουμε.

—Τι έννοείτε; ρώτησε ο "Ιγκλις.

—Τώρα θα βασανίσω τόν Τζαίμς Μπλέηκ για να μάθω αν σκότωσε τόν Χάμις Πέητζ αν κατελήφθη έπ' αυτοφώρω απ' την λαίδη Κόδριγκτων καί την δολοφόνησε γι' αυτό. Κι' όταν ο Τζαίμς Μπλέηκ της πη πως δέν έχει ιδέα της ύποθέσεως, εκείνη, θα θυμώση καί συγχρόνως θα άνακουφισθί, γιατί οα έχη ανακαλύψη εκείνο ποδ ήθελε.

—Καί τι θα ανακαλύψη;

—Πώς ο Τζαίμς Μπλέηκ δέν μετέσχε σέ κανένα απ' τά δυο έγκλήματα.

Ο ινσπέκτορ τόν κύτταξε θυμωμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Ο Μάρκιον, ο μαίτρ ντ' ότέλ τών «Πύργων», μάς σέρβισε τσά στην βιβλιοθήκη καί συζητήσαμε για τόν δολοφόνο. Κανένας ως τώρα δέν είχε δη κανένα άτομο να περιφέρεται με μια καραμπίνα στο χέρι, μολονότι, τρεις φορές ήδη, ο δολοφόνος είχε βγή βόλτα με το όπλο του.

—Εκτός απ' τόν αιδεσιμώτατο, είπε ο Τζόπ.

Ο ινσπέκτορ τόν κύτταξε έκπληκτος:

—Μά, παρευρισκόταν στο δειπνο...

—Κι' ή κόρη του παρευρισκόταν.

—Εκείνη όμως είχε σοβαρούς λόγους για να σκότωση τόν Πέητζ... καί μένει ή ύπόθεση της ύπάρξεως συνενόχου ποδ εξέτελεσε αυτή την δυσάρεστη άποστολή.

—Αλήθεια. Τό είχα ξεχάσει, είπε ο Τζόπ με σκοτεινό ύφος.

Ο ινσπέκτορ εξακολουθούσε να τόν κυττάζει, ενώ ο συμβολαιογράφος ήταν σκεπτικός. Θαρρώ πως καταλαβαίνα σέ ποιό συμπέρασμα ήθελε να φθάση ο Τζόπ. Προσπαθούσε να τούς άποδείξη πως, σύμφωνα με την ταπεινή του γνώμη, ο καθηγητής ήταν ύποπτος έξ ίσου με όλους τούς άλλους, όχι γιατί τούς πίστευε όλους άθώους, αλλά γιατί άρνοθνταν να παραδεχθί την ένοχή τών Άννίτας.

Ινσπέκτορ για να καθησυχάση, ύπάρχουν πολλές άλλες κάποιος να έχη δη τόν άθωατό μας, πριν ή μετά τόν φόνο της λαίδης Κόδριγκτων, για τόν άπολύτατο λόγο ότι, αυτή την φορά, έδρασε μέρα. Φυσικά, ήταν νωρίς ακόμα, στην έξοχή όμως, πολλά άτομα έργάζονται απ' τις όχτώς το πρωί-οί έργάτες στα χωράφια, έ διανομείς, κ.τ.λ.

—Σωστά, συμφώνησε ο Τζόπ, ύπο τόν όρο να φανερώθηκε.

—Μά δέν είναι άόρατος!

—Όχι βέβαια. Δέν σάς έκανε όμως έντύπωση το γεγονός ότι ο δολοφόνος φέρθηκε πάντα με την μεγαλειότερη έπιφύλαξη; Λαμβάνει τά μέτρα του, ψυχραιμα, για να μπορη να φύγη άνενόχλητος μόλις διαπράξη το έγκλημά του.

—Εκείνο ποδ μου κάνει έντύπωση, είναι πως μπορεί να μεταφέρη μια καραμπίνα διαμετρήματος 22 χωρίς να γίνετα άντιληπτός. Άν είχε κανένα μαχαίρι ή κανένα ρεβόλβερ, τά πράγματα θα ήσαν διαφορετικά.

—Ανρωτιέμαι πως έχετε πεποίθηση ότι πρόκειται για καραμπίνα; σχολίασε ο Τζόπ.

—Κανείς δέν είδε το όπλο, είπε ο Σνάρλετ.

—Ο καθηγητής Σκίνερ, κατ'α την διάρκεια τοδ γεύματος, ύπεστήριζε πως πρόκειται για καραμπίνα.

—Γιατί; επέμενε ο Τζόπ, έφ' όσον ύπάρχουν ρεβόλβερ τοδ ίδιου διαμετρήματος;

—Ναί, μά δέν είναι τόσο μεγάλης άκριβείας.

Η παρατήρηση είναι πολύ όρθη. "Όχι βέβαια όταν έφοδιασθί με «σιλανσιέ» γίνεται ακόμα μεγαλύτερες άκριβείας. Κι' όμως, ή σφαίρα πο' προοριζόταν για σάς δέν πέτυχε τόν σκοπό της. Μπορούσε να ύποθέσουμε ή πως ο πυροβολήσας ήταν κακός σκοπευτής, ή πως έκούσια σημάδεψε κακώς ή πως το όπλο του δέν ήταν άκριβείας. Δέν καταλαβαίνω λοιπόν γιατί ο καθηγητής βιάστηκε καί συμπεράνα άμέσως πως πρόκειται για καραμπίνα. Άταμικά, λαμβάνοντας ύπ' όψει πως μοιάζουν τά τραύματα στις δύο περιπτώσεις, συμπεριζόμαι την γνώμη του.

—Ο καθηγητής είναι είδικευμένος στα πυροβόλα όπλα, ψιθύρισα χωρίς πεποίθηση.

—Έχει άραγε κανένα καλό όπλο; ρώτησε ο Τζόπ.

Ο ινσπέκτορ τόν κύτταξε έκπληκτος:

—Μά, παρευρισκόταν στο δειπνο...

—Κι' ή κόρη του παρευρισκόταν.

—Εκείνη όμως είχε σοβαρούς λόγους για να σκότωση τόν Πέητζ... καί μένει ή ύπόθεση της ύπάρξεως συνενόχου ποδ εξέτελεσε αυτή την δυσάρεστη άποστολή.

—Αλήθεια. Τό είχα ξεχάσει, είπε ο Τζόπ με σκοτεινό ύφος.

Ο ινσπέκτορ εξακολουθούσε να τόν κυττάζει, ενώ ο συμβολαιογράφος ήταν σκεπτικός. Θαρρώ πως καταλαβαίνα σέ ποιό συμπέρασμα ήθελε να φθάση ο Τζόπ. Προσπαθούσε να τούς άποδείξη πως, σύμφωνα με την ταπεινή του γνώμη, ο καθηγητής ήταν ύποπτος έξ ίσου με όλους τούς άλλους, όχι γιατί τούς πίστευε όλους άθώους, αλλά γιατί άρνοθνταν να παραδεχθί την ένοχή τών Άννίτας.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ιστορικά ἀνέκδοτα

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑΚ

Ένας από τους πιο θρησκόληπτους ανθρώπους των γραμμάτων, είναι και ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Φρανσουά Μωριάκ, ο συγγραφέας της «Τερέζας Ντε-κευρου».

Τελευταία ο Μωριάκ, ένα Σαββατόβραδο, μπήκε ξαφνικά στο εξομολογητήριο μιας μικρής εκκλησίας και ζήτησε από τον παπά να τον εξομολογήσει.

Ο εξομολόγος τον άκουσε σιωπηλός, και στο τέλος του είπε:

—Τέκνον μου, είσαι μια ανήσυχη, ψυχή, έχεις ανάγκη από γαλήνη και ήσυχια, τόνωση, μαντεύω δε ότι είσαι ένας διανοούμενος. Θα δεις την ανακούφιση στην προσευχή πρώτα και έπειτα στα διαλεκτά βιβλία. Σε συμβουλεύω να διαβάσεις ένα πολύ χρήσιμο βιβλίο-που τώχω διαβάσει και εγώ ο ίδιος: είναι «Ο Βίος του 'Ιησού» του κ. Μωριάκ. Ο Μωριάκ δεν κρατήθηκε άγρότερα από του να διηγηθώ την νόστιμη αυτή ιστορία...

□ □

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ο μεγάλος Άγγλος συγγραφέας, Τζιλμπερτ Τσέστερτον, του οποίου τον θάνατο πενθούν τώρα τα άγγλικα γράμματα, απέφυγε όπως ο διάβολος το λιθάνι τους νέους συγγραφείς.

Λίγον καιρό πριν πεθάνει ένας από τους νεοσσούς αυτούς των γραμμάτων, κατόρθωσε, άγνωστο πώς, να φθάσει ως το γραφείο του «μαίτη» κοιιυαλώντας μαζί του ένα όγκωδες τετράδιο: κάποιο μυθιστόρημά του, που έπρόκειτο κατά τον συγγραφέα του να χαλάσει κόσμο.

Μόλις όμως άρχισε το διάβασμα, ο Τσέστερτον τον διακόπτει και του λέγει:

—Ανοίγετε νέε μου το παράθυρο;

—Άλλος έσπευσε να κάμει ό,τι του ζήτησε ο συγγραφέας, ρίχνοντάς του ένα έρωτηματικό βλέμμα.

—Συνηθίζω ξέρετε, προσέθεσε ο συγγραφέας, να κοιμάμαι με άνοιχτά παράθυρα...

□ □

ΜΠΟΞ... Δι' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο νέγρος πρωταθλητής του μποξ Τζόε Λιούις, που νίκηθηκε την περασμένη έβδομάδα από τον Γερμανό Σμέλιγκ, κατεδιώκετο τελευταία επί μήνες από κάποιον πλουσιώτατο άμερικανό που ήθελε με κάθε τρόπο να μάθει μποξ.

—Θέλω, του έλεγε, να είμαι ο μαθητής του Τζόε Λιούις.

Ο Τζόε, προσπάθησε επανειλημμένως να τον ξεφορτωθώ, στο τέλος όμως αναγκάστηκε να δεχθώ και του έδωσε το πρώτο μάθημα. Ο Λιούις όμως βρήκε ευκαιρία να εκδικηθώ τον ένοχλητικό άμερικανό, και να του δώσω μαζί με το πρώτο μάθημα και ένα καλό μάθημα για να μην είναι άλλοτε τόσο ένοχλητικός. Έτσι, όταν το «μάτς» τελείωσε, τα μούτρα του άτυχου ανθρώπου είχαν γίνει άγνωστα.

Την άλλη μέρα, ο Τζόε έπαιρνε ένα γράμμα από τον μαθητή του:

«Αγαπητέ διδάσκαλε, του έγραφε θέλω πολύ να συνεχίσω τα μαθήματα μαζί σας, θα προτιμούσα όμως στο εξής, να μου τα δίδετε... δι' άλληλογραφίας!

ΚΛΑΚΑ ΚΑΙ ΚΛΑΚΕΡ

Η περίφημη «κλάκα» τα οργανωμένα δηλ. τα κατά παραγγελία χειροκροτήματα, που ήταν ως τώρα αποκλειστική σχεδόν ιδιοκτησία του θεάτρου, άρχισαν... να έμμοδερίζονται, αφού τα χρησιμοποιούν τώρα και οι κομμουνιστές!

Σε μια τελευταία τους συγγέντρωση όλα τα χειροκροτήματα που έδρεπε ένας ρήτωρ τους, ήταν απλούστατα σκηνοθετημένα από τους φίλους του, που είχαν πληρωθεί ωριζόμενους ανθρώπους να τον χειροκροτούν σε ώριμένα σημεία του λόγου του. Και το σκάνδαλον ύψηξε μέγα!

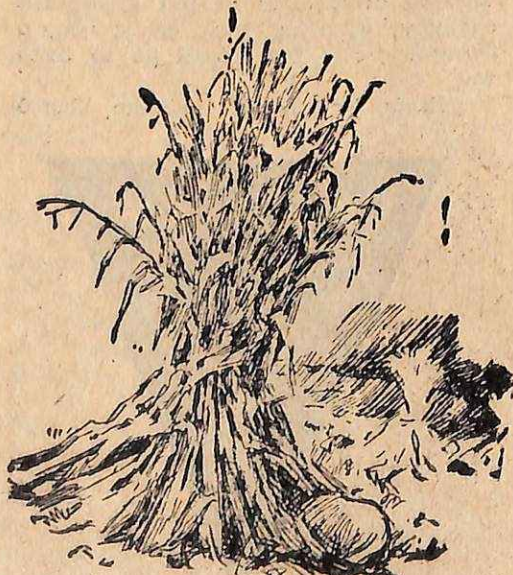
Το χαριτωμένο αυτό επεισόδιο μάς δίνει την ευκαιρία να πούμε δυό λόγια για την «κλάκα» και τους κλακέρ. Είναι υπόθεση παλιά πολύ παλιά. Ο μακαρίτης ο Νέρων χρησιμοποιούσε το σύστημα ευρύτατα, όταν απήγγελλε τους τρομερούς εκείνους στίχους του, ή... έπαιζε από της σκηνής «ανεγός ρωμικού θεάτρου, όπως το συνήθιζε. Άνθρωποι του σκορπισμένοι ανάμεσα στο κοινό έδιναν το σύνθημα των χειροκροτημάτων σε ώριμένα μέρη του έργου, και αλλοίμονο αν δεν τους έμμεϊτο κανείς.

Ο μεσαίον συνέχισε την παράδοση στις αυλές και τα δημόσια θέατρα, για να την κληροδοτήσει και στην εποχή μας.

Το σύστημα είναι απλούστατο: οι «κλακέρ» συγγεντρώνονται πριν από κάθε «πρώτη» στο γραφείο του θιασάρχη, ο οποίος τους δίνει τις οδηγίες του: σε ποιά μέρη του έργου πρέπει ν' άρχίσουν να χειροκροτούν. Κάποτε γίνεται και κανένα λαθάκι... Ο άρχικλακέρης, ο άρχηγός δηλ. των... χειροκροτιστών, όπως πολύ χαριτωμένα τους τέφρασε κάποιος παλιός συνάδελφος τους κλακέρ, τυχάνει να δώσει το σύνθημα των χειροκροτημάτων σε μέρη που κάθε άλλο παρά για χειροκροτήματα ήταν, όποτε άρχίζουν οι διαμαρτυρίες από την πλατεία, τα ατελείωτα «κασσ!» και «έξω!», που συχνά γίνονται αττία να πέση άδόξως το έργο.

Το σύστημα εφαρμόζεται και σήμερα ευρύτατα στα θέατρα μας. Για τον απλούστατο λόγο ότι θέατρο χωρίς κλάκα δεν μπορεί να λήση.

Μπορεί ποτέ, σάς παρακαλούμε, ένας θεατρώνης που ξέρει την δουλειά του, να βασισθή στις ιδιοτροπίες και στα γούστα της στιγμής του κοινού;..

Δεκατρείς στο τραπέζι!

ΜΙΚΡΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Έκείνο το βράδυ είχαμε μαζευτή στο «Μικροσκοπικό Μπαρ» κάμποσοι γλεντζέδες και γινόταν μεγάλη κατανάλωση τόσο πνεύματος όσο κι' οίνου-σιεύματος. περιττόν να λεχθώ ότι τα μεσαύχτα ήμασταν όλοι τάπα στο μεθύσι.

Έκείνη την στιγμή διάλεξε ο Τόμ Τζό για να χωθώ κάτω απ' το τραπέζι...

—Κύριοι, αυτή την φορά, τετέλεστα! τετέλεστα! φώναξε με βραχνή φωνή. Άντελήφθηκαν κάτι το τρομακτικό στην απλότητά του: κάτω απ' το τραπέζι, ήσαν είκοσιτέσσερα πόδια... Λοιπόν, είκοσιτέσσερα πόδια, μαζί με τα δυό που κατέχω νομίμως, κάνουν έν συνόλω είκοσιέξη πόδια... Κι' είκοσιέξη πόδια άντιστοιχούν σε δεκατρία άτομα! Δεκατρία! γρουσουζίκος και μοιραίος άριθμός! Είμαστε δεκατρείς στο τραπέζι!... Μία συφορά πλανάται αυτή τη στιγμή άπάνω από έναν από μάς κι' έχω το προαίσθημα... μπορώ να πω την πεποίθηση πώς θα είμαι εγώ το θύμα, γιατί σήμερα είναι Τετάρτη δηλ. μία μέρα γρουσουζίκης για μένα!

Ένψ μιλούσε, τον βλέπαμε σιγά-σιγά να βγαίνει κάτω από το τραπέζι.

—Κύριοι, συνέχισε, είναι αδύνατο να μείνουμε δεκατρείς στο τραπέζι. Έξ άλλου, δεν θα ήθελα να καταχρασθώ της φιλίας σας απαιτώντας από σάς να καλέσετε ένα οποιονδήποτε δέκατο τέταρτο συνδαιτυμόνα... Δεν μου μένει παρά αυτό: να εξαφανιστώ...

—Χαίρε, κόσμε! πρόσθεσε.

Και χωρίς να χάση στιγμή, πήρε απ' την τσέπη του ένα κομψό ρεβόλβερ και, απαθέστατα, τίναξε τα μυαλά του.

Σ' αυτό, είχε απολύτως άδικο. Γιατί μπορεί να είχαμε είκοσιέξη πόδια, ήμασταν όμως δεκατέσσερα άτομα!

Ο Τόμ Τζό κι' εμείς όλοι δεν είχαμε συλλογιστή τον αναθεματισμένο φαροσέρ Μπίλ Μποκέτ, άνάτηρο απ' τα δυό του πόδια, που μάς κρατούσε συντροφιά εκείνο το βράδυ κι' ο οποίος δεν επενέβη για να μάς θυμίση την συντροφιά του μόνο και μόνο για να παίξει μια περιφημη φάρσα στον δυστυχισμένο Τόμ Τζό...

Την ιστορία αυτή μάς την διηγήθηκε ο Άρθουρ Λαντοάρ κάποιο βράδυ που ήμασταν μαζεμένοι και μετεκρολογούσαμε, όπως συνήθως. Άφου τέλειωσε όμως την ιστορία του, επενέβη ο Γκός Μπλουόντ:

—Άρθουρ, είπε, τα παραλές! Έν πρώτοις κακοποιείς πολύ την αλήθεια! Βέβαια είναι γεγονός πώς ο Τόμ Τζό αυτοκτόνησε γιατί πίστεψε πως ήμασταν δεκατρείς στο τραπέζι, είναι ψέμμα όμως πως ο Μπίλ Μποκέτ, ο άνάτηρος απ' τα πόδια, είναι υπεύθυνος για τον σκορμό του. Ίσα-Ίσα που εκείνη τη μέρα είπαμε από την παρέα μας.

Έξ άλλου δεν ήμασταν δεκατέσσερις, αλλά μονάχα έντεκα... Άκριβώς. Άρθουρ έντεκα μονάχα κι' ή πλάνη του Τόμ Τζό ήταν ότι μέσα στο μεθύσι του, στο σύνολο των είκοσιέξη ποδιών υπολόγιζε... και τα τέσσερα του τραπέζιού!

Α. Ε. ΣΕΒΑΛΙΕ

Η θυσία

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Ο Σάντρο της πήγε στο κρεβάτι να φυτξάνι βραστό γάλα και της χάιδεψε τα μαλλιά.

—Πώς είσαι; την ρώτησε.

—Είμαι ακόμα κουρασμένη και μου πονούν οι πλάτες.

Στις μύτες των ποδιών, ο Σάντρο βγήκε από το δωμάτιο. Συλλογιζόταν την Μαργαρίτα του παρελθόντος, που ήταν ζωηρή, εύθυμη, που του ψιθύριζε άλλοτε: «Σ' αγαπώ: είμαι εύτυχισμένη. Ποιός λογαριάζει την φτώχεια όταν η φωλίτσα μας είναι γεμάτη ήλιο και γέλιο;» Τώρα, αντιθέτως, η Μαργαρίτα άναστέναζε: «Είμαι κουρασμένη: το παραμικρό με συντρίβει. Μου πονούν οι πλάτες...»

Ξαφνικά είχε άρρωστήσει εκείνη. Δεν είναι τίποτα, είχε πη ό γιατρός, άρκει να περάση τον χειμώνα στην Κιανή Άκτι...

Στην Κιανή Άκτι: Με τί χρήματα; Αποφασιστικά, ο Σάντρο προχώρησε ως την Τράπεζα Ντάσσι. Μπροστά στην πόρτα, δίστασε για μία στιγμή. Υστερα, ζήτησε να δη τον διευθυντή Ντάσσι που τον δέχτηκε άμέσως:

—Πριν από δυό χρόνια, άρχισε, ή Μαργαρίτα δέχτηκε να γίνει δική μου... ένψ σεΐς την επιθυμούσατε επιμόνως, την άγαπούσατε... Τώρα όμως... Έγώ δεν μπόρεσα να της κάνω κύπως άνετη τη ζωή: είναι φοβερό, κύριε, να μην μπορεί να κάνει κανείς τίποτα για εκείνον που αγαπά...

Κύριε, σκέφτηκα να κάνω κάτι για την Μαργαρίτα... Να την έμπιστευθώ σε σάς... Εΐσθε πλούσιος: εκείνη πρέπει να περάση τάν χειμώνα στην Κιανή Άκτι... ή θα γιατρευτή τώρα ή ποτέ. Δεν είναι τίποτε σοβαρό, ή ζωή όμως που ζή μαζί μου θα την σκότωνε. Δέχεστε να το κάνετε αυτό προς χάρι της Μαργαρίτας...

Ο Ντάσσι, που τον άκουγε προσεκτικά, άνοιξε το καννέ των έπιταγών του.

—Σας όρκίζομαι, είπε, να κάνω τα αδύνατα-δυνατά, πρέπει όμως να χαθώτε για πάντα. Μου το υπόσχεσθε;

Έκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

□ □

Ξαναγύρισε μετά τρία χρόνια: με ξεθωριασμένα ρούχα, πρόσωπο κουρασμένο και μέτωπο γεμάτο ρυτίδες.

Σταμάτησε μπροστά στην βιλλίτσα: κύτταξε ψηλά στα παράθυρα. Ώ, να μπορούσε να μπη, να δη την Μαργαρίτα, να της μιλήσει... Τι να της πη όμως; Την θυσία που είχε κάνει γι' αυτήν; Θυμόταν την υπόσχεσή του: να χαθώ για πάντα... Ξαφνικά όμως, τον βασάνισε μία φριχτή άμφιβολία: Ίσως ή Μαργαρίτα να είχε ξεχάσει την καμαρούλα κοντά στα άστέρια, τα φίλα

□ □

του, τα χάρδια του... Ο Σάντρο σήκωσε τα μάτια του και διέκρινε στο παράθυρο, πίσω απ' το τζάμι το λατρευτό πρόσωπό της, τα γαλανά μάτια της που κύτταζαν μακριά. Λίγο έλειψε, να ξεφωνίση: δεν είχε όμως την δύναμη. Σε λίγο, το πρόσωπό της χάθηκε απ' το παράθυρο.

Ντροπαλά, πήγε στο παλιό σπίτι, για να ξαποστάση μια στιγμή, γιατί ήταν πολύ κουρασμένος. Η θυρωρός τον άνεγνώρισε:

—Καύμενε μου, κύριε... ή ζωή είναι θλιβερή... Η δεσποινίς έρχεται κάπου-κάπου, άνεβαίνει πάνω... Ρωτά καμιά φορά... Τι να της άπαντήσω όμως;

Ο Σάντρο σώπαινε:

—Χθες, ήρθε έδω κι' είπε πώς αύριο θα φύγη μακριά, όπως κάθε χρόνο, στην άκροθαλασσιά... Η καύμενούλα, τόσα που της κάνατε κι' ακόμα σάς αγαπά!

Ο Σάντρο σήκωσε το κεφάλι:

—Κανείς δεν φταίει: ή ζωή και το πεπρωμένο. Ποιός ξέρει;

Προχώρησε προς τις σκάλες κι' άρχισε ν' άνεβένη. Στην πόρτα, διάβασε ένα άγνωστο όνομα. Δεν ήξερε γιατί είχε άνεβή ως εκεί. Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά και καθένα που έτριζε ήταν σαν

Στάθηκε μπροστά σ' έναν τάφο...

να τούλεγε: «Την Μαργαρίτα; Τι της έκανες της Μαργαρίτας;»

«Τι της έκανα; σκεπτόταν. Την έγκατέλειπα. Είμαι ένα άπότηνιος. Κι' εκείνη ακόμα έρχεται έδω για να ξαναθυμηθώ τα παλιά. Τι της έκανα της Μαργαρίτας; Την έσωσα! Με τον καιρό, θα με ξεχάση. Έχει τώρα ό,τι της χρειάζεται, δεν της λείπει τίποτα. Όλα αυτά της τα έξασφάλισα με την θυσία μου, με τον σπαραγμό μου!»

□ □

Υστερα από έντε χρόνια, εκεί που γύριζε από τόπο σε τόπο πουλώντας γραβάτες, στάθηκε μπρός σ' έναν κύριο, Ο Σάντρο τον άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο Ντάσσι. Τα μάτια του άστράψαν κι' άνατρίχιασε σύγκορμα.

—Είμαι εύτυχής που σάς συναντώ, έΐπε στον Ντάσσι που τον κύτταζε κατάχλωμος. Σας είχα υπόσχεθώ να μην επιζητήσω να την ξαναδω... Υπέφερα ένα φριχτό μαρτύριο. Τώρα είμαι ήσυχος γιατί την είδα μία μέρα, άνάμεσα στα τζάμια του παραθύρου της, με τα μάγουλα ροδοκόκκινα, γεμάτα υγεία. Τώρα που πέρασαν όχτώ χρόνια, μπορώ να σάς ρωτήσω: πώς είναι ή Μαργαρίτα;

Ο Ντάσσι έΐπε κυττάζοντας χάμα, με φωνή που έτρεμε:

—Είναι όμορφη όπως πάντα... Ήσυχη...

—Σας ευχαριστώ. Δεν θα ήταν δυνατόν να την δω έστω και μία στιγμή;

Ο Ντάσσι έσφίξε τα χείλη:

—Έκανα γι' αυτή ό,τι μπορούσα... τ' όρκίζομαι... τώρα, άπαιτώ να κρατήσετε κι' έσείς τον όρκο σας.

—Απόψε θα φύγω, έΐπε ο Σάντρο.

Ο άλλος έκανε νόημα σ' ένα αυτοκίνητο και σε λίγο χάθηκε στην καμπή του δρόμου.

Ο Σάντρο άναστέναξε κυττάζοντας αν άπέραντο ούρανό: ώστε το κακό βγήκε σε καλό, τα δάκρυα έγιναν χαμόγελα. Καθισμένος στο άκρογιάλι, συλλογιζόταν πώς το ίδιο βράδυ θάφευγε για πάντα.

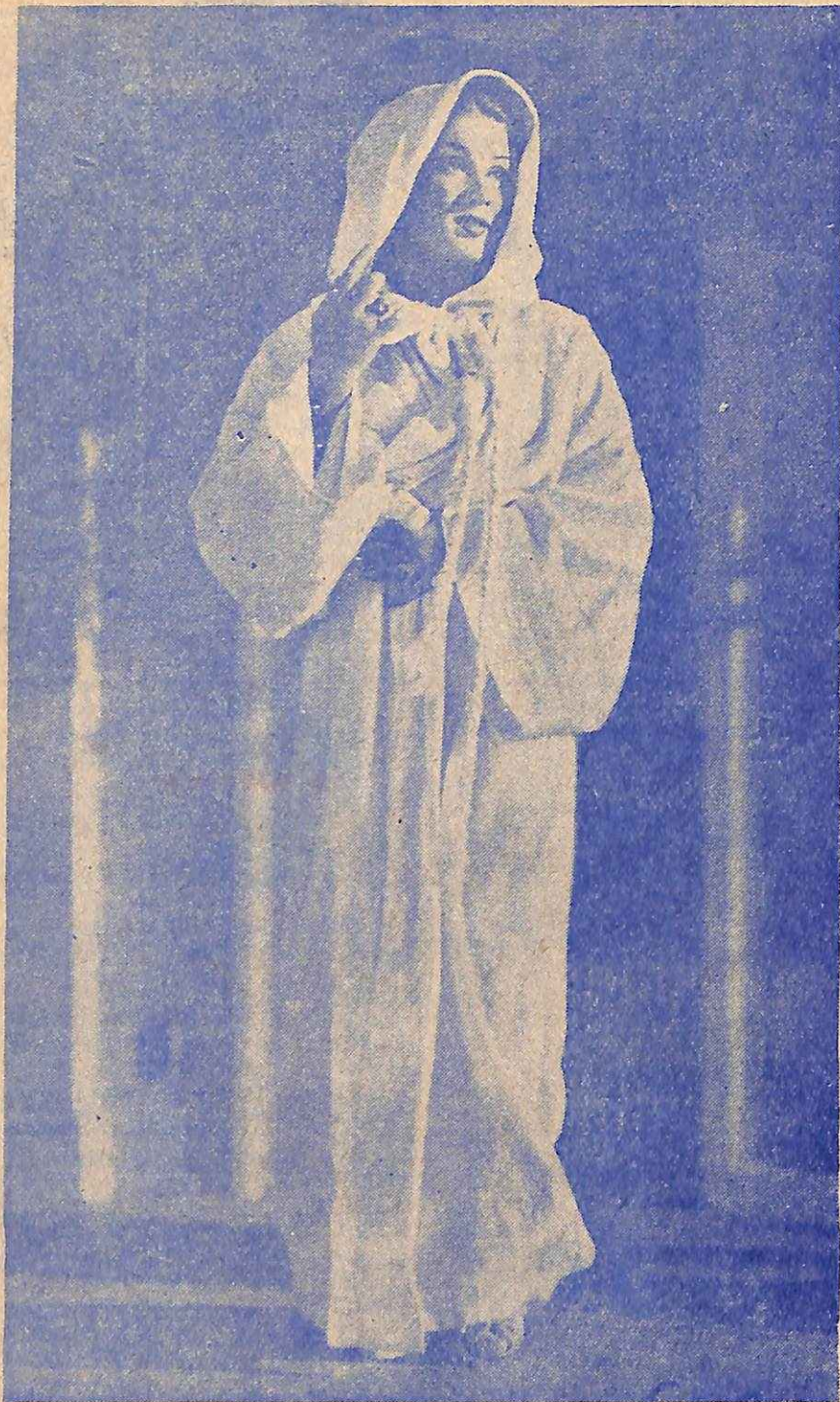
□ □

Ο Ντάσσι κατέβηκε μπροστά σ' ένα κιγκλίδωμα, διέσχισε ένα δρόμο φωτεμένο κύπαρίσσια, στάθηκε μπροστά σ' έναν τάφο. Αποκαλύφτηκε και κύτταξε τις βόλες του άνεθούσαν στον τάφο.

Όστε είχε πη ψέμματα. Ήταν ή μόνη καλή πράξη που είχε κάνει. Για μία στιγμή μη νόμιζε πως είδε την Μαργαρίτα στο πλευρό του να λη: «Καλά έκανες: εκείνος πίστευε πως είμαι καλός και ζω εύτυχισμένη. Δεν θα μάθω πώς όλα υπήρξαν μάταια και πόσον καιρό τώρα άναύομαι έν ειρήνη».

□ □

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Η χαριτωμένη Γκράις Μπράντλεϋ πήρε το μάντιο της και τυλίχτηκε στο μπουρνουζί της, με το οποίο δεν παύει να είναι τόσο όμορφη όσο και όταν φορή τις κομψότερες τουαλέτες της.

ΣΤΑΡ 18 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Κατά την γνώμη του περιφώνου διευθυντού της Φόξ, Ντάρυλ Ζανούκ μόνε δώδεκα ηθοποιοί του Χόλλυγουντ δικαιούνται να φέρουν τον τίτλο του «αστέρος». Φυσικά, ο Ντάρυλ ήταν αρκετά διπλωμάτης ώστε να μην υποδείξει ο ίδιος ποιοι ήταν αυτοί. Παραδέχεται πάντως ότι μεταξύ των 1200 ηθοποιών που εργάζονται στο Χόλλυγουντ οι 1188 δεν δικαιούνται να φέρουν τον τίτλο του «στάρ».

Κατά τις αντιλήψεις του Ντάρυλ πρέπει να θεωρηθώ ως «στάρ» ο ηθοποι-

ός εκείνος που παίρνει 2.000.000 επιτολές τον χρόνο τουλάχιστον.

Το κινηματογραφικό περιοδικό «Μόσιον Πίξερ» έσπευσε άμέσως να κάνει τη σχετική έρευνα. Και κατάρθωσε να εξακριβώσει ποιοι είναι οι δώδεκα στάρ... 18 καρατίων στο Χόλλυγουντ.

Λοιπόν, αυτοί είναι κατά σειράν: η Σίρλεϋ Τέμπλ, ο Κλάρκ Γκάιμπλ, η Τζόαν Κράουφορντ, η Κλωντ Κολμπέρ, η Νόρμα Σήρερ (ή οποία παίρνει άφθονα γράμματα και όταν ακόμη περνά πολλές καιρές χωρίς να γυρίσει κανένα φιλμ), η Τζίντζερ Ρότζερς και ο Φρέντ Άσταρ, η Μαίη Ουέστ, ο

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Μπίνγκ Κρόσμπυ, ο Τζόε Μπρόουν, ο Τζάιμς Κάνι και ο Ντικ Πόουελ. Όλοι αυτοί παίρνουν τ' ελάχιστο 100.000 δολάρια για κάθε φιλμ που γυρίζουν.

Τους μεγαλειότερους μισθούς του κινηματογράφου παίρνουν οι έξι ηθοποιοί: η Γκρέτα Γκάρμπο, η Μαρλένε Ντήτριχ, ο Φρέντ Άσταρ, ο Μπίνγκ Κρόσμπυ, ο Ουάλλας Μπέρνι, η Κλωντ Κολμπέρ, ο Έντνι Κάντορ, η Κάθριν Χέμπουργκ, η Μαίη Ουέστ, ο Φρέντρικ Μάρτς, ο Ρόναλντ Κόλμαν, η Νόρμα Σήρερ και ο Κλάρκ Γκάιμπλ.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ

Γυριζόταν μια ειδυλλιακή σκηνή από το άριστο έργο του Σαίξπηρ «Ρωμαίος και Ιουλιέττα». Ο Ρωμαίος (Λέλυ Χόβαρτ) εξέφραζε τον έρωτά του στην Ιουλιέττα (Νόρμα Σήρερ). Βρίσκονταν στην εξοχή και καμιά εκατοστή πρόβατα συνεπλήρωναν τον γραφικό διάκοσμο της αγροτικής σκηνής.

Έξαφνα, μέσ' στη μέση της σκηνής ακούεται η φωνή του Τζώρτζ Κούκορ που διηύθυνε τη σκηνοθεσία:

—Σταματήστε! Εκείνο το άρνι εκεί κάτω, τί παθαίνει;

—Δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα από άρνια, είπε ο Χόβαρτ, μα αν δεν άπατάμαι το άρνι αυτό περιμένει κάποιο εύτυχες γεγονός.

Και ο Λέλυ έτρεξε κι' έφερε το παλτό του, και το δίπλωσε καταγής σχεδιάζοντας έτσι ένα άπρόοπτο κρεβάτι. Κι' ύστερα όλη η παράταξις των κινηματογραφιστών, των ηθοποιών, των μηχανικών και ο διευθυντής Κούκορ, παρέσχον την βοήθειάν των εις την γέννησιν ενός χαριτωμένου μικρού άρνιου.

Το άρνάκι έβαπτίσθη επί τόπου από την Νόρμα Σήρερ, ή οποία το ώνόμασε... «Ρωμαίος»!

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

Ο Έρρολ Φλυν είχε άνεκαθεν μεγάλη κλίση προς τις περιπέτειες. Γι' αυτό φαίνεται κι' εκείνος τον κυνηγό.

Τελευταίως ο Έρρολ και αρκετοί ηθοποιοί ακόμη της Γουόρνερ με τον σκηνοθέτη και τους βοηθούς του έμεναν μερικές μέρες στο Λόν-Πάιν της Καλιφορνίας για να γυρίσουν ένα φιλμ.

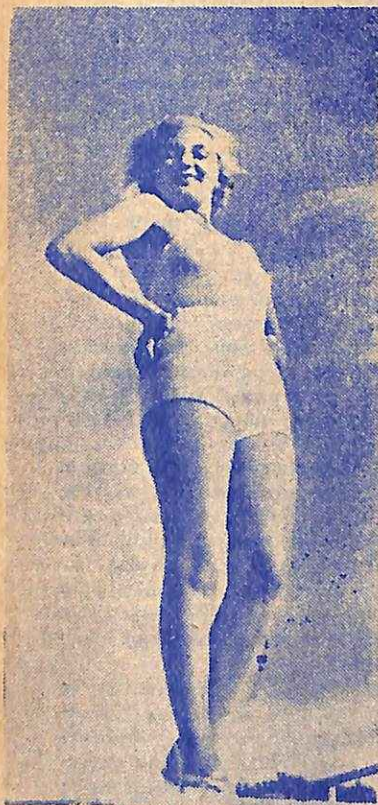
Έξαφνα, μια νύχτα, ξύπνησαν από δυνατό θόρυβο. Ο Έρρολ βγήκε στο δρόμο με τις πυτζάμες του κι' έμαθε ότι μια μεγάλη πυρκαϊά είχε εκραγή στην πόλη. Ο Έρρολ ξύπνησε όλη την

παρέα του, προχειρίστηκαν σε αυτοσχέδιους πυροσβέστες και κατάρθωσαν συντομώτατα να έντοπίσουν την πυρκαϊά σε δυο μόνο κτίρια και να την αβύσουν λίγο άργότερα.

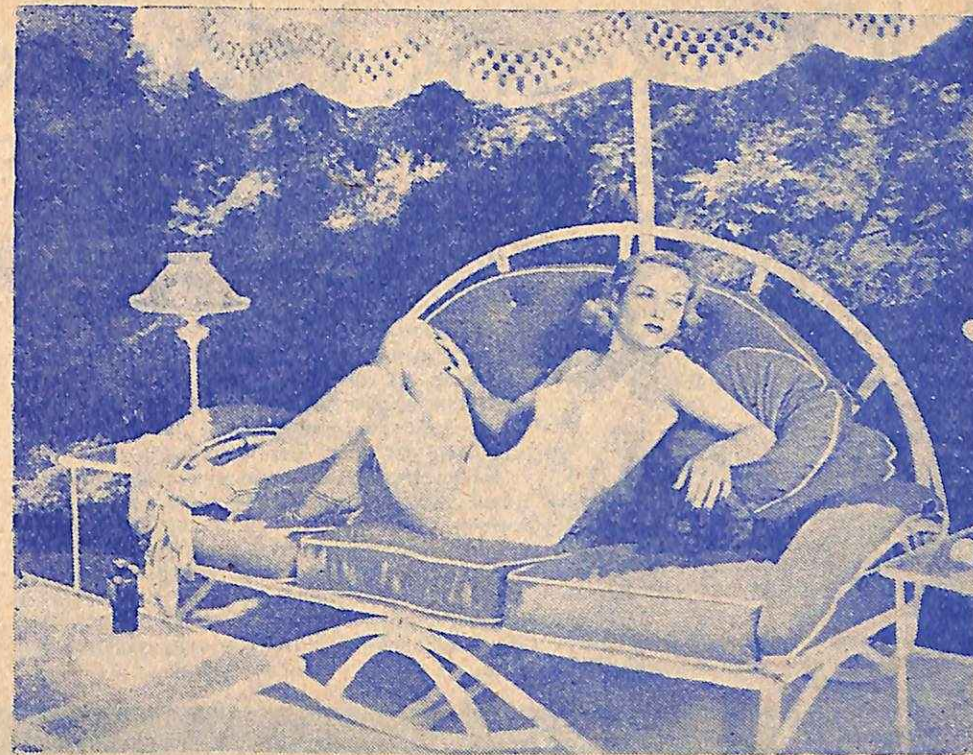
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ

Κατά το γύρισμα της ταινίας «Ο μεγάλος Ζίγκφιλντ» που θεωρείται μία από τις καλύτερες «υπερπαραγωγές» του Χόλλυγουντ είχε άπαγορευθή αυστηρά ή είσοδος έπισκεπτών στο στύντιο.

Ο Φράνσο Τόν, ο σύζυγος της Τζόαν Κράουφορντ έπεχείρησε επανειλημμένως να μπη μέσα για να θαυμάσει την σκηνοθεσία και να έπισκεφθή τους γνωστούς του ηθοποιούς αλλά δεν τό κατάρθωσε γιατί ο θυρωρός του έδειγνε πάντα την πινακίδα: «Άπαγορεύεται αυστηρώς ή είσοδος».

Η ξανθή Μόνα Γκόγια έτοιμάζεται να δοθή στη θάλασσα.

Η γοητευτική Καρλ Λομπάρ, πάντοτε έξαν τρέκ, έπιδεικνύει ένα ωραιότατο μαγιό από λευκό σατέν.

Αλλά το «καλό το παλληκάρι, έέρει κι' άλλο μονοπάτι». Ο Φράνσο παρητήρησε ότι διάφοροι φιγυράν μπαίνοβγαιναν από μια διπλανή πόρτα. Όλοι τους ήταν ντυμένοι με φράκα όπως άπαιτούσε ή σκηνή που γυριζόταν.

Και ο Φράνσο δεν έβασε καιρό. Πήγε σπίτι του, ντύθηκε με το φράκο του και πέρασε μέσα άπαθέστατα, ως κοινός φιγυράν, χωρίς να τον πάρη κανείς είδηση.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Το Χόλλυγουντ κουτσομπολεύει τον νεότευκτο «Σύλλογο των Άγάμων» που ίδρυσαν τελευταίως εκεί 13 από τις ωραιότερες στάρ.

Οι στάρ αυτές έδήλωσαν ότι δεν σκοπεύουν να παντρευτούν γιατί βρίσκουν ότι ο γάμος είναι μια σκλαβιά.

Οι στάρ αυτές είναι: ή Όλίβια ντέ Χάβλαντ, ή Τζίν Μουρ, ή Τζούν Τράβις, ή Μπέβερλυ Ρόμπερτς, ή Μαίρη Ουίλσον, ή Κάρολ Χιους, ή Τζαίν Μάντεν, ή Λίντα Πέρρυ, ή Τζίν Μπέννι, ή Ρόζαλιντ Μαρκί, ή Πατρίτσια Έλλις, ή Μάργκαρετ Λίντσαϊν και ή Άνιτα Λούιζ.

Και το Χόλλυγουντ γελά ειρωνικά γιατί έέρει πόσον καιρό βαστούν ανήθως τέτοιου είδους όρκοι.

Η ΚΑΘΡΙΝ ΚΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Η Κάθριν Χέμπουργκ τρώαξε φοβερά πρό όλίγων ήμερών. Είναι γνωστόν ότι ή Κάθριν είναι μία από τις πιο δειλές βεντέτες του κινηματογράφου.

Τελευταίως έπαιρνε το τσάι της σε ένα μάτρω μαζί με τον διευθυντή της. Έξαφνα μια ψηλή, κομψή γυναίκα σηκώθηκε από ένα τραπέζακι, κάρφωσε τα μάτια της έπάνω στην Κάθριν κι' άρχισε να προχωρή προς μέρος της.

Δεν σταμάτησε παρά όταν έφθασε κοντά-κοντά στην Κάθριν και κόλλησε σχεδόν το πρόσωπό της στο πρόσωπο της περίφημης ηθοποιού. Και την στιγμή ακριβώς που ή Χέμπουργκ ήταν έτοιμη να βάλη τις φωνές, ή άγνωστη ψιθύρισε:

—Όστε έτσι! Τα μάτια σας είναι πραγματικά γαλάνα! Κι' έγώ πίστευα ως τώρα ότι ήταν καστανά!

Ύστερα διευθύνθηκε πάλι προς το τραπέζι της, αφήνοντας την Κάθριν έκνευρισμένη σε τέτοιο βαθμό ώστε να χύση τον καφέ της έπάνω της.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΝΟΛΟΥΔΟΥ

Στο φιλμ «Χαμένοι Όρίζοντες» χρειάστηκαν άπαραιτήτως μερικά σπάνια τροπικά φυτά. Τα φυτά αυτά δεν υπήρχαν σε κανέναν άνθοπωλή του Χόλλυγουντ.

Στο τέλος, αναγκάστηκαν να τηλεφωνήσουν στο Χονολουλού. Και την ίδια μέρα τους έστάλη αεροπορικώς ένα όγκωδέστατο δέμα γεμάτο με τα ζητηθέντα φυτά.

Όμως τα λουλούδια αυτά δεν χρησιμοποιήθηκαν στην ταινία, όπως θα νομίσετε ίσως. Έδόθησαν άμέσως στην Μπέττυ Γκίμπον ή οποία είναι ή καλύτερη κατασκευάστρια τεχνητών λουλουδιών του Χόλλυγουντ και της παπαγγείλαν να τα χρησιμοποιήση ως «μοντέλα» για να ετοιμάση παρόμοια τεχνητά για την ταινία.

'Η 100^{ρις} τῆς Μασσαλιώτιδος

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖΕ ΝΤΕ ΛΙΛ

Στις 26 Ιουνίου 1836, πέθαινε στο Σουαζι-λέ-Ρουά, λησμονημένος και φτωχός ένας ποιητής. Σήμερα, μετά 100 χρόνια, η Γαλλία ευγνωμονούσα τον αποθεώνει. Είπε η μοίρα των ανθρώπων που κάτι έκαναν στη ζωή τους. Δεν ξέφυγε από τον κανόνα—σχεδόν—αυτών και ο Ρουζέ ντε Λιλ ο ποιητής και συνθέτης της Μασσαλιώτιδος.

Η Μασσαλιώτις!

Ποιά ψυχή ελεύθερη και μεγάλη δεν έχει συγκινηθεί με την μουσική της, δεν έχει δεινερυθεί το ίδιο όνειρο που έκαμαν κάποιοι δρόμοι μερικοί Γάλλοι πατριώται, ακούγοντας ένα νεαρό αξιωματικό να τους τραγουδά τους στίχους του θυριού που συνήγειρε τους Γάλλους.

Υπήρξε εποχή, που η Μασσαλιώτις ήταν ο εθνικός ύμνος όχι μόνο των Γάλλων αλλά και κάθε εξεγερμένου κατά της δουλείας λαού. Ένθουσιαζε. Σήμερα όλοι αυτοί πανηγυρίζουν μαζί με τους Γάλλους την εκατονταετηρίδα της.

Ποιητής και συνθέτης του ύμνου ήταν όπως είπαμε, ένας άσημος αδέσματος του γαλλικού στρατού ο Ρουζέ ντε Λιλ. Λίγο ποιητής και λίγο μουσικός ο ντε Λιλ, σκάρωνε την εποχή εκείνη ρομάντσες και ελαφρά μάλλον δίστιχα, που τέ ατήγγελλε στις φιλικές συναναστροφές.

Από τα μαθητικά του ακόμη θανάει είχε δείξει την κλίση του για την ποίηση και την μουσική. Σε ηλικία 16 ετών τον έστειλαν στην στρατιωτική σχολή του μηχανικού, από όπου βγήκε ύπολογογός το 1784. Μετά όκτώ έτη ήταν λοχαγός της φρουράς στο Στρασβούργο της Άλσατίας, που ήταν τότε γαλλική.

Ένα άρριλιάντικο θράδυ τον προσκάλεσε στο τραπέζι που έδινε στα επίλεκτα μέλη της κοινωνίας της πόλεως, ο δήμαρχος της ντε Ντίτριχ. Τήν προηγουμένη μέρα άκριθώς, η δημοκρατική Γαλλία είχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Τό νέο είχαν άμέσως διαδοθή στις έπαρχίες. Στην Άλσατία, μολονότι ο κίνδυνος από την έγχθρηκή είσβολή ήταν άμεσος, η είδησις έγινε δεκτή με ένθουσιασμό. Χιλιάδες έθελοντών έτρεχαν να γραφούν στα γραφεία στρατολογίας και να θαδίσουν στα όννορα.

«Κατά τό δείπνον, διηγείται ο Ιστορικός Ντέ-Μπαρόν, η συνομιλία περιεστράφη στα πολιτικά γεγονότα που είχαν άναστατώσει τότε τα πνεύματα.

«Μίλησαν για τόν πόλεμο και μερικοί έξέφρασαν την εύχή ώστε μία ποιητική έμπνευση ν' άπαντήσει στο αίσθημα ένθουσιασμού τού έθνους».

ΠΩΣ ΓΡΑΦΗΚΕ Ο ΥΜΝΟΣ

Ο Ρουζέ ντε Λιλ ήταν γνωστός ως ποιητής και συνθέτης. Τού ζήτησαν να πραγματοποιήσει αυτός την εύχή που είχαν έκφραση έπάνω στο τραπέζι τού δημάρχου. Έκείνος γεμάτος μετριοφροσύνη, άρνήθηκε λέγοντας ότι μόνο ρομάντσες και τραγουδάκια είχε γράψει ως την εποχή εκείνη. Οι άλλοι επέμειναν, και ο ντε Λιλ ύπεσχεθή άορίστως να κάνει ό,τι μπορεί.

Όλη την νύχτα έμεινε άγρυπνος στο δωμάτιό του, τού κάκου περιμένοντας την έμπνευση. Ξαφνικά τινάχθηκε όρθιος. Ένας λυρικός πυρετός τόν είχε κυριέψει όλόκληρο και σέ λίγο έγραφε άπ' την άρχή ως τό τέλος του τόν νέο εθνικό ύμνο των Γάλλων: στίχους και μουσική. Άργότερα έλεγε ότι δεν μπορούσε να καταλάβη πώς είχε γίνει αυτό.

Ο ΡΟΥΖΕ ΝΤΕ ΛΙΛ τραγουδώντας την «Μασσαλιώτιδα» του. (πίναξ τού ΠΙΛ) ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΝΤΕ ΛΙΛ

Τήν άλλη μέρα, έτρεξε πρωί-πρωί στού δημάρχου και τόν παρακάλεσε να μαζέψει πάλι όλους όσους είχαν παραστή στο δείπνο της προηγουμένης μέρας. Αυτό και έγινε. Ένας περίφημος πίνακας τού ΠΙΛ, τού όποιου την φωτοτυπία παραθέτουμε άνωτέρω μάς δίνει την έντυπωτική εικόνα της ιστορικής αυτής στιγμής. Ο Ρουζέ ντε Λιλ, πλησίασε στο πιάνο και άρχισε να τραγουδή. Μία βαθειά συγκίνηση κυριέυσε άμέσως τούς παρισταμένους. Η συγκίνηση αυτή μεταβάλλεται σέ λίγο σέ παραλήρημα ένθουσιασμού.

Έμπρός παιδιά της πατρίδας έφθασε ή μέρα της δόξας!

Ήταν ή Μασσαλιώτις! Ο δήμαρχος ντε Ντίτριχ επανέλμβανε σέ κάθε φινάλε την επαύδη.

Στά όπλα, πολίται! Ο άντιπροσώπος της Κομμούνας έκλεισε, άλλοι φώναζαν «Ζήτω ή Γαλλία!».

Ο Ρουζέ ντε Λιλ δεν περίμενε έναν τέτοιο θρίαμβο. Κυριευμένος και αυτός από την γενική συγκίνηση, έφαιγε τα χέρια που τού έδιδαν και άπαντούσε με μετριοφροσύνη στούς επαινούς.

Ο Ντίτριχ, που ήταν και αυτός ένας μεγάλος θιασώτης της μουσικής, ένορχήστρωσε τόν ύμνο και την έπομένη Κυριακή ή μουσική της έθνοφρουράς εξέτελει την Μασσαλιώτιδα στην πλατεία των όπλων, στο Στρασβούργο. Ντελίριο άληθινό έπιασε τόν κόσμο όταν άκουσε τόν ύμνο.

Οι έθελοντάι που έφρευαν για τό στρατό, έψαλλαν τις ένθουσιαστικές στροφές του, ενώ τα μάτια τους έλαμπαν από τά δάκρυα:

Allons enfants de la patrie,
Le jour de gloire est arrivé...

Στήν άρχή ο ύμνος όνομάσθηκε «Πόλεμικό άσμα τού στρατού τού Ρήνου». Σε λίγο όμως, οι στρατιώται τού σώματος αυτού τόν διέδωκαν σ' όλη τη Γαλλία.

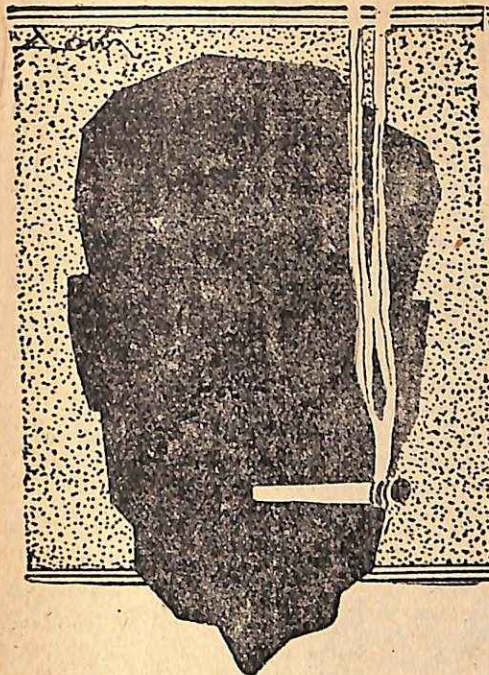
Έν τούτοις, τό Παρίσι άγνοούσε άκόμη τόν ύμνο που συνεκλόνηζε πιά κάθε γαλλική ψυχή. Τόν ήξερε όμως ή Μασσαλία, και ένας τραγουδιστής, ο Μιρέο τόν δίδαξε στούς έθελοντάς τού μασσαλιωτικού τάγματος που θα πήγαινε στο Παρίσι. Οι άνδρες τού σώματος αυτού έψαλλαν τόν ύμνο καθ' όλο τό μήκος της διαδρομής των ως τό Παρίσι, την μεγάλη δέ επαναστατική μέρα της 10 Αυγούστου, ο ύμνος άντήχησε στο Κεραμεικό. Έκει τό πολεμικό αίμα τού στρατού τού Ρήνου, έβαφτίστηκε όριστικά «Μασσαλιώτις» γιατί Μασσαλιώται προέτοι το έψαλλαν στο Παρίσι, όπου κάθε πράγμα έπαιρνε την έπίσημη καθιέρωσή του.

Όπως όμως είπαμε και στην άρχή, «ούδεις προφήτης έν τη έαυτού πατρίδι...». Και ο Ρουζέ ντε Λιλ που ένθεουσίασε τότε την Γαλλία όλόκληρη και που ήλκεν έξει άκόμη και σήμερα μετά 100 έτη τούς Γάλλους, είχε ένα τέλος άδοξο, και έξεντελιστικό.

Κατεδικάσθη επανειλημμένως ως μετριοπαθής, όπως άλλωστε και ο αγαθός εκείνος δήμαρχος τού Στρασβούργου, ο όποιος μάλιστα και άποκεφαλίστηκε στο Παρίσι. Τήν ίδια τύχη θα είχε και ο Ρουζέ ντε Λιλ, άν δεν μεσολαβούσε τό άντεπαναστατικό κίνημα τού Θεομυδάρ. Ο ντε Λιλ, εξέφρασε τότε την χαρά του, συνθέτοντας τό άσμα της 9ης Θεομυδάρ.

Τήν γλύττωσε τότε άλλ' άρχισε πιά να μην μπορεί να άντιμετωπίξη τά έξοδά του. Έκανε χρήη, φυλακίσθηκε μάλιστα ένα διάστημα και γι' αυτά. Τόν έβγαλε από την φυλακή ο ποιητής Βερανζέρος, πληρώνοντας τούς πιστωτάς του. Διάφοροι φίλοι του, όπως ο μεγάλος γλύπτης ντ' Άνζέρ και άλλοι προσπάθησαν να τόν συντρέξουν.

Τόν Μάιο τού 1836 πέφτει άρρωστος. Στις 26 Ιουνίου πεθαίνει περιστοιχιζόμενος από μερικούς πιστούς φίλους του

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ».

Ο Σούμερ ήταν θυσιμένος στην άνάγκωση τού φακέλλου μιάς σκοτεινής ύποθέσεως που άποσχολούς κείνες τις μέρες όλόκληρο τό προσωπικό της «Σκότλαντ-Γουάρδ» όταν άκουσε ένα χτύπο στην πόρτα του.

—Έ, πρός! Η πόρτα άνοιξε διακριτικά και ένας κύριος σαρανταπέντε περίπου χρόνων φάνηκε στο κατώφλι κρατώντας τό καπέλλο του σ' ό έρι.

—Επιτρέπεται; —Περάστε, άπήντησε ο άστυνομικός χωρίζοντας τόν έπισκέπτη του άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια.

Ο άγνωστός προχώρησε ως τό τραπέζι. —Ο ίνσπéκτορ Σούμερ; —Στη διάθεσή σας. —Είμαι ο κοσμηματοπώλης Ραούλ Λεβύ. —Χαίρω πολύ. Καθήστε παρακαλώ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Άντι άλλης άπάντησεως ο κοσμηματοπώλης έβγαλε από την τσέπη του τό χαρτοφυλάκιό του, τό άνοιξε, έψαξε μέσα στα χαρτιά του και έβγαλε τρία έπισκεπτήρια.

—Διαβάστε, λέει στόν άστυνομικό παρουσιάζοντάς του τό πρώτο. Αυτό τό έλαβα έδώ και δεκαπέντε μέρες.

Ο Σούμερ πήρε τό έπισκεπτήριο και διάβασε σουφρώνοντας τά χείλη του: «Μίστερ Ραούλ Λεβύ,

» Στόν τελευταίο πλειστηριασμό τού Άμστερνταμ κατώρθωσε με ένα πολύ έξυπνο αλλά και πολύ άτιμο έμπορικό κόλπο, να γίνης κάτοχος ενός άνεκτήριτου κοσμήματος πληρώνοντάς τό ένα κομμάτι ψωμί. Άν σέ μία βδομάδα δεν πληροφορηθώ από τις έφημερίδες ότι έστειλες 12.000 λίρες στην πρώην κάτοχό του που ύποφέρει στο νοσοκομείο, θα σου τό κλέψω όπουδήποτε κι άν τό κρύψης.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». —Αυτό έδώ, λέει ο Ραούλ Λεβύ δίνοντάς του τό δεύτερο, τό έλαβα έδώ και δέκα μέρες. Διαβάστε.

Ο Σούμερ διάβασε και τό δεύτερο: «Μίστερ Λεβύ, δεν διάβασα τίποτα στις έφημερίδες. Μήπως φαντάζεσθε ότι άστεύονται; Σας δίνω νέα προθεσμία τριών ημερών και αύξάνω τις άπαιτήσεις μου κατά

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ",

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΧΑΛΙΦΗ"

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

3.000 λίρες. Θα στείλετε στην άρρωστη γυναίκα 15000 λίρες για να μη σας κλέψω τό κόσμημα. Άν σας τό κλέψω, και θα σας τό κλέψω άν δεν ύποκύψετε στόν τίμιο έκδιδασμό μου, θα ύποχρεωθήτε να πληρώσετε 3000 λίρες για να σας τό επιστρέψω αλλά και πάλι δεν θα βγήτε ζημιωμένος. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Χι! Έκαναν ο Σούμερ παίζοντας άφηρημένους τά δυο έπισκεπτήρια στα δάκτυλά του. Άλλες σκουτούρες!

—Διαβάστε τώρα και αυτό που έλαβα σήμερα τό πρωί, έξηκολούθησε ο Ραούλ Λεβύ. Κάθε μέρα έπαιρνα και από ένα.

Ο Σούμερ τό πήρε μορφάζοντας σάμπως οι μύς τού προσώπου του να είχαν ξαφνικά προσβληθή από σπασμωδική κρίση και διάσπασε:

«Μίστερ Λεβύ. » Είσαθε ένα μουλάρι και τό μουλάρι είναι τό μόνο τετράποδο που χορεύεται μασίγωμα για να ύπακούση. Θα γίνω λοιπόν για σας ένας άκαρδος γαϊδουριάς.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». —Ποιά είναι ή γνώμη σας; ρώτησε ο Ραούλ Λεβύ προσφέροντάς στόν άστυνομικό την γουσή σγαροθήκη του.

—Χι... Η γνώμη μου!.. Η γνώμη μου!.. Θέλετε την γνώμη μου;

—Αυτός είναι ο σκοπός της έπισκέψέως μου. —Πάτε τό κόσμημα! —Έ; —Πάει! Θα κάνη φτερά άν δεν έκανε «ιόλας»!

—Μη με τρελαίνετε! —Ω! Μίστερ Λεβύ! Ποτέ δεν θα κατορθώσω να σας τρελλάνω στο σημείο που μ' έχει τρελλάνει αυτός ο σατανάς με τά κατωρθώματά του. Υπήρξα διάσημος άστυνομικός και από την ήμερα που ο διάβολος αυτός έπρεσε σάν άεροβίθας στο Λονδίνο, έγινα τιποτένιος! Έχω τό θάρρος βλέπετε να όμολογώ ότι κάθε φορά που δρόσθκα άντιμέτωπός του, γελοιοποιήθηκα! Τό ότι αυτός είναι, ο άποστολεύς των τριών αυτών έπισκεπτηρίων, είναι τό γεγονός για τό όποιο δεν χωρεί ή παραμικρή άμφιβολία. Και έπειδή δεν χωρεί άμφιβολία ότι αυτός είναι ο άποστολεύς, δεν χωρεί άμφιβολία και για την τύχη τού κοσμήματός σας!

Ο Ραούλ Λεβύ άνοιξε τό στόμα του να πη κάτι άλλα δεν πρόφτασε ν' άρθρώση λέξη. Ένας γτύπος άκούστηκε στην πόρτα και πρίν ο Σούμερ άπάντησε με ένα «έμπεδος» στόν γτύπο αυτό, ή πόρτα άνοιξε και στο κατώφλι της φάνηκε ο Μάρτεν Ντάλ!

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ... «ΧΑΛΙΦΗΣ»

—Επιτρέπεται; Ω! Ο μίστερ Λεβύ!

Έξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια τού

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Ο φίλατος Μάρτεν! Ο Σούμερ είχε κιάλας σηκωθεί όρθος και κτύπαζε άφωνος τούς δυο του έπισκεπτες. Πώς!

Ο Ραούλ Λεβύ γνώριζε τόν Μάρτεν Ντάλ και τόν άποκαλούσε και «φίλατο»;

—Γνωρίζετε; ρώτησε σάν να μη πίστευε σ' αυτά του.

—Πώς! Ο μίστερ Ντάλ είναι ένας από τους καλλίτερούς μου πελάτες. Λέει ο Ραούλ Λεβύ ενώ την ίδια στιγμή ο Μάρτεν Ντάλ έλεγε προχωρώντας πρὸς τόν κοσμηματοπώλη με τεταμένο τό χέρι:

—Άν γνωρίζω τόν μίστερ Ραούλ Λεβύ!.. Και πολύ καλά μάλιστα!

—Ο μίστερ Λεβύ βρίσκεται στο γραφείο μου για μία ύπόθεσή του εξαιρετικά σοβαρή.

—Τότε... να σας αφήσω και ξανάγνομαι μετά την άναχώρηση τού μίστερ Λεβύ. Σε καμιά ώρα...

—Όχι, όχι. Έυπόδισεν ο Ραούλ Λεβύ. Μπορείτε να μείνετε μίστερ Ντάλ. Η ύπόθεσή μου δεν είναι άπίθανο να γνωσθή αύριο από όλο τό Λονδίνο και νιώθω την άνάγκη της ήθικής ύποστηρίξεως όλων των φίλων μου. Καθήστε παρακαλώ μίστερ Ντάλ να μάθετε τί μου συμβαίνει.

Και ο Ραούλ Λεβύ, με λίγα λόγια πληροφορήσε τόν Μάρτεν Ντάλ ο όποιος τόν άκουγε προσεκτικά.

—Τί πράγμα είν' αυτό τό κόσμημα; Έχει πραγματική τόση αξία και είναι αήθητα ότι τό πήρατε για ένα κομμάτι ψωμί;

—Πώς μίστερ Ντάλ! Πρώτη φορά άκούτε ότι είναι κάτοχος τού περιφημου ρουμπινιού «Χαλίφη» που στόλιζε την λαβή τού γιαταγανιού τού Χαλίφη της Βαγδάτης Ρασίντ-Ιμπν-Σεράν!

Και λέγοντας έβγαλε από την τσέπη του ένα χοντρό δαχτυλίδι και τό παρουσίασε στούς δύο συνομιλητές του.

Ο Σούμερ γούρλωσε τά μάτια του βλέποντας τόν Μάρτεν Ντάλ να παίρνη στο χέρι του τό άνεκτήριο δαχτυλίδι.

Ήταν πραγματικά θαυμάσιο. Ένα ώραλο ρουμπίνι μεγέθους κερατιού περιτριγυρισμένο με μαργαρίτες σέ δέσιμο πλάτινας.

Και ο Ραούλ Λεβύ άρχισε την ιστορία τού ρουμπινιού ενώ ο Μάρτεν Ντάλ άναπαύοντας τό δεξί του χέρι πάνω στο τραπέζι έπαίξε τό δαχτυλίδι στην χούφτα του έχοντας τό άριστερό του χέρι στην τσέπη τού πανταλονιού του.

Ο Σούμερ τό διάστημα αυτό άδιαφορώντας για την ιστορία τού ρουμπινιού είχε καρφώσει τά μάτια του στην χούφτα τού Μάρτεν Ντάλ ο όποιος άνοιγε με έξαιρετική περιέργεια τόν ισραηλίτη κοσμηματοπώλη.

Τό ρουμπίνι αυτό ο «Χαλίφη» στόλιζε μαζί με άλλα θαυμάσια περάδια την λαβή τού γιαταγανιού τού Χαλίφη της Βαγδάτης Ρασίντ-Ιμπν-Σεράν. Μετά τόν θάνατο τού μεγάλου έκείνου Χαλίφη Βαγδάτη σαρώθηκε από τις όρδες τού Ουάχαμπ έξαφανίστηκαν όλοι της οι θησαυροί και μαζί μ' αυτούς και τό περίφημο γιατανάκι. Γνωρίζετε βέβαια την αίρεση των Ουαχαμπιτών. Ο Ουάχαμπ έδίδασκε ότι ο Προφήτης έχει σπύτι του όλη την σφαίρα και στέγη του τόν σφαιρό και συνεπώς ύποβάλλεται τό κύρος του με την άνέγερση ναών και τεμε

νών για την λατρεία του. Γι' αυτό ή πρώτη των δουλειά είναι μόλις κυριεύουν μία μουσουλμανική πόλη, να καταστρέφουν από τα θεμέλια των όλα τα μνημεία. Μέχρι των ημερών μας γίνονται κάθε χρόνο φονικές μάχες μεταξύ αυτών και των 'Οθωμανών για τον 'Ιερό Τάπητα. Οι μὲν τὸν υπερασπίζονται με τὸν γνωστό φανατισμό των, οι δὲ θέλουν νὰ τὸν πάρουν γιὰ νὰ τὸν ρίξουν στὶς φλόγες. 'Εχουν χύσει ποταμούς αἱμάτων γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν Μέκκα καὶ νὰ καταστρέψουν τὸν τάφο τοῦ Προφήτη. Τὸ γιγατάνι εἶχε χαθῆ γιὰ πολλὰς ἑκατοντάδες χρόνια ἀπὸ προσώπου γῆς. Όταν ὁ Κί-τσερερ κατετρόπως στὸ Χαρτούμ τὸν αἰμοχαρῆ Χαλίφα (1) ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν τρομερὸ κατακτητὴ Μάγδι, βόηκε τὸ γιγατάνι στὸ 'Ουδουρμαν, στὸ μυσσωλεῖο τοῦ Μάγδι. 'Ο Κίτσερερ δὲ ἐστῆκε ὁδὸ στὸν Χεδίδη τῆς Αἰγύπτου 'Αμπὰς Χιλμὴ ἀλλὰ τὸ καρζάνι ἔπεσε στὴν ἔρημο σ' ἐνέδρα λη-στών δεδομένων καὶ τὸ γιγατάνι ἐξαφανί-σθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ γιὰ νὰ βρεθῇ ὅ-στερα ἀπὸ χρόνια καὶ ἀγνωστο πὼς, στὴν Ρωσία! 'Εκεῖ, ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ που-ληθῇ ὡς εἶχε, πούληθηκαν τὰ πετράδια τοῦ ἑνα-ἑνα χωριστά.

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σὰς γράφει γιὰ κάποια γυναῖκα ποὺ ὑποφέρει στὸ νο-σοκομεῖο.

—Ναί. Εἶναι ἡ προτελευταία κάτοχος τοῦ ρουμπινιού. Εἶναι Ρωσία, κόρη δουκός, Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ρωσία κατ'ὁρθεοσὶν νὰ σώσῃ ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα καὶ γιὰ κάμπο-σα χρόνια ἔζησε εὐτυχισμένη στὴν Εὐρώ-πη. 'Εμπλεξε ὅμως πρὸ τεσσάρων χρόνων μ' ἑνα διεθνή τυχοδιώκτη στὸ Παρίσι ὁ ὁ-ποῖος τῆς ἔφαγε καὶ τὸ τελευταῖο χιλιό-φραγκο καὶ τὴν ἄφησε δουτηγμένη ὡς τὸν λαῖμό στὰ χρέη. 'Ο «Χαλίφης» καὶ μερικὰ ἄλλα κοσμήματά της βρισκόνταν στὸ ἐνεχυ-ροδανειστήριο καὶ ἐκποιήθηκαν στὸ 'Αυ-στερνταμ ἀπὸ τοὺς δανειστές της.

—Πόσο τὸν πληρώσατε τὸν «Χαλίφη»;

—Πολὺ φθηνά.

—Δηλαδή;

—Εἰσοι χιλιάδες λίρες.

'Εκείνη τὴ στιγμή ἀνοίξεν ἡ πόρτα τοῦ γραφείου καὶ φάνηκεν ἕνας κλητῆρας κρα-τώνας ἑνα φακελλάκι.

—'Ενα σημείωμα γιὰ σὰς, ἰνσπέκτορ.

—Απὸ ποιόν;

—'Ενας ἀγνωστος τὸ ἔφερε καὶ ἔφυγε.

'Ο Σούμερ ἀνοίξε τὸ φακελλάκι, ἔβγαλεν ἀπ' αὐτὸ ἑνα ἐπισκεπτήριο, τὸ διάβασε, ἀ-νοίξε διὰλάτα τὰ μάτια του, σηκώθηκαν οἱ λίγες τρίχες τοῦ κεφαλίου του καὶ πατών-τας τὸ ηλεκτρικὸ κομπιὺ τοῦ τραπέζιου τοῦ ἄρχιζε νὰ οὐρλιάζῃ μὲ πνιγμένη φωνή:

—Πιάστε τον, Πιάστε τον!

—Ποῦν νὰ πιάσουμε ἀργηγέ!

—Τὸν Νικόλς! Τὸν Τσάο-Τσέν! Αὐτὸν ποῦφερε τὸ σημείωμα!

—'Εφυγε!

—'Εφυγε; Ναί... Βέβαια!... Τώρα θάναί κιόλας μακρυνά!...

Ο «ΧΑΛΙΦΗΣ» ΚΑΝΕΙ ΦΤΕΡΑ

'Ο Ραούλ Λεβύ, μὴ ξέροντας τί τοῦ συ-νέβαινε τὸν κύτταξε κατάπληκτος ἐνῶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀπαθέστατος ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνοσπαῖν τὸ δεξί του χέρι στὸ τραπέζι καί-ζοντας στὴν χούφτα του τὸ ἀνεκτίμητο δα-χτυλίδι καὶ ἔχοντας τὸ ἀριστερό του στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιού του.

Σαφηνὰ ὁ Σούμερ, ὅπως βρισκόταν ὁρ-θὸς στὴ θέσιν τοῦ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάρτεν Ντάλ καὶ καρφώνοντας τὰ μά-

τια τὸν στὰ διὰ του, τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι ἀπὸ τὸν καρπό:

—Τὸν «Χαλίφη»!

—Τί ἔπαθες ἰνσπέκτορ; Σοὺ στρίψανε;

—Τὸν «Χαλίφη» αὐτό!

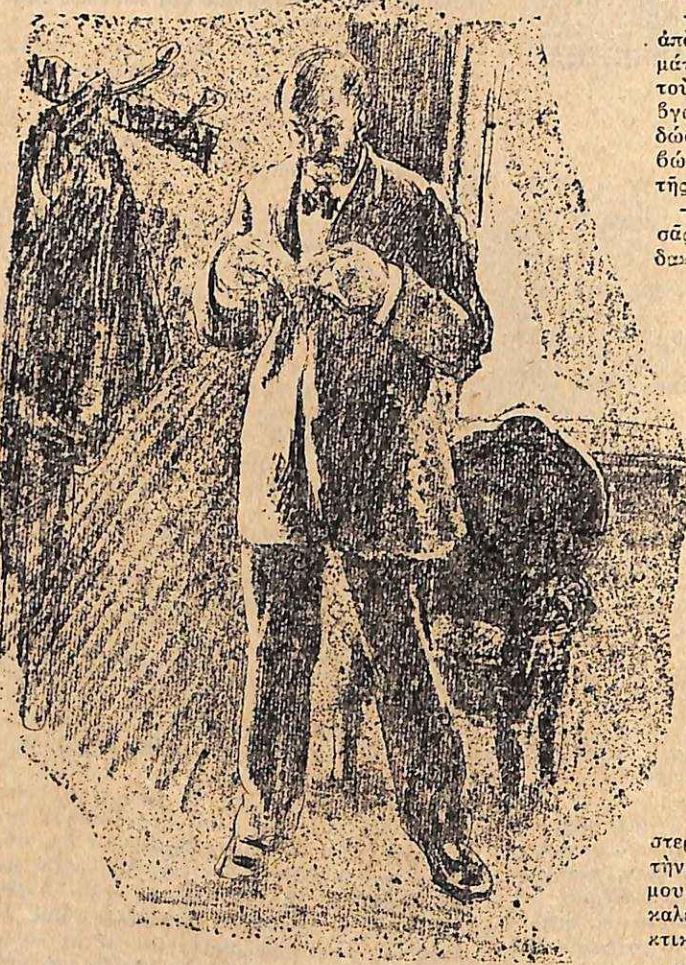
—'Αλλο πάλι εἰπὸ! Μπράβο ἰνσπέκτορ! Τρόπος!

—Τὸν «χαλίφα»!

Καὶ χάνοντας τὴν ὑπομονή του ἔστρεψε ἀπότομα τὸ χέρι τοῦ Μάρτεν Ντάλ καὶ πῆ-ρε ἀπὸ τὴν χούφτα του τὸ ἀνεκτίμητο κό-σμημα καγγάζοντας.

—Τέλος πάντων... θὰ μοῦ ἐξηγήσης ἰν-σπέκτορ γιὰ ποῖο λόγο μοῦ στραμπούλησες τὸ χέρι;

'Αλλ' ἦδη ὁ Σούμερ μὲ τὰ μάτια γουρ-λωμένα ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πῆσιν θα-εῖς στὸ κάθισμα κι' ἔφερεν τὰ χέρια του στὸν λαῖμό του σὰν νὰ πνιγόταν. Εἶχε γί-

Κάθε μέρα ἔπαρνε κι ἀπὸ ἕνα,

νεὶ κατακόκκινος. 'Ολο του τὸ αἷμα εἶχε μαζεῦτῃ στὸ τεράστιο κεφάλι του. Οἱ φλέ-βες τοῦ λαμποῦ του εἶχαν ἐξογκωθῇ σὲ ση-μεῖο ποὺ ἀνησύχουν τὸν Μάρτεν Ντάλ.

—'Αλλὰ τί συμβαίνει τέλος πάντων, ρώ-τησε συγγενήμένος ὁ Ραούλ Λεβύ;

—Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; Διαβάστε τὸ σημείωμα ποῦλαβα!

'Ο Ραούλ Λεβύ πῆρε τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ διάβασε τριβώντας τὰ μάτια του:

«Κομικὴ δυνάμη μου,

» Παρακολουθώντας τὸν κοσμηματοπώλη Ραούλ Λεβύ, τὸν εἶδα νὰ μπαίνει στὸ γρα-φεῖο σου. Φαντάζομαι σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψίς του. Πῆς του σὲ παρακαλῶ νὰ μετρήσῃ 30000 λίρες στὴν ἀρροστη δούκισ-σα γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὸν «Χαλίφη» του. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Γιὰ νὰ μοῦ τὸν ἐπιστρέψῃ! 'Αλλά...

γιὰ νὰ μοῦ τὸν ἐπιστρέψῃ. θὰ πρέπει πρῶ-τα νὰ μοῦ τὸν ἔχῃ πάρῃ!

—Σὰς τὸν πῆρε!

—'Ε; Πὼς εἶπατε;

—Δές τε καὶ μόνοι σας τί πῆρα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μίστερ Μάρτεν Ντάλ! Αὐτὸς εἶ-ναι ὁ «Χαλίφης» σας.

'Ο Ραούλ Λεβύ ἄρπαξε μὲ τρεμάμενο χέ-ρι τὸ δαχτυλίδι, τὸ κύτταξε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ. Κρατοῦσε στὸ χέρι του μιά γονδροειδέστατη ἀπομίμηση τοῦ περιφρηνοῦ δαχτυλιδίου του. Τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ἦταν μπρούντιος, τὸ δέσιμο πλατίνης ντενέας, τὰ μπριγιὰν γυαλάνια καὶ τὸ περιφρημο ρου-μπίνι μεγάλους κερασσοῦ, ἦταν θαμπὸ σὰν χρωματιστὴ μπύλια λεμονόδεας!

—Πὼς ἔγινεν αὐτό;

—Τὸ δείξατε καὶ σ' ἄλλους πρὶν νὰ φθά-σετε στὸ γραφεῖο τοῦ μίστερ Σούμερ, ρώ-τησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Μάρτεν Ντάλ:

—Σὲ πολλούς. Εἶχα περάσει ἀπὸ τὸ χρηματιστήριο καὶ ἡ μάτων καὶ τὸ ἔδειξε σ' ὅλους τοὺς γνωστούς μου. Λογάριαζα βγαίνοντας ἀπὸ δὴ νὰ τὸ κλει-δώσω στὸ ἰδιαιτέρου χρηματοκι-βώτιό μου στὴν «Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας».

—Στὸ χρηματιστήριο λοιπὸν σὰς τὸ ἀντικατέστησαν ταχυ-δαχτυλογράφικα.

—'Αλλὰ νὰ πάρῃ ὁ δι-ίδολος! Εἶμαι θέβας σ' ἐγὼ σὰς ἔδωσα στὸ χέρι τὸν «Χαλίφη» μου ἔδω καὶ λίγη ὥρα!

—'Εγὼ ὥστόσο δὲν εἶμαι! Γιὰ θυνητὴτε κα-λὰ μίστερ Λεβύ! Βγάλα-τε τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ τσεπάκι σας καὶ μοῦ τὸ δώσατε χωρὶς νὰ τοῦ ρίξετε οὔτε μιά ματιά.

'Εγὼ πάλι, ροφώντας ἀ-πὸ τὰ χεῖλιά σας τὴν ἐν-δωφέουσα ἱστορία του δὲν τὸ κύτταξε ἄμεσως. Τὸ ἔπαιξα στὴν χούφτα μου περιμένοντας νὰ τε-λειώσετε τὴν ἱστορία του γιὰ νὰ τὸ θανατώσω. Καὶ νὰ τί μοῦ εἶχατε δώ-σει... καὶ νὰ τί θὰ θαύ-μασα! 'Οπωσδήποτε μί-

στερ Λεβύ, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἰδέα ἐναντίον μου, σὰς παρακαλῶ νὰ παρα-καλέσετε νὰ μοῦ γίνη προσε-κτικὴ σωματικὴ ἔρευνα.

—'Ηθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω. —'Εγὼ θὰ προβῶ στὴν ἔ-ρευνα χωρὶς νὰ ζητήσω κανε-νὸς τὴν ἀδεια, λέει ἀφρίζον-τας ὁ Σούμερ. 'Εχω μιά ἐρώτηση ὥστόσο νὰ σὰς κάνω μίστερ Ντάλ πρὶν προβῶ στὴν ἔ-ρευνα. Προσέξτε καλὰ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

'Εχω ἀκράδαντὴ πεποίθησις ὅτι ὁ «Χαλίφης» βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτο... φαντάζομαι κατὶ ἄλλο.

—'Ηθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω. —'Εγὼ θὰ προβῶ στὴν ἔ-ρευνα χωρὶς νὰ ζητήσω κανε-νὸς τὴν ἀδεια, λέει ἀφρίζον-τας ὁ Σούμερ. 'Εχω μιά ἐρώτηση ὥστόσο νὰ σὰς κάνω μίστερ Ντάλ πρὶν προβῶ στὴν ἔ-ρευνα. Προσέξτε καλὰ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

'Εχω ἀκράδαντὴ πεποίθησις ὅτι ὁ «Χαλίφης» βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτο... φαντάζομαι κατὶ ἄλλο.

—'Ηθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω. —'Εγὼ θὰ προβῶ στὴν ἔ-ρευνα χωρὶς νὰ ζητήσω κανε-νὸς τὴν ἀδεια, λέει ἀφρίζον-τας ὁ Σούμερ. 'Εχω μιά ἐρώτηση ὥστόσο νὰ σὰς κάνω μίστερ Ντάλ πρὶν προβῶ στὴν ἔ-ρευνα. Προσέξτε καλὰ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

'Εχω ἀκράδαντὴ πεποίθησις ὅτι ὁ «Χαλίφης» βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτο... φαντάζομαι κατὶ ἄλλο.

—'Ηθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω. —'Εγὼ θὰ προβῶ στὴν ἔ-ρευνα χωρὶς νὰ ζητήσω κανε-νὸς τὴν ἀδεια, λέει ἀφρίζον-τας ὁ Σούμερ. 'Εχω μιά ἐρώτηση ὥστόσο νὰ σὰς κάνω μίστερ Ντάλ πρὶν προβῶ στὴν ἔ-ρευνα. Προσέξτε καλὰ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

'Εχω ἀκράδαντὴ πεποίθησις ὅτι ὁ «Χαλίφης» βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτο... φαντάζομαι κατὶ ἄλλο.

—'Ηθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω. —'Εγὼ θὰ προβῶ στὴν ἔ-ρευνα χωρὶς νὰ ζητήσω κανε-νὸς τὴν ἀδεια, λέει ἀφρίζον-τας ὁ Σούμερ. 'Εχω μιά ἐρώτηση ὥστόσο νὰ σὰς κάνω μίστερ Ντάλ πρὶν προβῶ στὴν ἔ-ρευνα. Προσέξτε καλὰ μίστερ Μάρτεν Ντάλ!

'Εχω ἀκράδαντὴ πεποίθησις ὅτι ὁ «Χαλίφης» βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτο... φαντάζομαι κατὶ ἄλλο.

λημμα τοῦ «Κρόντον Μπρίτζ». Ξέρετε πολὺ καλά ὅτι τὸ θυμά ἦταν φίλος μου.

—'Α!... 'Εται;

—'Εται μίστερ Σούμερ.

—Πολὺ καλά! Πολὺ καλά!...

'Ο ἀστυνομικὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του, ἀνάψε ἑνα σιγαρέττο καὶ ἔκαμε μερι-κὲς βόλτες μέσα στὸ γραφεῖο του σὰν θη-ρίο μέσα στὸ κλουβί του. Τέλος, ξανακά-θησε στὸ κάθισμά του λέγοντας:

—Θὰ γελᾷ καλὰ ὅποιος γελᾷσῃ τελευ-ταῖος!

'Ενα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου διέκο-ψε τὴν συζήτηση γιὰ λίγες στιγμές. 'Ο Σούμερ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ ἐκνευρισμένος.

—'Αλλό-ἀλλό... 'Εγὼ ὁ ἴδιος... Πῶς;... Τί;... Σὺ;... Θριαμβεύεις ληστή! 'Θριαμ-βεύεις κανάγια!... Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ὅμως!...

Βρίζοντας μέσα στὸ ἀκουστικὸ, ὁ Σούμερ κύτταξε τὸν Μάρτεν Ντάλ στὰ μάτια. Τέ-λος, παράτησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ στράφηκε πρὸς τὸν Ραούλ Λεβύ.

—'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἢ κάποιος συνέννοχος του τηλεφώνησε ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παλαβώσουμε μὴ καὶ θὰ ἐπιστρέ-ψῃ τὸ κόσμημα μετὰ τὴν καταβολὴ τῶν λύ-τρων! 'Ας τελειώνουμε! Μιά στιγμή νὰ κλειδώσω αὐτὴ τὴν ἀπομίμηση στὸ χρηματο-κιβώτιό μου καὶ θὰ προβῶμε στὴν ἔρευνα. Σὺ, λέει στὸν κλητῆρα, βγες ἔξω, κλειδώσε τὴν πόρτα ἔξω σου καὶ νὰ μὴν ἀνοίξῃς ἂν δὲν σὲ διατάξω ἐγώ!

'Ανοίξε τὸ χρηματοκιβώτιό τοῦ ἔκρυψε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ψεύτικο δαχτυλίδι ἀφοῦ τὸ τύλιξε σ' ἑνα χαρτί, ξανακλειδώσε καὶ πλη-σίασε μὲ κομικὴ σοβαρότητα τὸν Μάρτεν Ντάλ.

—'Επιτρέπεται:

—Παρακαλῶ. 'Εγὼ πρῶτος ζήτησα τὴν ἔ-ρευνα.

—Σηκωθῆτε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ τὸν Μάρτεν Ντάλ, στράφηκε ἀπογοητευμένος:

—Τίποτα! 'Ο «Χαλίφης» εἶναι στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—'Επιτρέπεται:

—Παρακαλῶ. 'Εγὼ πρῶτος ζήτησα τὴν ἔ-ρευνα.

—Σηκωθῆτε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ τὸν Μάρτεν Ντάλ, στράφηκε ἀπογοητευμένος:

—Τίποτα! 'Ο «Χαλίφης» εἶναι στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—'Επιτρέπεται:

—Παρακαλῶ. 'Εγὼ πρῶτος ζήτησα τὴν ἔ-ρευνα.

—Σηκωθῆτε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ τὸν Μάρτεν Ντάλ, στράφηκε ἀπογοητευμένος:

—Τίποτα! 'Ο «Χαλίφης» εἶναι στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—'Επιτρέπεται:

—Παρακαλῶ. 'Εγὼ πρῶτος ζήτησα τὴν ἔ-ρευνα.

—Σηκωθῆτε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ τὸν Μάρτεν Ντάλ, στράφηκε ἀπογοητευμένος:

—Τίποτα! 'Ο «Χαλίφης» εἶναι στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—'Επιτρέπεται:

—Παρακαλῶ. 'Εγὼ πρῶτος ζήτησα τὴν ἔ-ρευνα.

—Σηκωθῆτε.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ τὸν Μάρτεν Ντάλ, στράφηκε ἀπογοητευμένος:

—Τίποτα! 'Ο «Χαλίφης» εἶναι στὰ χέρια τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

'Αντικείμενα... ποὺ τρυποῦνε τοίχους!

ΟΠΟΥ Η ΥΛΗ... ΕΞΑ'Υ'ΛΟΥΤΑΙ

ἀπὸ ὅλα τὰ φαινόμενα, πνευματιστικά κλπ. ποὺ διαφεύκουν τοὺς συνηθι-σμένους νόμους τῆς φύσεως, καὶ ποὺ συνηθίζομε νὰ τὰ χαρακτηρίζο-με ὡς θαύματα, τὸ φαινόμενο τῶν ἀντικει-μένων ποὺ παρουσιάζονται ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὰ περιμένει κανεὶς εἶναι τὸ πιὸ περίεργο καὶ ἀνεξήγητο, μέχρι τῆς στιγμῆς τουλάχιστον.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξῆς: Μέσα σ' ἑνα δωμάτιο ἐρημικὰ κλειστὸ, βρισκόνται ξαφνικά διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν προηγουμένως, χωρὶς κανένα ἀνθρώπινον χέρι νὰ τὰ βάλῃ μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό!

Οἱ σοφοὶ κινούσαν δυσπίστως τὸ κεφάλι τους, ἀναγκάσθηκαν ὅμως, ἀπὸ τινος νὰ παραδεχθῶν καὶ αὐτοὶ τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενον, ἂν καὶ δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

'Ενα ἐνδιαφέρον πείραμα ἔγινε στὸ «Ρήν-τιν» Φόζικ Κόλλετζ τοῦ Λονδίνου μὲ τὴν βοήθεια ἐνδὲ διασημοῦ μέντιουμ τῆς δος Χίλδας Λίους.

'Ιδοὺ πὼς ἔγινε τὸ πείραμα: Φαίνεται, ὅτι γιὰ τὴν μίς Χίλδα ὑπάρχουν μερικὲς ὑ-πόνοιες, ἂν θὰ μπορούσε δηλ. νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πείραμα χωρὶς... λαθοχειρίες, ἐφόσον μερικοὶ ἰσχυρίσθηκαν ὅτι τὰ πειράματά της ἦταν... «ματαράγμους». Γι' αὐτὸ ἐλήφθηκαν μερικὰ στοιχειώδη μέτρα γιὰ τὴν πρόληψιν κάθε δόλου.

Πρῶτα-πρῶτα, ἡ μίς Χίλδα παρεδόθη σὲ μερικὲς κυρίες καθ' ὅλα σοβαρὰ καὶ αξιό-πιστες, οἱ ὁποῖες τὴν ἔγδυσαν τελείως καὶ διεπίστωσαν ἔτσι ὅτι δὲν ἐκρυβε τίποτε ἐ-πάνω της. Κατόπιν τὴν ἔφεραν σ' ἑνα δωμά-τιο τελείως ἐπίσης γυμνὸ, τοῦ ὁποῖου ἡ μόνη ἐπίπλευση ἦταν ἑνα ντιβάνι. Τὸ ντιβάνι αὐτὸ καθὼς καὶ ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἐ-ρευνήθηκαν καλὰ καὶ μετὰ οἱ κυρίες ἐξέλωσαν τὴν Χίλδα γυμνὴ ὅπως ἦταν στὸ ντιβάνι. 'Υστερ' ἔφεραν ἑνα ἀπλὸ σκέπασμα καὶ ἀ-φοῦ... τὸ ἐρευνήσαν καὶ αὐτὸ καλὰ τὸ ἀ-πλώσαν ἐπάνω στὸ μέντιουμ, ἀφήνοντας ἔ-ξω μόνον τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια. Κατόπι

Οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, σπάνουν ἀκόμη τὸ κεφάλι τους νὰ τὸ διαλευκάνουν.

Καλὰ τέλος πάντων τὰ ἀντικείμενα ποὺ πετοῦν, ποὺ μετατοπίζονται μόνα τους. 'Ε-δὼ κολλήθηκε κάποια ἐπιστημονικὴ ἐτικέτα καὶ ἠοσιμασθεῖς τηλεκινητικὰ φαι-νόμενα σὰς λένε. Μὰ τὰ ἄλλα, τὰ ἀντι-κείμενα ποὺ τρυποῦν αἴφνης τοίχους καὶ βρισκόνται ἐκεῖ... ποὺ δὲν τὰ σπέρνουν;

Προσπάθετε πολλὰς ἔγιναν ὡς τώρα γιὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτελεσματικὸν ἀπομνη-

Σημειώστε ὅτι σ' ὅλα τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα δὲν μπορούσε νὰ χωρέσῃ κανένας δόλος, γιατί ἐγένετο προηγουμένως λεπτομερέστατη ἔρευνα.

Μετὰ τὸ πείραμα αἴφνης τῶν λουλουδι-ῶν μὲ τὸ μέντιουμ Χίλδα, γιὰ τὸ ὁποῖο γράφουμε στὴν ἀρχή, οἱ σοφοὶ ποὺ παρὲ-στησαν σ' αὐτὸ κατέβησαν στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἔγινε τὸ πείραμα καὶ στὸ ὁ-ποῖο ὑπάρχουν ἀπ' ὅλα τὰ ἄνθη ποὺ εἶχαν μὴ μυστηριώδους μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ διεπίστωσαν ὅτι δὲν εἶχε πατηθῇ ἀπὸ κανένα πόδι ἢ χλόη τῶν ἀνθρώπων.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

(1) Σημ. Χαλίφης καὶ ὄχι Χαλίφης. Προ-βλεπεται περὶ ὀνόματος.

Αννα Λώρη

Είναι δύσκολο, υπερβολικά δύσκολο να πλησιάσουμε την χαριτωμένη ύπαρξη με τα γατίσια, άγριοπράσινα μάτια... Ποιος ξέρει τώρα τι θα έχετε με το νοῦ σας; Γίως κανένας 'Οθέλλος' θα βρίσκεται στο πλευρό της, έτοιμος να στραγγαλίσει τούς δυστυχισμένους που γοητεύονται απ' την ομορφιά της Δουδαίμονας του; 'Ε, λοιπόν, όχι... 'Αλλος είναι ο λόγος: θα δυσκολευθήτε τὰ μάλα νὰ εἰσχωρήσετε ὡς τὸ αὐτὸν τῶν παρασκηνίων τοῦ θιάσου Κοτοπούλη, ἀπ' τὴν εἴσοδο τῆς ὁδοῦ Μαυρομματαίων... Αἰτία ἡ συσώρευση τῶν ιδιοκτητῶν αὐτοκινήτων τῶν ἡθοποιῶν τοῦ θιάσου. Πρῶτα τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, ἕνα μπιζουδάκι με ἔξοχη «σουσπανιόν», ὕστερα τοῦ Φελίτση, τοῦ ὑποβόλῳ, ἕνα παλὸ πού πήρε τώρα... καινούργια καὶ τὸ ἐφωδίασε με δόλοκληρη τέντα... σκηνή, ἂν ἀγαπάτε, γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ θέατρο, κατόπιν τῆς Ρίτας Μυράτ, κατὰ τὸ μικροσκοπικὸ, τὸ λυλιπούτσιο καὶ τέλος τὸ «ντεκαθέ» τοῦ Ἀρῶνη, ὅστις «δοῦς ἐπιτυχῶς τὰς... νεομισμένους ἐξετάσεις, ἔλαθε πτυχίον ὁδηγοῦ...» Ποὺ νὰ περάσετε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ μικρο-μεγαθήρια; Ἀφοῦ σὲ λίγο, πού θὰ προστεθῇ σ' αὐτὰ τὸ «Ὁπὲλ» πού ἔχει στὸ μάτι ἡ Λώρη, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ τοποθετηθῇ κανένας πόλισμαν στὴν διασταύρωση Χεύδεν — Μαυρομματαίων... γιὰ νὰ ρυθμίξῃ τὴν κυκλοφορίαν!

□ □

Ἀπὸ πολλὴ μικρή, ἡ Ἄννα νοητευόταν ἀπὸ τὸ θέατρο. Μὲ κεφαλαῖο θ... Κι' ὅτι θέλει ὡς ἦταν!... Ἀρκεῖ νὰ ἔλεπε παλκοσένικο ὅπου νὰ παιζόταν ὅ, τι δῆποτε. Ἀφοῦ τὴν ἐποχὴ πού ἡ μητέρα της ἐπαίξε στὴν ὀπερέττα Δράμαλη, ἡ μικρὴ περίμενε νὰ θραυδάσῃ γιὰ νὰ φύγῃ κλεφτὰ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὶς παραστάσεις ἑνὸς συνοικιακοῦ... Βαριέτ! Κρυφὰ ἀπ' τὴν μητέρα της, τὸ ἐπαναλαμβάνομε, πού τὴν κρατοῦσε ζηλότυπα μακριὰ ἀπ' τὶς λίγες γλύκες καὶ τὰ πολλὰ φαρμάκια πού ἀποτελοῦν τὸ ἀπαντον τῆς θεατρικῆς ζωῆς... Ἡ Ἄννα ἦταν γραμμένη σ' ἕνα σωρὸ ἀθλητικῶς συλλόγους, ἔπαιζε βόλλεϋ πολὺ καλά, ἐνδιαφερόταν ζωηρὰ γιὰ τὴν φιλολογία... Ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἔγιναν... ἀνίκανα ὅμως νὰ πνίξουν μέσα στὰ στήθη της τὸν πόθο νὰ γῇ στὸ θέατρο...

□ □

Καὶ γῆκε... Τώρα, τὸ πῶς γῆκε εἶναι ἐξαιρετικά νόστιμο. Ἡ μητέρα της ἔλειπε τουρνὲ στὴν Θεσσαλονίκη, ὅταν πληροφορεῖται κατὰ τὸ... φοβερὸ ὅτι ἡ Ἄννα γῆκε στὴν σκηνή, στὸ θέατρο «Ἀτλαντίς» τῶν «Νέων». Κεραμίδα! Ἡ μητέρα φθάνει ἐσπευσμένως στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὴν... μεταπέσει... Δὲ θαρρεῖσαι, ὅμως! Ἡ Ἄννα, πού προηγουμένως εἶχε γραφτῇ στὴν «Επαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου» καὶ δὲν πάτησε κανὲν στὶς παραδόσεις — πού τῆς ἔδωκαν νὰ μάθῃ ποιήματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἀ-

ποστήθισε — θεώρησε λιγώτερο κουραστικὸ νὰ συντομέψῃ τὶς ἀποστάσεις καὶ νὰ γῇ ἀπ' εὐθείας — διὰ κινήματος, μάλιστα, στρεφόμενου κατὰ τῆς γαλήνης τῆς μητέρας της — στὸ θέατρο... Βέβαια, δὲν ἀπαίτησε ἀμέσως ῥόλους πρωταγωνιστρίας κι' οὐτε ἐσπένεσε νὰ... κἀνὴ θιάσο! Ἐπαίξε ἕνα κορίτσι τοῦ «Ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπούλας» μετὰ ἐλάχιστα. Ὁ μακαρίτης ὁ μὲς ὁ Φῶτος Πολίτης πού παρακολουθοῦσε τὴν παράστασι, τὴν ξεχώρισε:

— Σὰς θέλει τὸ θέατρο, τῆς εἶπε. Αὐτὰ τὰ λόγια ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐμψυχώσουν τὴν Ἄννα. Ὁρκίστηκε νὰ πάῃ μπροστὰ... Καὶ πῆγε...

Ἄννα Λώρη.

Τὸν πρῶτο ρόλο πρωταγωνιστρίας, ἡ Ἄννα Λώρη τὸν χρωστᾷ στὴν... ἔξαφάνισή ἑνὸς σκυλίου! Μὴν τὸ πάρετε γιὰ παραδοξολογία, γιὰ ψευτιά... Ἐνὰ θράσυ, στὴν «Ἀτλαντίδα», λίγο πρὶν ἀπ' τὴν παράστασι, τὸ σκύμαν ἀναστατώθηκε ἀπὸ γοερὲς κραυγὲς γυναικῶς. Τί τρέχει; Ἀπλούστατα, ἡ πρωταγωνίστρια Ἄννα Σταυρίδου εἶχε χάσει τὸ... σκυλὶ τῆς κι' ἔκανε ἀνω—κάτω τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸ βρῇ: «Τὸ σκυλὶ μου... τὸ σκυλάκι μου... πού ἦταν αὐτὸ... πού ἦταν ἐκεῖνο... δὲν παιζῶ ἂν δὲν μοῦ τὸ φέρετε...» Ὁσπου τέλος, κάποιος ἀγανάκτησε καὶ ἐξέσπασε: «Σῦρε νὰ τὸ βρῇς!» Ἡ Ἄννα σὺν νάβαζε λάδι στὴν φωτιά... Ὁρμᾷ ἡ Σταυρίδου καὶ γίνεταί... ἀφαντῇ! Σὲ λίγο, τὸ σκυλὶ — πού εἶχε παρασυρθῇ σὲ ἐρωτικὸ ραντεβό — ἐπέστρεψε. Ὁχι ὅμως κι' ἡ Ἄννα Σταυρίδου. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Τί ἔμελλε γένεσθαι; Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὅσο πὶο

μικρὸς εἶναι ἕνας θιάσος, τόσο εὐκολώτερος λαμβάνονται... μεγάλες ἀποφάσεις! Ἀντικαταστάτρια ὀρίζεται πρῶτα θίασος ἡ Ἄννα Λώρη. Ἄννα ἡ μιά... Ἄννα κι' ἡ ἄλλη: λίγο τόχετε, παρακαλῶ; Εὐτυχῶς πού ἡ Λώρη εἶχε παρακολουθήσει τὸ παιζόμενον ἔργο ἀπ' τὴν πλατεῖα κι' ἡ παράστασι πῆγε ἱκανοποιητικά. Πάντως, ἡ Λώρη, χάρις σ' αὐτὸ τὸ τυχαῖο περιστατικὸ, ἔλαβε χρῆμα πρωταγωνιστρίας... Κι' εἶναι πιθανόν, ἡ Ἄννα Σταυρίδου, μεταίνοντας τὴν ἐπάνοδο τοῦ σκύλου, νὰ ἐπανῆλθε σὲ ὀριμότερες σκέψεις... καὶ νὰ σκύλισε πού ἄλλη τῆς πῆρε τὸν ρόλο!

□ □

Ἐπεισοδικὰ στὴν ζωὴ τῆς Ἄννας Λώρης, πέρασε τὸ εἰδυλλίον τῆς μετὰ τὸν Κατράκη, ὁ γάμος πού ἐπακολούθησε καὶ τὸ διαζύγιο πού δόθηκε ὡς μιά συνηθισμένη λύσις σὲ θεατρικὸ ἔργο. Σὺν ἕνα κινηματογραφικὸ φιλμ πού σὲ τραβά μετὰ τὴς διαφωτιστικῆς του: ἡ ἀρχὴ τοῦ εἶναι γοητευτικὴ, ἡ συνέχεια τοῦ ὀνειρώδους καὶ τὸ τέλος τοῦ κοινῷ, τόσο πού σὲ κάνει νὰ σκέπτεσαι: «Νὰ ἀξίξῃ, ἄραγε, τὶς δυὸ ὥρες πού ξόδεψα γιὰ νὰ τὸ παρακολουθήσω;» Ἡ κατὰ θάθος ρωμαντικὴ κι' ὀνειροπόλος Ἄννα Λώρη (ἀπόδειξη ὅτι ὑπῆρξε ἕνα ἀπ' τὰ ἀνοιξιὰτικὰ ὄνειρα γυναικῶν στοτάτου θεατρικοῦ συγγραφῆς μετὰ τὸν ὁποῖο τὴν συνέδεσαν αἰσθηματικοὶ δεσμοί) δὲν τὸ πῆρε «κατὰκαρδίαν» γιὰ ν' ἀπογοητευθῇ ὕστερα ἀνεπαρόρρωτα. Εἶχε διαβάσει, φαίνεται, πῶς «ὁ γάμος σκοτώνει τὸν ἔρωτα» καὶ διαπίστωσε, ἄλλη μὴ φορά, πῶς αὐτὸ ἦταν μιά μεγάλη ἀλήθεια...

□ □

Σοβαρὴ - σοβαρή... Προσηλωμένη στὴν πρόβαν τῆς, τὸν ρόλο τῆς. Ἀντιθέτως μετὰ τὶς περισσότερες ἀντιπροσώπους τοῦ ὁραίου φύλου, σκέπτεται καλὰ πρῶτα-πρῶτα κι' ὕστερα ἐκφράζει λακωνικὰ ὅ, τι πρόκειται νὰ πῇ... Οὐδέποτε ἀσχολεῖται μετὰ τὶς συνδέλφους τῆς: τὸ κουτσμπολιὸ εἶναι ἄγνωστη λέξη γιὰ τὴν Ἄννα Λώρη...

Ἀπλὰ γούστα... εὐγενικὲς φιλοδοξίες καὶ... μετρημένες! Γιὰ τὴν ὥρα ἡ Ἄννα Λώρη χτίζει τὸ σπιτάκι της, στὴν ὁδὸ Βουλιαγμένης. Ἐχει ὠραῖο κήπου πού μονάχη τῆς τὸν περιποιεῖται. Τὸ «Ὁπὲλ» πού ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, θὰ συμπληρώσῃ τὶς πρῶτες ἐπιδιώξεις τῆς. Πῶς νὰ πηγαίνῃ, νύχτα, στὸ σπίτι της; Πάρτε το κι' ἄλλοιῶς! «Πῶς νὰ εἶναι ἡθοποιὸς τοῦ θιάσου Κοτοπούλη... χωρὶς αὐτοκίνητο;»

□ □

Ἡ Ἄννα ἐπιδίδεται καὶ στὶς Καλὰς Τέχνες: «Κάνω ζωγραφικὴ», μάς λέει. Κι' ἐπειδὴ φοβάται μὴν τὴν ματιάσουμε, φορᾷ μιά γαλάζια πέτρα — σὺν χάντρα — στὸ διαχτυλίδι τῆς... Τί εἶδους ζωγραφικὴ ὅμως; Σ' αὐτὸ τηρεῖ... μυστικότητά! Δὲν θαρρεῖται... τὰ ἐξέρετε δὲ καὶ μυστικὰ τῶν γυναικῶν! Σὲ λίγο πού ξαναμπαίνομε στὸ καμαρίνι τῆς, τὴν βλέπομε καθισμένη μπροστὰ στὸν καθρέφτη μετὰ κραγιόνια — ρουζ, νουάρ, μπλὲ κλπ. νὰ ζωγραφίσῃ τὸ πρόσωπό τῆς...

Προσωπογράφος, πορτραίτιστρια, σὺν νὰ λέμε...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

σὲ ἑπτὰ γραμμὲς

Ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος ὁ Α' τοῦ Βελγίου, ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἐστεμμένος πού χρησιμοποίησε πολὺ τὸ ἀεροπλάνο ὡς μέσο μετακινήσεως. Ὁ βασιλεὺς ὅμως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὁ δὲς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βασιλεὺς πιλότος. Καὶ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλλίτερους πιλότους.

Τὴν κιθάρα χαβάγιας, τὴν λένε στὴν χαβανέζικη γλῶσσα: οὐκουλέλε. Ἐξέρει τί θὰ πῇ αὐτό; Ὁ ψύλλος πού πῇ δᾶ. Πραγματικά, οἱ ἀπότομες καὶ συγκολλημένες κινήσεις τοῦ χεριοῦ πού χτυπᾷ τις χορδὲς θυμίζουν τὰ περὶ τῶν ψύλλων. Τὸ ὄνομα τὸ ἔδωκε ἕνας χαβανέζος βασιλεὺς.

Ὅσοι ἔχετε βιολί, ξέρετε ποῖος εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος καλοῦ κιθαρισμοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν βιολιών; Παίρνετε μὴ φούχτα σπῆρον κριθαριοῦ καὶ τὸ εἰσπνέτε στὸ κοιλίωμα τοῦ βιολιοῦ. Κατόπι κουνάτε μερικὲς φορὲς τὸ ὄργανο καὶ τὸ ἀδείξετε. Τὸ κριθάρι ἔχει πάρει ὅλη τὴ σκόνη.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γνωστὲς μας ὑπεριώδεις ἀκτίνες πού τόσο χρησιμοποιοῦνται στὴν λατρικὴ, ὑπάρχουν καὶ οἱ ὑπερβιοί. Ὁ λιγώτερος γνωστὸς ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις, εἶναι ὅμως ἐξίσου χρήσιμος. Τὶς χρησιμοποιοῦν ἰδίως γιὰ νὰ κατευθύνονται οἱ πόνοι καὶ τὰ ἐγκαύματα.

Ξέρετε πότε ιδρύθηκε ἡ Σορβόνη, τὸ περίφημο Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων; Στὰ 1257 ἀπὸ τὸν Ροδόλφο ντὲ Σερμπόν, πού ἦταν ὁ ἐφημέριος τοῦ βασιλέως Ἀγίου Λουδοβίκου. Στὴν ἀρχή, τὸ Πανεπιστήμιον, ἦταν εἶδος οἰκοτροφείου, σχολείου δηλ. μετὰ μαθητὰς θεολόγους.

Μετὰ ῥωτᾷ ἕνας ἀναγνώστης μας ποῖος ἦταν ὁ Ρωμαῖος ἐκείνος πού εἶπε νὰ γράψουν στὸν τάφο του: «Ἀγίαστὴ Πατρίδα, δὲν θάῃς ποτὲ τὰ κόκκαλά μου» Ἦταν ὁ Σικελιὸν ὁ Ἀφρικανός, πού νίκησε τὸν Ἀννίβα καὶ πού παρὰ τὴν μεγάλῃ του αὐτὴ ὑπηρεσίαν στὴ Ρώμῃ, ἐξωρίσθηκε.

Ἐγινε καὶ αὐτό: τὸ σφυρὶ ἀπὸ καουτσούκ. Μετὰ τὸ νῦν αὐτὸ ἐργαλεῖο, ὅχι μόνον καταργεῖται ὁ θόρυβος τοῦ σφυροκοπήματος, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὀλιγώτερον δύναμι γιὰ νὰ σφυροκοπῇ κανεῖς, ἐλαττώνεται δὲ ἐξ ἄλλου πολὺ ἡ φοβρὰ, τῆς ἐπιφανείας μέχρι τῶν μετᾶλλων.

Ξέρετε ποῖα εἶναι ἡ περιφέρεια ὅπου πέφτουν οἱ ὀλιγώτεροι κεραυνοί; Τὸ Παρίσι καὶ τὰ προάστειά του, μέχρις ἀκτίνος 8 χλμ. Εἶναι ζήτημα ἂν πέφτουν 5—6 κεραυνοὶ τὸν χρόνον. Οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ πέφτουν ἰδίως στὶς 3 Ἰουνίου, καὶ 15 Ἰουλίου καὶ τὶς 4, 5 καὶ 15 Αὐγούστου.

Ὁ περίφημος πύργος τοῦ Λονδίνου κινεῖται. Διὰ... ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει, ἀναλόγως τῶν κινήσεων τοῦ ρεύματος τοῦ Ταμέσως (παλιροῦ καὶ ἀμώπιδος). Φυσικὰ οἱ κινήσεις αὐτὲς δὲν εἶναι δραστὲς μετὰ γυμνὸ μάτι, τὶς διεπίστωσαν ὅμως καλὰ, οἱ εἰδικοί ἄλλοι ἐπιστήμονες.

Πιέρ Λαμπρύ

Καταγωγή.— Ὁ Πιέρ Λαμπρύ γεννήθηκε στὸ Παρίσι, στὶς 14 Δεκεμβρίου. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: 92, Rue de Tournelle, Paris.. Ἐπιθυμῇ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐπιστολὰς πού λαμβάνει. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως πάντοτε ἐπειδὴ «Δὲν ἔχει γραμματέα...» ὅπως λέει ὁ ἴδιος.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ. Ὑψος: 1.80 μ. Βάρος: 100 κιλά. Ἀγαπᾷ τὴν καλὴ κουζίνα, τὸ καλὸ κρασί καὶ τὴν καλὴ διάθεσι. Τὰ μάτια του εἶναι... γκριζογαλάνο-πράσινα! Ἀλλάζουν ἀποχρώσεις ἀναλόγως τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ φωτισμοῦ. Μαλλιά: κασταὰ ἀνοιχτά. Τοῦ ἀρέσει «ν' ἀντιλέγῃ σ' ὅτι κι' ἂν τοῦ ποῦν». Θυμῶνι εὐκολὰ μὰ δὲν εἶναι μοχθηρός. Ἐχει καλὸ χαρακτήρα: ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Συνήθως εἶναι γελαστός. Ἐχει ἕνα θαυμάσιο σκύλο, ὁκτώ μηνῶν, ὀνομαζόμενο «Στόρμπου» δηλ. «Παῖδι τῆς καταιγίδος». Βρίσκει «χαριτωμένη» τὴ μαγία τοῦ σκύλου του νὰ καταβροχθίσῃ ὅ, τι βρῇ καὶ τὴν γνώμη αὐτὴ τὴν συμπεριφέρειται πληρέστατα καὶ ἡ κυρία Λαμπρύ. Ὅταν δὲν παίζει στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφον καὶ δὲν ἔχει κορσες, ὁ Πιέρ κοιμάται, κατ' ἀρχὴν ἐπειδὴ δὲν βλέπει καλὰ καὶ ἀρνείται ἀπὸ κοκεταρίαν!—νὰ φορέσῃ γυαλιὰ. Δὲν φορεῖ κανὲν μαῦρα γυαλιὰ στὸ στούντιο.

Ἡ ζωὴ τοῦ.— Ὁ πατέρας του εἶχε καφενεῖο στὴν ὁδὸ Πασκίε, ὅπου καὶ γεννήθηκε ὁ Πιέρ. Σπούδασε στὸ κολλέγιο τοῦ Σαπτάλ. Περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ μαθήματα τοῦ ἀρεσε τὸ μάθημα τῆς δραματικῆς φιλολογίας. Ἰδούσε ἀπὸ τὸ κολλέγιο γιὰ νὰ ἀνεβῇ στὸ θέατρο. Ἀγανάκτησις τῆς οἰκογενείας του. Συνεχίει μολαταῦτα. Ὁ πατέρας του τὸν δώχνει. Συνεχίζει ἀκόμη καλλιτερά. Θέατρο-Μιούζικ-χάλ. Τourné στὴ Γαλλίαν καὶ στὸν Καναδὰ. Γυρίζει ἕνα σωρὸ θέατρα. Παίζει ἐβδωμῆντα δύο ρόλους. Μεταπηδᾷ στὸν κινηματογράφον μετὰ ἐπιτυχία.

Τὰ φιλμ του.— Βαβὰ: «Τὸ παιδί τῆς Ἀγορᾶς», «Εὐτυχὴς θάνατος», «Ἡ Δύσις» κ.τ.λ. Ὁμιλοῦνται: «Σὺλινος Σταυροῦ», «Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου», «Τὸ ἄστρο τῆς Βαλέντίας», «Στὶς πόλεις τοῦ Παρισιοῦ», «Παύσατε πῶρ!», «Πανσὶν Μιμῶζα», «Ἡ κόρη τῆς Μαντὰ Ἀνγκῶ», «Τὸ πλήρωμα», «Ἡ Μασκότ», «Τὰ μαῦρα μάτια» κ.τ.λ.

Παρόμοιο περιστατικὸν εἶχε σημειωθῇ καὶ ἀπὸ ἐτῶν σ' ἕνα νησί τοῦ Εἰσηνικοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπὶ ἔλους ἐπαρκεῖται περὶ ἀγρίων... Ἐξοργιστὼν καὶ φορολογούμενος, δὲν εἶχαν πολὺν καιρὸ πού εἶχαν γευθῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ... καὶ τῆς φορολογίας.

βγαίνει σὲ ...δημοπρασία

Ὅτι ὁ κρατικὸς ὑδροκέφαλος εἶναι ἀνεκδιήγητος, ἰδίως ὅταν ἀπαντᾷ στὰ κατώτερα κρατικά ὄργανα αὐτὸ εἶναι γνωστὸ. Μὰ ὅτι μπορεῖ νὰ διαπράξῃ καὶ τοὺς πῶς μεγάλους ἐξωφρενισμούς, αὐτὸ εἶναι πού θὰ μᾶς ἀποδείξῃ ἡ παρακάτω ἱστορία.

Σημειώνουμε προκαταβολικὰ ὅτι δὲν ποδοκρεῖται διόλου περὶ... καρδίας καὶ φαντασίας κανενὸς ρεπορτερίσκου ἐξεληθόντος εἰς ἄγρον ἐντυπωσιακῶν παραμυθιῶν... ἀνὰ τὰς στήλας τοῦ παγκοσμίου τύπου, ἀλλὰ περὶ πραγματικῶν γεγονότων, πού ἐγίνε τελευταία στὸ Ἀρὰντ τῆς Ρουμανίας.

Τὸ φοροκυνηγιό, ὑπῆρξε ἐπίσης ἄγριο καὶ ἐκεῖ αὐτὲς τὶς μέρες. Ἐνας δὲ φορολογικὸς εἰσπράκτωρ πού εἶχε ἐνοικήσει στὸ χωριὸ Ναδάντ, ἐννοοῦσε νὰ μὴν ἐκκολλήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἂν δὲν εἰσέπραττε μέχρι τῆς τελευταίας πεντάρας ὅλα τὰ καθυστερούμενα τῶν κατοίκων.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ποῖος λίγο ποῖος πολὺ πᾶτι ἐκαμν γιὰ νὰ ἐξερυνήσουν τὸν φοβερὸ φοροεισπράκτορα. Ἐνας ὅμως χωρικός, δὲν μπόρεσε μετὰ κανένα τρόπο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ ποσὸ πού τοῦ ζητοῦσε ὁ εἰσπράκτωρ, ἐξ ἄλλου δὲ ἦταν τόσο πτωχός, πού δὲν εἴχε οὔτε καὶ εἰς τὸ εἶδος ἀντίκρουσμα πού μπόρεσε στὸ τέλος νὰ βοηθῇ ὁ εἰσπράκτωρ ἐπιβάλλοντας τὴ σχετικὴ καὶ ἀναπόφευκτ. κατάρχεση.

Ὁ χωρικός ὅμως αὐτὸς εἶχε ἕνα ὠραῖο-τατο κορίτσι καὶ σ' αὐτὸ στράφηκε ἡ δουλειὰ τοῦ ἀτέγκτου αὐτοῦ ὑπολειπομένου τοῦ Κράτους.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν τὸ καμάρι ὅλου τοῦ χωριοῦ καὶ ὅλοι τοὶ συμπαθόντες καὶ τὸ προστάτευαν. Ἦταν δὲ ἀραβωνισμένη μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι, τὸ πρῶτο τοῦ χωριοῦ, πού ἀκριβῶς ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέραν εἶχε φύγει γιὰ τὸν στρατό.

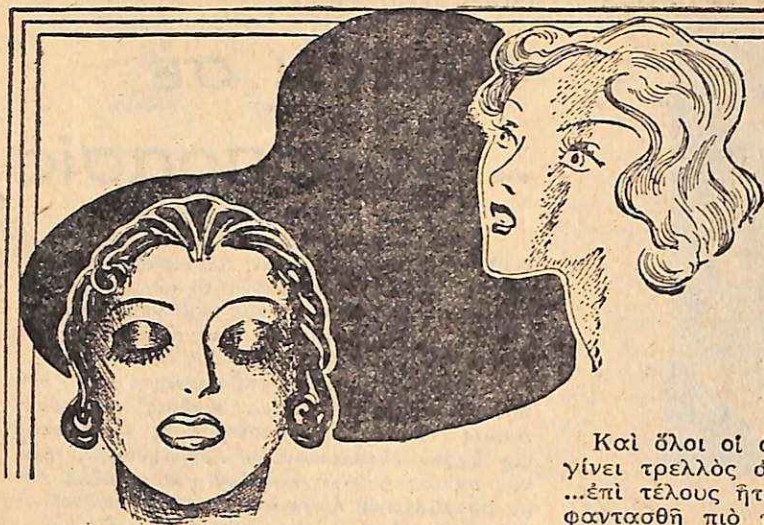
— Ἀφοῦ δὲν εἶχε, λέγει τοῦ χωρικοῦ νὰ μετὰφράσῃ, θὰ δώλω στὴν δημοπρασίαν τὴν κόρη σου!

Τὸ εἶπε καὶ τῶκαμε ὁ ἀθεόφοβος. Φωνάζει τοὺς δυὸ χωροφύλακες τοῦ χωριοῦ καὶ τοὺς λέγει νὰ συλλάβουν τὴν νέα, τὴν ὠραῖο-τατὴ Νατέτζα Μπογδάνου, καὶ νὰ τὴν φέρουν στὴν πλατεῖαν τοῦ χωριοῦ. Τὸ κορίτσι ἔκλεινε γοερά, ἀλλὰ ὁ φοροεισπράκτωρ ἦταν ἀσυγκίνητος. Ἐβγαλε λοιπὸν ἀμέσως τὴν νέα στὸ σφυρὶ ἐνῷ οἱ παριστάμενοι χωρικοὶ γόγγυζαν καὶ καταρίονταν τὸν παράδοξο ὑπάλληλο. Τὰ πράγματα θὰ ἐπαιρναν ἀσφαλὲς ὄχημα δρόμο εἰς βάθος τοῦ φορολογικοῦ ὑπαλλήλου, ἐὰν δὲν ἐπενέβαινε σὺν ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἕνας οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητὴς πού περιώδεε ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέραν τὴν ἐπαρχίαν.

Μόλις αὐτὸς ἔμαθε τί συνέβαινε διέταξε ἀμέσως νὰ ἀφίσουν ἐλεύθερη τὴν νέα καὶ εἶπε στὸν φοβερὸ ὑφιστάμενόν του ὅτι τὸν ἀπολβεῖ τῆς ὑπηρεσίας.

Χρειάστηκε δὲ ὁ ἐπιθεωρητὴς νὰ στείλῃ τὸν παρθέναν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἰδίων δυὸ χωροφυλάκων ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ τὸ οἱ ἐξηγούμενοι χωρικοὶ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν λυγίσουν!

Παρόμοιο περιστατικὸν εἶχε σημειωθῇ καὶ ἀπὸ ἐτῶν σ' ἕνα νησί τοῦ Εἰσηνικοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπὶ ἔλους ἐπαρκεῖται περὶ ἀγρίων... Ἐξοργιστὼν καὶ φορολογούμενος, δὲν εἶχαν πολὺν καιρὸ πού εἶχαν γευθῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ... καὶ τῆς φορολογίας.

Δύο το αριστοτεχνικό γυναιίμες

«Η Δόν τελειώνει την ιστορία της 'Ινδής ουνιστώντας την Ζυλιάν να πάει από το λαιμό της το κουτάκι με το πολύτιμο έγγραφο. Η Ζυλιάν όμως το αφήνει για την ώρα στη θέση του και πηγαίνει να έτοιμασθαι για να συνοδέψει τον σύζυγό της στην δεξίωση της δουκίσσας.

Η εμφάνισή της στην δουκική αλλη κάνει κατάπληξη για την όμορφη της και την τρυφερότητα με την οποία της συμπεριφέρεται ο Μαινάου. Η δουκίσσα εξ άλλου έκανε το παν για να δώσει στη δεξίωση εκείνη εξαίρετη λαμπρότητα.

21. (Η συνέχεια)

Από τότε που έληξε το πένθος της Δουκίσσας ήταν η πρώτη επίσημη συγκέντρωση, και, όπως διεδίδετο θα εξακολουθούσε χορός μεταξύ των έκλεκτων προσκεκλημένων. Όλος ο αριστοκρατικός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος στην κατάφωτη αίθουσα. Έξαφνα οι ψιθυροί, τα γέλια σταμάτησαν απότομα.

Ο είσηγητής φώναζε το όνομα του θαρρόνου ντε Μαινάου και της θαρρόνης. Αυτή, λοιπόν, ήταν η δεύτερη σύζυγος; Τόσο αξιοπρεπής, τόσο ψυχρά, τόσο ήρεμη;... Αντιμετώπιζε για πρώτη φορά την Αύλη και ποιά Αύλη! Φημισμένη για τον πλοῦτο και την χάρη της. Και η πτωχή αυτή νέα, η έγκρατα-λειμένη γυναίκα, δεν φαινόταν καν ότι θαμβώνεται και συντριβεται από το τόσο μεγαλείο. Τα έχασαν όλοι. Το πράγμα καταντούσε αληθινά ασυγχωρητο. Αντιμετώπιζε με γαλήνη τα βλέμματα που ήταν προσηλωμένα επάνω της και προχωρούσε με βήμα άργο και ήρεμο, σαν να είχε ζήσει όλη της την ζωή στις επιβλητικές εκείνες αίθουσες. Αλλά τί ήταν πάλιν αυτή η νέα ιδιοτροπία του Μαινάου; Είχε βάλει την απόγγο των Τράννει-περγκ στην μάλλον ταπεινωτική θέση, την είχε κρύψει ως τότε, σαν να ντροπώταν για την έκλογή του, και την στιγμή που απέφαισε τον χωρισμό-γι' αυτό υπήρχε πλήρης θεσιότης ότι ο χωρισμός θα πραγματοποιηθεί-ιδού ότι ένεφάνιζε έξαφνα την γυναίκα του με ένα είδος επιδειξίας, που έμοιαζε σαν να έλεγε: «Κυτάξετε! Και εκείνο άκομμο που περιφρονώ, είναι άξιο θαυμασμού. Και όταν ακόμη επρόκειτο για μια κωμωδία, δεν θέλησα να άπαρηθώ την λατρεία μου προς το άρσεν. Κυτάξετε την μια φορά ακόμη πριν την στείλω εκεί από όπου την πήρα».

Και όλοι οι άνδρες έλεγαν ότι είχε γίνει τρελλός από μυσαιοδοξία, γιατί... επί τέλους ήταν δύσκολο, κανείς να φαντασθαι πιδ ταιριαστό ζευγάρι. Η πρώτη γυναίκα έμοιαζε με μια πεταλοῦδα που πετά χωρίς σκοπό και όταν η ετικέτα την υποχρέωνε να στέκεται κοντά στον άνδρα της, μόλις έφθανε να στηρίζεται στο χέρι του, ενώ αυτή... Με λίγα λόγια, της μεγάλης γαλαρίας, όλοι είχαν αποφανθαι ότι είχε εμφάνιση θασιλίσσας και ότι ο σύζυγός της ήταν ένας τρελλός.

Δεν παρατήρησαν ότι εκείνος έσφιγγε τρυφερά τον ώραιο θραχίονα που στηρίζονταν στον ιδικό του, σαν να κατείχετο από τύψεις που έβλεπε την γυναίκα του και τα διασταυρούμενα πυρά μιας δυσμενούς μάλλον περιέργειας. Δεν άκουαν τα γεμάτα αίσθημα λόγια που της ψιθύριζε, δεν κατάλαβαν, ότι δεν έφερετο πιδ έτσι από καπρίτσιο, αλλά από δίκαιη υπερηφάνεια, όταν παρουσίασε την σύζυγό του στις πιδ αξιοσέβαστες κυρίες της Αύλης.

Η όρχήστρα άρχισε μια φανφάρα. «Όλοι σηκώθηκαν. Οι συνομιλίες σταμάτησαν και κάθε φυσιογνωμία πήρε μια έκφραση ευλαθείας. Οι θύρες άνοιξαν διάπλατα και η Α. Γαληνοτάτη 'Υψηλότης, έχοντας στο πλάι της τους δυο πρίγκιπας και άκολουθούμενη από τις κυρίες και τους κλειδούχους της, έκαμε την εμφάνισή της.

Την στιγμή εκείνη η Ζυλιάν άναζήτησε χωρίς να θέλη το βλέμμα του συζύγου της. Μια σκοτεινή φλόγα έλαμπε στο βλέμμα του Μαινάου και ένα μοχθηρό χαμόγελο χάραξε στα χείλη του.

— «Α ! είπε μεγαλόφωνα, χωρίς να άπαντήση στο βλέμμα της Ζυλιάν. Ντυμένη με μεταξωτό κίτρινο, με μεγάλα άνθη ροδιάς σκορπισμένα στα μαῦρα μαλλιά της, Ζυλιάν, κύτταξε την άρσενική αυτή πριγκίπισσα. "Ετσι ήταν ντυμένη στον χορό, το θράδυ που μου υποσχέθηκε να γίνη γυναίκα μου. Τί άνάμνησις ! Θέλησε σίγουρα να την ξεπνήση άπόψε.

Και πράγματι η δουκίσσα είχε την στιγμή εκείνη μια άκατανίκητη όμορφια... Η Ζυλιάν αισθάνθη ρίγος... "Ω ! Αν ό Ραούλ πινόταν πάλι στο δίχτυα εκείνης της γυναίκας ! "Εσφιξε χωρίς να θέλη τον θραχίονα, πάνω στον όποιο στηριζε το χέρι της, και έμυρμούρισε χαμηλόφωνα για να του θυμίση ότι ήταν εκεί κοντά του.

— Ραούλ !

Ο Μαινάου τινάχθηκε. Ποτέ ακόμη δεν είχε άκούσει αυτόν τον τόνο, τον νειότο τρυφερότητα. Για πρώτη φορά έδιάβασε ως το θάθος των μεγάλων

γκρίζων ματιών που στρεφόταν προς αυτόν, και έτσι για πρώτη φορά έμ-προς στην Αύλη, την ώρα που η δουκίσσα έκανε την είσοδό της, ο Μαινάου είδε ότι ο έρωας του είχε αντίκρου του άλλου έρωτα.

Η Δουκίσσα στάθηκε μια στιγμή. Το ώραιο πρόσωπό της σκοτεινίαισε λίγο και τα φρύδια της ζάρωσαν έλαφρά. Είχε διακρίνει εκεί κάτω το χρυσοκέντητο φόρεμα. Η ύψηλότης της συμμερίζετο καταφανώς την έκπληξη, που προξενούσε στην Αύλη της ή εμφάνιση της θαρώνης Μαινάου.

Αλλά συγκράτησε άμέσως την έντύπωση αυτή και έξακολούθησε τον δρόμο της χαιρετώντας με χάρη εκείνους που, παρατεταγμένοι σε δυο γραμμές, έσκυβαν το κεφάλι κατά την διάβασή της. "Ενέμισε τον αὐλάρχη χαρά και υπερηφάνεια όταν τον μάλωσε γιατί άπουσίασε τόσο καιρό από την Αύλη, του έδωσε το χέρι της να φιλήση και του είπε το καλώς ώρισε.

"Ετσι προχωρώντας και παίζοντας με την άδσμαντοστόλιστη βεντάλια της, έφθασε τέλος μπρος στην Ζυλιάν.

— Τί ευχάριστη έκπληξις ! είπε η δουκίσσα προσηλώνοντας τα μαῦρα μάτια της επί της Ζυλιάν. "Αγαπητή θαρώνη, νομίζαμε ότι εσθε τόσο ευθισμένη στις μελέτες σας και τόσοσν έχθρα των έλαφρών διασκεδάσεών μας, ώστε έκρίναμε περιττό να σας στείλω με πρόσκληση.

Η Ζυλιάν κοκκίνησε και κύτταξε με ύφος παραπόνου εκείνον που την έφερε στο παλάτι αυτό για να υποστή μια τέτοια ταπεινώση.

— Η "Υμετέρα "Υψηλότης δεν άμφι-βάλλω ότι θα συμφωνήση με την γνώμη μου, είπε ο Μαινάου με την ψυχρή και είρωνική έκφρασή του, ότι είναι έπιτετραμμένο νά [] προσηλωθεί κανείς στο γράμμα της έθιμοτυπίας όταν σέβεται το πνεῦμα της. Η "Υ. "Υψηλότης καταδέχθηκε νά άπευθύνη στην θαρώνη Μαινάου, κατά την τελευταία της επίσκεψη, κατά την όποια έτίμησε το Σόνθερθ, την πρόσκληση νά έλθη στην Αύλη. Για να υπακούσωμε σ' αυτήν την διαταγή, έπρεπε να σπεύσωμε. Αὐτός είναι ο λόγος για τον όποιο έπεισα την σύζυγό μου να με συνοδεύση σήμερα. Γιατί άξιόφω φεύγομε...

— "Αλήθεια, θαρώμε Μαινάου ; είπε η δουκίσσα, ενώ η ευχαρίστηση φαινόταν στο πρόσωπό της. "Επιμένετε πάντοτε σ' αυτό το ταξίδι στην "Ανατολή; Μου φαίνεται πως για να το πραγματοποιήσετε θα έπρενούσατε μέσα από την φωτιά. Πολύ καλά. Τα ταξίδια σύντομα θα σας κουράσουν και θα μάς έπιστρέψετε ήρεμότερος. Τότε οι φίλοι σας θα μπορούν να υπολογίζουν επί της παρουσίας σας...

Η δουκίσσα έξανήθηρε το γαλήνιο ύφος της. "Ωστε το ταξίδι αυτό θα έ-

μα της Ε. ΜΑΡΑΙΤ αγαπούν... ΛΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΕΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

πραγματοποιείτο και έτσι ο προσεχής χωρισμός θα ήτο όριστικός. Μα ενώ η πεποίθησις αυτή την καθυσάχαζε, αισθανόταν να έρεθίζεται για την ήρεμη και άξιοπρεπή στάσιν της Ζυλιάν, που στηριζόταν στον θραχίονα του συζύγου της.

— Θα εσθε εύτυχης, κυρία, που θα έπιστρέψετε στην ήσυχη διαμονή του Ρούντισντορφ ! είπε ρίχνοντας ένα πλάγιο και γεμάτο πείσμα βλέμμα στο χέρι της γυναίκας που στηριζόταν στον άνδρικό εκείνο θραχίονα.

— Έγκατέλειψα την ιδέα του ταξιδιού στο Ρούντισντορφ ! είπε η Ζυλιάν με κάποια στενοχώρια.

Μετανοούσε για τον πόνο που θα προξενούσαν αυτά τα λόγια, αλλά η σαφής έρώτηση της δουκίσσας την υποχρέωνε να δώσει μια σαφή άπάντηση.

Η Δουκίσσα άνατινάχθηκε.

— Πώς ;... Μένετε ;

Και ένα έρωτικό μειδίαμα διέστειλε τα χείλη της.

— "Α ! Έννοώ ! είπε. Εσθε μεγαλόφυχη και δεν θέλετε να έγκαταλείψετε τον καλό μας αὐλάρχη μόνο...

Και με μια κίνηση της κεφαλής έδειξε τον αὐλάρχη που είχε πλησιασει και έκαμε χειρονομία διαμαρτυρίας:

— Η "Υψηλότης σας άς μου έπιτρέψη να της πώ ότι ο γέρον και ο πιδός αὐλικός είναι και έννεει να μείνη ξένος προς την άπόφαση αυτή ! είπε ο αὐλάρχης.

Αὐτό είναι αληθές ! είπε ο Μαινάου με φωνή διαυγή και ήρεμη. Ο θεός μου δεν έχει γνώμη επί του ζητήματος. "Οσον ζωηρή και άν είναι η έπιθυμία μου να τον ιδώ περιεπαλλόμενο από προσεκτικές και στοργικές περιθάλψεις, δεν μπορώ να τούτοις προς χάριν του να κάμω τόσο μεγάλη θυσία, για την όποια όμολογώ ότι είμαι άνίκανος. Δεν κατάρθωσα να άποφασίσω ν' άφίσω την σύζυγό μου, και αυτή είχε την καλωσύνη να συγκρατατεθί να φύγη μαζί μου.

Η Δουκίσσα έθεσε άμέσως σε κίνηση την βεντάλια της. Το παιγνιδάκι αυτό παρέχει άνέκαθεν σημαντικές ύπηρεσιές στις κυρίες. Κρύβει, ότι θέλουν να κρύψουν, εκφράζει, ότι δεν τολμούν να πουν. Σιωπά και όμιλεί για λογαριασμόν των και ίδιως καλύπτει την συγκίνησή των, όταν δεν μπορούν να την συγκρατήσουν με άλλο τρόπο.

— Πνίγεται κανείς εδώ ! είπε. Αυτή η ζέση είναι πραγματικώς άνυπόφορη. "Ωστε πρόκειται περί νέας ιδιοτροπίας, θαρώμε Μαινάου ; Πολύ κουτοί και πολύ δυστυχείς θα ήσαν εκείνοι που θα θασιζόταν σ'έναν [] θωπο όπως σεις... Εσθε περισσότερο εύμετάβολος

πό την γυναίκα και από την θάλασσα. "Εως τώρα άποφύγατε έπιμελώς κάθε συντροφιστά ταξίδια σας και να τώρα ου άλλαξατε εξαφνικά γνώμη. Παίρνετε μαζί σας τη λαίδη Στάνχοπ ; Προσέξτε ! Η ιδιοτροπία αυτή δεν θα διαρκέση πολύ.

— Πάντοτε, κυρία ! άπήντησε ο Μαινάου με τόνο σοβαρό. "Αλλά δεν θα θελήσω να έκθέσω την σύζυγό μου στους κόπους και τους κινδύνους ενός μακρινού ταξιδιού. Την παίρνω όχι στην "Ανατολή, αλλά στον έρημιό μου του Μπλανκενσάν στην Φραγκονία. Σκοπεύουμε να έγκατασταθούμε εκεί μονίμως...

Η "Υψηλότης της έστράφη και με μίαν χειρονομία διέταξε να άρχιση η συναυλία.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ «ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ»

Η δουκική όρχήστρα ήταν θαυμα-

— Όλοι άπατώνται είπε ο Μαινάου.

σία και η αιδός που τραγουδισε, φάνηκε άνώτερη απ' την φήμη της. Η Δουκίσσα έπανελημμένως έδωκε το σύνθημα των χειροκροτημάτων και έδωσε στην αιδό δειγματα εξαίρετης καλωσύνης. "Ολα γινόταν με τόσο τάξη και ήρεμία, ώστε η Ζυλιάν έρωτούσε τον έαυτό της με άγωνία γιατί αυτή μόνη αισθανόταν το μέτωπό της να καίη και τον σφυγμό της να χτυπά. "Εφθανε σε σημείο να ζηλεύη την αυτοκυριαρχία που έδειχνε η Δουκίσσα. "Εκεί κάτω σε μια παρέα άξιωματικών δυο φράκα διακρινόταν μέσα στις χρυσοστόλιστες στολές. "Ησαν ο αὐλάρχης και ο κ. Μπεργκ.

Η φυσιογνωμία του γέροντος έπρόδινε μεγάλη δυσαρέσκεια και από την κίνηση των χερίων του ήταν φανερό ότι διηγόταν τα θλιβερά νεώτερα στον φίλο του.

"Εκείνος κρατούσε τα βλέμματά του προσηλωμένα πάνω στη Ζυλιάν με έπιμονή, που της προκαλούσε την άγωνία που φένοει στο πούλακι το βλέμμα του έρπετου. Τα μάτια του επαναλάμ-

θαναν εκείνο που το στόμα είχε τολμήσει να προφέρη : «Θά ύποφέρω τα πάντα σιωπηλά, για να με άφίσης να ζω κοντά σου». Έν τούτοις άπετινάξε τον ένστικτο φόβο που της ένέπνεε αὐτός ο άνθρωπος. Μήπως ο Ραούλ δεν ήταν κοντά της όρθιος με τα χέρια σταυρωμένα και την ράχη άκουσιμμένη στον τοίχο, φυλάγοντάς την όπως ο φιλάργυρος φυλάει τον θυσσαυρό του. Είναι άρκετά ισχυρός και άρκετά άποφασιστικός, για ν' άπομακρύνη την έχιδνα. Δυστυχώς η ώρα της άναχώρησης, η ώρα της άπολυτρώσεως, δεν έσήμανε ακόμη και έπρεπε να περιμένη, να κάμη ύπομονη ως την στιγμή, κατά την όποια η έθιμοτυπία θα επέτρεπε να άποχωρήσουν. Η είδησις της θραδυάς, η είδησις ότι ο Μαινάου θα πήγαινε στον έρημιό του πύργο του μαζί με την σύζυγό του, διεδίδετο ευρύτατα και φαινόταν σ' όλους αίνιγμα.

"Όταν τέλος άκούστηκε η τελευταία νότα της συναυλίας, ο κλειδοῦχος της ύπηρεσίας ήλθε και άνήγγειλε στον Μαινάου, ότι ώρίσθηκε για να άρχιση τον χορό μαζί με την Δουκίσσα.

— Σας παρακαλώ, ειπεν η "Υψηλότης της, διακόπτοντας το θάλας έπειτα από μερικούς γύρους, πηγαίνετε με στο γειτονικό σαλόνι. Είναι εδώ που

φως και πολὺς κόσμος. Η ζέση είναι άνυπόφορη.

"Επέρασαν το κατώφλι της γαλαρίας ενώ τα άλλα ζεύγη εξακολουθούσαν να χορεύουν.

— Παίζετε θαυμάσια τον νέον ρόλο σας, θαρώμε Μαινάου ! είπε η Δουκίσσα ταχύνοντας το βήμα και νεύουσα σε όσους συναντούσε να παραμερίσουν. "Όλοι συνεμορφώθησαν με την έπιθυμία της.

— "Επιτρέψετε να έρωτήσω την "Υψηλότητά σας, ειπε ο Μαινάου, ποίος είναι ο τίτλος του έργου που παίζεται τώρα στην Αύλη και στο όποιον παίζω ένα ρόλο χωρίς να το ξέρω ;

— Μεφιστοφελή ! είπε, σηκώνοντας την βεντάλια με χαριτωμένη κίνηση άπειλής. Δεν είμαστε έμεις που παίζουμε κωμωδία. Δεν έχομε το τάλαντο που διακρίνει τον θαρώμε Μαινάου. Δεν ξέρουμε, όπως αὐτός, να θροῦμε μέσα μας την άνεξάντλητη πηγή ενός νέου κάθε μέρα άπρόοπτου. Πρέπει να σάς άποκαλύψω, ότι στην γαλαρία των έορτών όλοι λέγουν ότι παίζατε σή-

μερα την δεύτερη πράξη ενός δράματος που φέρει τον τίτλον «Εκδίκησις»...
 Όμιλώντας η Δούκισσα, είχε φθάσει ως το θερμκήπιο. Ούτε αυτή, ούτε ο σύντροφός της παρέτησαν ότι στο τελευταίο συνεχόμενο σαλόνι δρισκόταν δυο άνδρες: Ο κ. Μπέργκ και ο αδελφός.

— «Όλοι απάτνται! είπε ο Μαινάου. Το δράμα «Εκδίκησις» δεν μπορεί να έχει δυο πράξεις. Γιατί η εκδίκησις δεν επιζητείται από την ικανοποίησή της. Όπως η μέλισσα παύει να ζή μόλις αφήσει το κεντρί της στην πληγή που έκαμε.

Η Δούκισσα τον άκουε με όρθάνοιχτα τα μάτια.

— «Α! Συγγνώμη! είπε. Οι αγαθοί αυτοί άνθρωποι απάτνται αν τα πράγματα είναι έτσι. Αλλά θα παραδεχτήτε ότι είναι δύσκολο να μην αναζητήση κανείς στην στάση σας ένα άλλο ελάττηον. Όλοι ξέρουν ότι η ξανθή αυτή Ζυλιάν με την σκεπτική στάση της και τα ψίχουλα των ανδρικών γνώσεων που έχει με κόπο συγκεντρώνει, είναι από τις γυναίκες εκείνες που δεν αγαπώνται...

— Πού δεν αγαπώνται; είπε ο Μαινάου, στενωχωρημένος που άκουσε το όνομα της συζύγου του να προφέρεται από το στόμα εκείνου. Αυτό εξαρτάται εκ του πώς το έννοει κανείς. Πρόκειται για κανένα από τα κατώτερα εκείνα αισθήματα, που μπορούν μια στιγμή να ταράζουν το πνεύμα, χωρίς ποτέ να αγγίσουν, ούτε να ικανοποιήσουν την καρδιά; Η Ύψηλότης σας μπορεί να έχει δίκιο. Συμφωνώ, γιατί κι' εγώ έδοκίμασα ένα τέτοιο αίσθημα. Αλλά υπάρχουν και άλλα αισθήματα... τόσο ζωηρά και τόσο θαθεία, ώστε τίποτε δεν μπορεί να τα κλονίση ή να τα μειώσει, τόσο άγνα και υπήλα, ώστε αισθάνεται κανείς ευλάβεια προς τον έαυτόν του όταν τα δοκιμάζει και σκέπτεται ότι είναι βασίλειος της πλάσεως, όταν τα έμπνέη τόσο πλήρη και μεγάλη, ώστε ο κόσμος αρχίζει και τελειώνει στο αντικείμενο της ανάπνευσης, τόσο άφιλοκερδή, τόσο τίμια, τόσο ευγενή, ώστε μπορεί να ζή κανείς σε γαλήνη και ευτυχία, λυτρωμένος για πάντα από τον έφιάλη της δυσπιστίας και της ζηλοτυπίας. Και ένα τέτοιο αίσθημα γεμίζει την ψυχή μου και μεταμορφώνει την ύπαρξή μου. Τώρα μπορώ να τα πω όλα στην Ύψηλότητά σας. Είμαι έδω σήμερα, ήλθα με την γυναίκα μου όχι για μια δεύτερη πράξη του δράματος της Εκδίκησεως, αλλά για να εκτελέσω πράξη ταπεινότητας και μετάνοιας μπρος στην ξανθή μου Ζυλιάν, την οποία για μια στιγμή παρεγνόρισαν.

Η Δούκισσα άρχισε να γελά δυνατά.

— Συγγνώμη, είπε, προσποιούμενη ότι πνίγεται, συγγνώμη, αλλά η αντίθεση ήταν τόσο δυνατή, ή εικών τόσο διασκεδαστική... Ο αδιόρθωτος γόης, ο επίμονος μονομάχος, ο έδω, ο σκεπτικιστής, να μεταμορφωθεί σε μετανοούντα, και να εκτελή ποδην μετανοίας μπρος σ' αυτή την ψηλή κοκκινομαλλούσα! «Όχι! Δεν μπορεί κανείς να κρατήσει τα γέλια.

— Η Ύψηλότης σας μπορεί να γελά χωρίς τύψη, απάντησε ο Μαινάου, γιατί η εύθυμία της δεν μπορεί να με θίξει.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η δολοφονία της Κας Χαλινταίν

Η ιστορία που θα σας διηγηθούμε, έγινε σε εποχή που τα δακτυλικά αποτυπώματα και οι άλλες τελειοποιήσεις της καταδίωξεως του εγκλήματος δεν είχαν ακόμη έφευγε και δεν διευκόλυναν κατά συνέπεια την δικαιοσύνη στην ανακάλυψη ενός εγκλήματος.

Εξ άλλου η ιστορία αυτή, μάς δείχνει μια φορά ακόμη πόσο οι περιήμερες «ενδείξεις» στις οποίες τόσο βασίζεται η αστυνομία για να έξιχνιάση ένα σκοτεινό εγκλημα είναι συχνά απειλητικές.

Βέβαια, συμβαίνει επίσης συχνά να στηρίζεται και επάνω σε τεκμήρια απτά: όπως π.χ. ο φάκελλος εκείνος με την διεύθυνση, που συνετέλεσε κάποτε να ανακαλυφθή ο δράστης ενός φόνου. Είχε δώσει μόνος του τα ίχνη του στους αστυνομικούς: Είχαν αφήσει να του πέση στον τόπο του εγκλήματος ο φάκελλος μιας επιστολής που του είχαν στείλει.

Αντιθέτως, υπήρξαν άλλοι κακοίργιοι όπως ο Πραντζίνο που σκορπίζαν στο δωμάτιο του θύματος των ξένα επισκεπτήρια για να παραπλανήσουν την αστυνομία.

Στην ιστορία μας, τα έγγραφα που βρέθηκαν και παρ' όλην να ένοχοποιήσουν ένα άθωο, ανάγονται στην δεύτερη αυτή περίπτωση.

Το πρωί της 11 Ιουνίου του 1861 άνευρησικο νεκρά μέσα στο δωμάτιό της η κυρία Χαλινταίν, οικονόμος του πρεσβυτέρου του Κιγκσγουτ, στο Σούρεϋ. Κοντά στο πτώμα, βρέθηκαν κάτι χαρτιά που οι αστυνομικοί υπέθεσαν στην αρχή ότι ανήκαν στον δολοφόνο της άτυχης οικονόμου.

Τα χαρτιά αυτά ήταν ένα πιστοποιητικό γεννήσεως, μια πράξις βαπτίσεως, και ένα γεωμετρικό διαβάτηριο, όλα επ' όνόματι κάποιου Κάρλ Φράντζ, καταγομένου από το Σανδάν της Σαξωνίας.

Επίσης βρέθηκαν και κάτι άλλα έγγραφα

ολιγοτέρας σημασίας, στα οποία ανέφεροντο διάφορα πρόσωπα.

Το εγκλημα είχε γίνει καθ' όλας τας ενδείξεις κατά τα ξημερώματα. Το θύμα φορούσε ακόμη τα νυχτικά του και ήταν δειμένο χειροπόδαρα με ένα χονδρό σπάγγο. Ο θάνατος είχαν έπείθει από πνιγμό: είχαν χύσει οι δολοφόνοι μια καλτσα βαθεία στον λάρυγγα της γυναίκας και προκάλεσαν τον θάνατο εξ άσφυξίας.

Η αστυνομία άρχισε άμέσως τις έρευνές της βασισμένη στα χαρτιά που έχουν βρεθής. Επί πολλές έβδομάδες τα όργανα της Σκότλαντ-Γουάρδ έρευνούσαν στο μέρη όπου συχνάζαν αλήτες, και κακοποιοί, υποθέτοντας ότι κανένας τέτοιος θόταν και ο δολοφόνος της Κας Χαλινταίν, αλλά όλοι όσους πιάσανε πρόβαλαν ένα «άλλοθι» αναμφισβήτητο.

Τέλος βρήκαν και κάποιον που τα χαρτιά κτηριστικά του, ανταποκρινόταν στα χαρτιά κτηριστικά που υπήρχαν στο γεωμετρικό διαβάτηριο.

—Είσαι ο Κάρλ Φράντζ; τον ρωτούν.

—Όχι, απάντησε ο άλλος ταραγμένος, ονομάζομαι Χάνς Μάγιορ.

Όταν όμως του ζήτησαν τα χαρτιά του, δεν ήταν σε θέση να τους παρουσιάση τίποτε.

Άμέσως τον κατηγόρησαν για το εγκλημα του Κιγκσγουτ. Ο άνθρωπος διεμαρτυρήθη με αι «ενδείξεις» ήταν εναντίον του. Γείτονες του θύματος είχαν δη να περιφέρωνται την παραμονή του φόνου κάτι ξένοι στην περιφέρεια εκείνη και μετ' αυτών ανέγνωσαν και τον συλληφθέντα. Έγινε έρευνα στο δωμάτιο του Κάρλ Φράντζ και βρέθηκαν σ' αυτό κομμάτια από το ίδιο το σχολινί, με το οποίο βρέθηκε δειμένη η Κας Χαλινταίν. Αλλωστε, γιατί ο συλληφθείς να άρνηθής την ταυτότητά του;

Σ' όλα όμως τα «γιατί» της αστυνομίας, ο Κάρλ Φράντζ, απαντούσε με επιχειρήματα σοβαρά, αλλά όχι και αλόγιστα για την αστυνομία.

—Γιατί είχε άρνηθής την ταυτότητά του; Μα γιατί διάβασε στις έφημερίδες για το εγκλημα και βλέποντας το όνομά του ανακατευμένο σ' αυτό, φοβήθηκε μην ένοχοποιηθής.—Γιατί να βρεθούν τα χαρτιά του κοντά στο πτώμα;—Μα γιατί είχε συνδοιοποιήσει όταν έσθασε στην Άγγλια με δυο άγνωστους, οι οποίοι στο τέλος λήστεψαν και άσφαλως αυτοί θόταν και οι δολοφόνοι της Κας Χαλινταίν.—Γιατί να μοιάζη το σχολινί με το οποίο ήταν δεμένο το θύμα με τα κομμάτια που είχαν βρεθής στο σπίτι του; Γιατί μπορούσε να βρεθής από το ίδιο σχολινί και σ' άλλο σπίτι. Όστε αυτό δεν σημαίνει ότι είναι ένοχος. Γιατί αν ήταν θα φρόντιζε να εξαφανισθής ένα τέτοιο πιστοτήριο κτλ. κτλ.

Τίποτε όμως, η δικαιοσύνη δεν επέιθετο, έφόσον υπήρχαν και οι μάστιγες εναντίον του, και ο δυστυχής Φράντζ θα πήγαινε γαμένος, αν δεν συνέβαινε το θαύμα: δυο ζητιάνοι παρουσιάσθηκαν στη δικαιοσύνη και της παρέδωσαν ένα ήμερολόγιο που είχαν βρή μαζί με κάτι άλλα χαρτιά του Κάρλ Φράντζ σε κάποια άγρυπνα στον όποιο αυτοί είχαν διανυκτερεύσει και στο όποιο ήμερολόγιο ανέφεροντο καταλεπώς όλα τα γεγονότα που είχε άρνηθής ο Φράντζ καθώς και η λήστεψή του. Αυτό τον έσωσε.

Ένα ίχνος αμφιβολίας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ANTONIO MARTZANO

Στον σταθμό όπου πήγε για να αποχαιρετήση μια φίλη της, τον είδε, κρυμμένη όπως ήταν πίσω από μιάν ανθοπώλιδα. Ο Μάριο είχε αγοράσει έφημερίδες, περιοδικά, σιγαρέττα και μια μπουτίλλια μεταλλικό νερό. Τον είχε δη να εμφανίζεται στην πλατφόρμα των τραινών που θόφευαν σε λίγο και να χάνεται μέσα στο πλήθος. Τότε της ήρθε μια παράξενη έμπνευση: ώρμησε έξω, μπήκε σ' ένα ταξί κι' είπε στον σωφέρ:

—Οδός «Όμπρια, 11.

Τι παράξενη έμπνευση που είχε σ' αλήθεια. Είχε σκεφτή: «Να πάω στο σπίτι του, να ξαναδώ την παλιά μας φαλή, το σαλονάκι όπου περάσαμε ευτυχισμένες στιγμές. Να πάρω πίσω τα γράμματα που είχε άρνηθής να μου επιστοέψη». Είχε το κλειδί που άνοιγε την γρίλλια και την πόρτα της εισόδου. Κι' αυτό το κλειδί ήταν μοναδική ανάμνηση μιας αγάπης που είχε σβύσει πιά για πάντα. Δεν είχε λοιπόν καμιά δυσκολία για να μπη. Θά έπαιρνε πίσω τα γράμματα της, καμιά είκοσαριά γαλάζιους φακέλλους που αντιπροσώπευαν τρεις μήνες έρωτος. Κι' ύστερα; Τίποτα πιά. Τίνος ήταν, το φταίξιμο; Δικό της; «Όχι βέβαια. Αυτός ήταν ένας έλαφρός, ένας άστατος. Πώς μπορούσε να τον αγαπήση, να πιστέψη στις ψευτιές του; «Σε παρακαλώ—τούγραφε η Τζούλια—να μου επιστρέψης τα γράμματα μου». Καμιά απάντηση. Πέρασαν μέρες. Αλλη αγάπη μπήκε στη μέση: ο Κάρλο, ένας σαραντάρης που την λάτρευε. Τύπος σοβαρού ανθρώπου. Άρραβωνιάστηκαν: την άνοιξη θα παντρευόνταν.

Η Τζούλια σταμάτησε το ταξί λίγο πριν φθάσουν στην οδόν «Όμπρια. Καλύτερα να μην προκαλέση ύποψιες. Θά πήγαινε εκεί ως την βιλλίτσα.

«Ανοίξε την πόρτα της βιλλίτσας. Στον προθάλαμο ήταν σκοτεινά. Το παράθυρο του σαλονιού ήταν ανοιχτό κι' από εκεί έμπαιναν τα κουρασμένα χρώματα του δειλινού. Η πολυθρόνα ή παλιά, αγαπημένη τους πολυθρόνα βρισκόταν ακόμα εκεί, στην ίδια θέση, πάντα... Να το «σεκρεταίρ» όπου ήταν φυλαγμένα τα γράμματά της. Θυμόταν: Πρώτο συρτάκι, δεξιά. Έπιχείρησε να το άνοιξη. Ήταν κλειδωμένο. Δεν άπογοητεύθηκε όμως. Θυμήθηκε πώς δεν ήθελε ποτέ να κουβαλά κλειδιά άπάνω του. Έσπασε στο βάθος του τελευταίου συρταριού του «σεκρεταίρ». Πραγματικά, εκεί βρήκε τα κλειδιά. Και σε λίγο, κρατούσε τα γράμματά της. Τα μέτρησε: δεν έλειπε κανένα. Βρήκε και την φωτογραφία της ακόμα, μεγάλου σχήματος, με μιάν αφιέρωση που την εξέθετε. Πλησίασε το τζάκι. Άναψε ένα σπρίτο, έβαλε φωτιά στους γαλάζιους φακέλλους και σε λίγο όλα κόβαν. Σιγά—σιγά οι φλόγες λιγώστευαν, ώσπου έσβυσαν. Δεν έμεινε παρά ένα σωρός στάχτη που θα σκορπίζονταν με το

πρώτο φύσημα του ανέμου. Η αγάπη της τώρα είχε σβύσει για πάντα. Μόνη ή καρδιά, αυτή ή αναθεματισμένη ή καρδιά που δεν άφινει ποτέ τον άνθρωπο ήσυχο, θά της θύμιζε πώς... Μα δεν ήθελε να χαθή μέσα σε θλιβερές αναμνήσεις. Άνοιξε την πόρτα της εισόδου, βγήκε. Μηχανικά, κύτταξε στον δρόμο. Στο κατώφλι της πόρτας, ο Κάρλο στεκόταν και την κύτταζε.

Της έκανε έντύπωση ή κακία που είχε ζωγραφιστή μέσα στο βλέμμα του. Η Τζούλια είχε σταθή ακίνητη στην έξοδο, με το κλειδί στο χέρι, κατάπληκτη.

Ο Κάρλο την πλησίασε. «Ήρεμος κι' άποφασιστικός, με συσπασμένα τα χαρτακτηριστικά, μπήκε στο σπίτι. Εκείνη τον

—Έπεισθες; Με πιστεύεις; Έλα... χαμο γέλασε και πάλι...

άκολουθήσε. Κύτταξε στον προθάλαμο, έψαξε μέσα στην κρεβατοκάμαρα. Μπήκε στο σαλονάκι, έσκυψε άπάνω στις στάχτες των χαρτιών άνάπνευσε με όρμη, Ύστερα κύτταξε μελαγχολικά το παράθυρο που είχε μείνει άνοιχτό και που έβλεπε στον κήπο, το παράθυρο όπου ανέβαινε ο κισσός.

—Μάντεψε την παρουσία μου, της είπε ψυχρά, κι' έφυγε εγκαίρως. Λαμπρά.

—Σ' όρκίζομαι, Κάρλο, σ' όρκίζομαι. Την κάρφωσε με το παγερό βλέμμα του:

—Μ' όρκίζεσαι! Θά ήσουν Ικανή να μ' όρκιστής, οτιδήποτε, Τζούλια, ποιος ο λόγος όμως να λες αυτά τα ψέμματα; Να είσαι άειοπρεπής. Πές μου μονάχα: «Κάρλο, τέλειωσαν πιά όλα μεταξύ μας, όλα εγώ θέλησα να τα καταστρέψω». Θά ήταν πιο τίμιο. Πιο όμορφο. Γιατί ή αιώνια φράση: «Σ' όρκίζομαι»; Τι μπορείς να μ' όρκιστής; Πές μου.

—Κάρλο, κύτταξε γύρω. Δεν βλέπεις τί-

ποτα; Αυτό είναι το σαλονάκι όπου δυο έρασται πέρασαν δλόκληρο άπόγευμα; Σκέψου. Δεν είδες την κρεβατοκάμαρα; Χρειάζονται κι' άλλα λόγια; Άκουσε. Κύττα δλόγυρά σου. Ούτε μια καρέκλα έχει μετακινηθής, ούτε τσιγάρο καπνίστηκε. Κύτταξες παντού; Είδες στο τζάκι; Δεν άντελήφθες την στάχτη. Είναι τα γράμματά μου. Μια αγάπη που έσβυσε για πάντα. Είχα ακόμα τα κλειδιά της βιλλίτσας. Ήρθα. Κατέστρεψα μερικά λόγια μου του παρελθόντος. Τίποτε άλλο. Αυτό μόνο έκανα. Τώρα, αν θέλεις, μπορείς να με καταδικάσης.

Εκείνος στεκόταν χλωμός, μ' ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο στα λεπτά χείλη του. Κούνησε το κεφάλι του:

—Όλα αυτά καλά, της είπε με πεισματάρη σκληρότητα. Ξεκατες μό... άνοιχτό το παράθυρο. Αυτό το παράθυρο, μα πρόδωσε. Περισσότερα λόγια, σε παρακαλώ. Περισσότερα κι' οί όρκοι!

—Λαμπρά. Κάρλο. Δεν πιστεύεις σε όλα που σου είπα. Έχεις δίκιο. Έ λοιπόν, μπορείς να βρής τον σωφέρ που μ' έφερε ως εδώ. Δεν θυμόμυαι τον αριθμό του, τον πήρα όμως απ' τον σταθμό. Πείσθες τώρα;

Εκείνος δεν μελούσε. Βέβαια, ή τελευταία άπόδειξη τον άφησε συλλογισμένο. Να ήταν άραγε αλήθεια; Ένα ίχνος αμφιβολίας που είχε γεννηθής μέσα στην καρδιά του δεν μπορούσε να διαλυθής. Έξακολούθησε να μένη άιωπηλός.

—Έπεισθες; Με πιστεύεις; Έλα... χαμογέλασε και πάλι...

—Πάμε να φύγουμε, την διέκοψε. Και βγήκαν.

Την συνόδεψε ως την έξορτα και την άποχαιρέτησε όπως πάντα:

—Καληνύχτα, Τζούλια.

—Καληνύχτα, Κάρλο. Αύριο λοιπόν σε περιμένω...

—Ναι... Αύριο βράδυ, στο συνηθισμένο μέρος. Καληνύχτα.

Δεν την ξαναείδε όμως ποτέ.

A. MARTZANO

ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΣΘΕ!

Ποτέ δεν πρέπει να σκύβετε το κεφάλι όσο οδηγούρα κι' αν είναι τα πληγμάτα που δώδε επιφυλάσσει ή Μοίρα. Όταν υποτάσσεσθε στην απελπισία και βυθίζεσθε στην απόγνωση, δεν βλάπτετε κανένα τόσο πολύ όσο τον εαυτό σας.

Πολλοί άνθρωποι που εργάζονται σκληρά και δεν ανταμείβονται παρά με αποτυχίες, πλημμυρίζονται από κάποιο συναίσθημα πικρίας και θεωρούν τον εαυτό τους παραγνωρισμένο. Σας αναφέρουν τον τάδε ή τον δεινά φίλο τους που παίρνει το ένα μετά το άλλο τίτλους, τιμές, βαθμούς, ενώ εκείνοι μάτατα περιμένουν επί χρόνια δόκλρηρα μια προαγωγή που την αξίζουν.

Όλα αυτά μπορεί να είναι ή καθαρά αλήθεια. Η πικρία όμως κι' ή απογοήτευση δεν διώρθωσε ποτέ τις αδικίες της μοίρας ή των ανθρώπων. Και είναι γεγονός ότι ώριμα συναίσθημα μας δηλητηριάζουν τόσο ασφαλώς όσο και ή στρυχνίνη. Έχουν ένα άμεσο αποτέλεσμα επί του σώματος. Μήπως ο φόβος, ή θλίψη, ή απογοήτευση δεν αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου;

Το ισχυρότερο ψυχικό δηλητήριο είναι ή απελπισία. Θολώνει το μυαλό και εξασθενεί το σώμα. Τίποτα δεν είναι πιο φυσικό από την θλίψη και την συντριβή στην οποία μας βυθίζει ο θάνατος ενός αγαπημένου προσώπου ή ή κατάπτωση ενός ανθρώπου με τον οποίο μας ενώνει ο δεσμός του αίματος. Μά ένας άνδρας πραγματικά άξιος να λέγεται άνδρας, όπως και μια γυναίκα δυνατή και ξευπηνη πρέπει να αντιδράσει.

Όποιαδήποτε κι' αν είναι τα πένθη μας, οι άτυχίες μας, οι απογοητεύσεις μας, είμαστε υποχρεωμένοι να εκπληρώσουμε ώριμα καθήκοντα, πρέπει να δώσουμε ώριμα παραδείγματα.

Μην υποκύψετε. Σε καμιά περίπτωση μην ομολογήσετε τον εαυτό σας ήττημένο. Αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας, είτε χωρίς την αποκτίσση ή άργα.

Η ευθύτης απαιτεί ν' αναγνωρίζετε τις αποτυχίες σας, ή συνέσεις απαιτεί να βρήτε την αιτία τους. Δεν πρέπει να λυγίζη κανείς ούτε μπροστά στη ζωή, ούτε μπροστά στους ανθρώπους. Γιατί να υποταχθήτε; Ένωση ζήτε, υπάρχουν ελπίδες να επιτύχετε. Έννηά φορές στις δέκα, ή επιτυχία όφειλεται στην τόλμη, στο θάρρος. Ο άνθρωπος που αντιμετωπίζει την άτυχία με γενναία καρδιά και με το χαμόγελο στο στόμα δεν μπορεί να νικηθί οριστικά.

Κανείς δεν ξέρει τι μας επιφυλάσσει ή επομένη. Είναι πιο παράλογο ν' απελπίζομεθα από το να ελπίζομε ότι ή άτυχία θα εξακολουθή επ' άπειρον; Όχι βέβαια. Ένας άνθρωπος που ελπίζει στη θεραπεία του γίνεται γρηγορώτερα καλά.

Τέλος, εάν ή Μοίρα εξακολουθεί να μας κατατρέχει, δεν θεωρείται ότι μας νίκησε παρά μόνο αν της ζητήσωμε χάρη, αν της ζητήσωμε οίκτο. Όμως δεν πρέπει να τον κάνωμε αυτό αλλά να περιμένωμε την ημέρα που θα πάρωμε τη ρεβάνς μας.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΣΤΙΣ ΠΛΑΖ

Άρκετά μιλήσαμε ως τώρα για τα σοβαρά φορέματα και τις επίσημες τουαλέτες. Καιρός είναι τώρα ν' ασχοληθούμε και μ' ένα θέμα πιο ελαφρό, πιο δροσερό, πιο καλοκαιρινό: Για τις διακοπές ή έστω και για τις Κυριακές μόνο που θα περάσωμε στην πλάζ.

Εφέτος οι πιτζάμες δεν είναι καθόλου της μόδας στις πλάζ. Ούτε τις αναφέρουν καν τα γαλλικά περιοδικά της μόδας.

Τα «σόρτς» όμως—τα κοντά πανταλόνια—δηλαδή—εξακολουθούν να έχουν μεγάλη επιτυχία και να γοητεύουν πολλές γυναίκες. Αλλοίμονο όμως! Δεν ταιριάζουν παρά μόνο στις πολύ νέες και πολύ λεπτές γυναίκες.

Θά δούμε την εποχή αυτή, πολλά «σόρτς» που θα αποτελούνται από μια μικρή κυλόττα τόσο ευρύχωρη ώστε μοιά-

ζει σχεδόν με φουστίτσα και μια μπλούζα κουμπωτή ως επάνω στο λαιμό μ' ένα μικρό κατεβαστό γιακαδάκι πολύ νεανικό. Το σύνολον μπορεί να είναι από ιουάλ σκωτσέζικο ή μπλε μαρίν κεντημένο μ' ένα πελώριο μονόγραμμα κόκκινο.

Βλέπομε πολλά σχεδιάκια ναυτικά. Οι ζώνες, οι τσάντες, οι ξάρπες γαρνίρονται με άγκυρες, με βαποράκια, με γλάρους, με... ναυτικούς!

Τα μαγιώ τελειοποιούνται κάθε χρόνο περισσότερο. Δηλαδή με τον τρόπο που είναι ύφασμένα συγκρατούν το στήθος, τις πλαδαρές σάρκες και κατορθώνουν να διορθώσουν τα άσχημα σώματα αντί να τ' αναδεικνύουν ακόμη περισσότερο.

Για να είναι οικ ένα μαγιώ πρέπει απαραίτητα να είναι πολύ απλό. Οι τόννοι του κόκκινου, του μπρίκ, του κίτρινου, του γκρι είναι οι πιο ταιριαστοί για όσες έχουν δέρμα κιτρινωπό. Για τις άλλες, το μαρίν και το μαύρο είναι τα καλύτερα χρώματα.

Τα πενιούαρ του μπάνιου επίσης σημειώνουν πρόοδο.

Κατασκευάζουν τώρα και μπουννέ του μπάνιου από το ίδιο τρικό του μαγιώ. Είναι πολύ πιο όμορφα από τα καουτσουκένια μπουννέ και άσυγκρίτως πιο εύχρηστα.

Τα σανδάλια παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία σχημάτων, είναι πάντοτε σε χρωματισμό αντίθετο από το μαγιώ ή το ανσάμπλ.

Στις κοσμικές γαλλικές πλάζ ή τελευταία λέξη της μόδας είναι ένα βραχιόλι - ρολόι αδιάρρογο.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Πολύ ευχάριστη και πρακτική είναι ή βαμβακερή πλεχτή μπλουζα που θά συνηθισθί πολύ εφέτος.

□ □

—Για την έξοχή είναι πολύ κατάλληλο ένα ταγιεράκι από ραιγιόν λαβάρμπλ, Πλύνεται και σιδερώνεται και είναι πάντα φρέσκο.

□ □

—Μ' ένα κοστούμι λευκό ή κρέμ, φοριέται μια μπλουζα από όργαντίνα μαρίν ή μαύρη.

□ □

—Θά δούμε ζιλέ από χονδρό τουάλ κεντημένα με μικρά αφελέστατα λουλουδάκια.

□ □

—Το εφετεινό καλοκαίρι, οι όπαδοι του μαυρίσματος κι' εκείνες που θέλουν να διατηρήσουν την λευκότητα του δέρματός των θά χωριστούν σε δυο ισάριθμα στρατόπεδα.

□ □

—Ξανάρχεται ή μόδα των φτερών «παντι» στα καπέλλα μας.

□ □

—Στο ταγιέρ σπόρ, ή ζώνη είναι από δέρμα με βελονίες.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Μετά το ντεκολτέ και τα μπράτσα, θά σάς γράψω σήμερα και μερικές συμβουλές για τα κάτω άκρα.

Μια συμμετρική και απηλλαγμένη αντίαισθητικών σημείων κνήμη καθώς και ένα μέτριο και κομψό πόδι συντείνουν πολύ στην έν γένει εμφάνιση κάθε γυναίκας.

Αξίζει λοιπόν ο κόπος να περιποιηθίτε όπως πρέπει και τα μέλη αυτά. Ίδιως τώρα το καλοκαίρι που είσθε αναγκασμένες από την μόδα, να κυκλοφορήτε στην πόλη δίχως κάλτσες και με σανδάλια.

Μια από τις απαραίτητες περιποιήσεις των ποδιών είναι ή απόλυτος καθαριότης. Ένα καλό σαπουνίωμα κατά το ποδόλουτρο και κατόπι μια καλή έντριβή με κολώνια δίδει εντός της καθαριότητος ελαστικότητα στο δέρμα και το τόνωνει.

Αν υποφέρετε έξ άλλου από υπερβολική εφίδρωση των ποδιών, πράγμα που έχει ως επακόλουθο την άηδη δυσοσμία, πρέπει να κάμετε τὰ έξης. Πρώτα—πρώτα ένα ψυχρό ποδόλουτρο ή εν ανάγκη ήμιγλυαρό, με θαλάσσιο νερό ή και απλώς αλατισμένο, δυο φορές την ημέρα είναι επιβεβλημένο. Μέρα δέ παρ' ημέραν αντί με θαλάσσιο νερό, θά κάνατε το ποδόλουτρο με γλυκό νερό, μέσα στο οποίο ρίχνετε ένα κουτάλι του καφέ Μποράτ ντε Σούτ. Άργότερα αντί Μποράτ ρίχνετε στο ποδόλουτρο λίγη σκόνη στύψης ή κολώνια. Μετά το ποδόλουτρο να τὰ πονδράρετε με την κάτωθι πούδρα:

Oxyde de zinc	50 gr.
Talc de venise	50 »
Salicylate de soude	5 »
Salol	20 »
Poudre d' iris	20 »

Η ίδια θεραπεία είναι επίσης αποτελεσματική και για τα πόδια εκείνων των οποίων το πέλμα βγάζει λιπαρές ουσίες και πολλές φορές ξεφλουδίζεται, όταν παραμεληθί ή κατάσταση αυτή, προκαλούνται οδυνηρά και δυσάτα εκζέματα, ιδίως στους άρθρικούς οργανισμούς. Υστερα από μακρά πελοπορία νοιώθετε στα πόδια σας μια φλόγνη. Για να ξεκουρασθόν κάνατε ένα γλυαρό λουτρό με άλμυρο ή θαλάσσιο νερό ή και με πίτυρα. Εύεργετικό και αποτελεσματικό επίσης λουτρό για το ξεκούρασμα και έν γένει για τη δροσιά του ποδιού είναι το κάτωθι φάρμακο, το οποίο ρίχνετε έξ ολοκληρου μέσα σε μια λεκάνη γλυαρού νερού. Λευκαίνει, και μαλακώνει το δέρμα.

Alcool	50 gr.
Alcoolat de romarin	5 »
Teinture de benjoin	10 »

Επίσης πολλές γυναίκες, αν και δεν παραιορείται εις άλλο μέρος του σώματός των υπερτριχώση, έν τούτοις έχουν μηρούς ή κνήμες υπερτριχωτικές πράγμα όχι καλαίσθητο. Σ' αυτές συμβουλεύω να μεταχειρίζονται για την αφαίρεσή των μικρές και ψιλές κουρευτικές μηχανές, άκριβώς σαν εκείνες που χρησιμοποιούν οι κουρείς για τὰ γένεια. Είναι το Νο 0.

Ο τρόπος αυτής της αφαίρεσεως είναι ο καλλίτερος για τις τρίχες των μηρών και της κνήμης γιατί ούτε το δέρμα ερεθίζεται ούτε και οι τρίχες σκληρύνονται όπως συμβαίνει με τὰ αποψιλωτικά και τὸ ξυράφισμα. Άλλωστε οι μηχανές αυτές είναι και φθηνές και θά τις χρησιμοποιήτε παντοεινά.

Και τώρα λίγα και για τις γραμμές των κάτω άκρων. Μηροί περισσότερο από 0,1

πρέπει χονδροί και πλαδαροί είναι έμποδια από αισθητικής απόψεως για μια κυρία που θέλει, να εμφανίζεται με σόρτς ή μαγιώ. Η πλαδαρότης όφειλεται πολλές φορές και στην άπισχναντική διαίτα.

Για να τονωθούν λοιπόν οι σάρκες πρέπει να κάνατε δυο φορές την ημέρα τουλάχιστον ελαφρές έντριβές με το ίδιο φάρμακο που σάς έγραψα για την τόνωση των πλαδαρών μηρών. Επίσης για το τοπικό αδυνάτισμα τόνων των μηρών, όσον και της κνήμης και των αστραγάλων, χρησιμοποιείτε την παρακάτω σκευασία ως έξης: Μετά ένα γενικό θερμό λουτρό ή έστω και τοπικό σαπουνίωμα, αφού σκουπισθίτε αλείφετε το μέρος που θέλετε ειδικότερας ν' αδυνατίσει με την κάτωθι αλοιφή, μασάζοντας στην αρχή ελαφρά, όλίγον δέ κατ' όλίγον έντονότερα και κατόπι αφού συνεπάστε με μια φανέλλα το μέρος για ν' απορροφηθί καλλίτερα ή αλοιφή, αναπαύεσθε επί μίαν ώραν.

Iodure de potassium	20 gr.
Eau	20 »
Glycerie d' amidon	160 »

Άλλα το κυριότερο αντιαισθητικό σημείο που παρουσιάζουν τα πόδια μιας Κυρίας είναι το πρίζιμο του αστραγάλου.

Σε πολλές ιδίως Κυρίες, το έλάττωμα αυτό όφειλεται σε καρδιακή πάθηση ή των νε-

φρών, όποτε μόνο με την κατάλληλο φαρμακευτική και διαιτητική θεραπεία θ' απαλλαγίτε άπ' αυτό. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις αιτία είναι ή υπερβολική έναπόθεση λίπους στο μέρος εκείνο, όπως άκριβώς συμβαίνει σ' άλλα άτομα που έχουν την υπερλίπωση αυτή σ' άλλα μέρη του σώματος, όπως στην κοιλιά, τους γλουτούς κ.λ.π.

Ίδιαίτερως αυτό παρατηρείται σ' άτομα που διαδύνουν καθιστικό βίον, μη έχοντα καμιά σχέση με την γενική παχυσαρκία, παρουσιάζόμενο και σε άτομα ισχνά.

Εκτός λοιπόν της χρησιμοποίησεως της παραπάνω ειδικής αλοιφής, υπάρχουν και ειδικές ταινίες από λάστιχο για τους αστραγάλους και τις κνήμες (φιλέ λαστέξ). Μ' αυτές λοιπόν μετά την αλοιφή φασκιδώνετε το πόδι από τον αστραγάλο προς τ' άνω καθ' όλην την ημέρα.

Δεν θά αισθάνεσθε καμιά δυσάρεστη ένόχληση. Τούταντίον διευκολύνεται με αυτές ή κυκλοφορία του αίματος και φορμάρεται μια όμορφη γάμπα.

Και οι γυμναστικές ασκήσεις υποβοηθούν στο αδυνάτισμα των κνήμων, δυναμώνοντας τους μύς, και καταστρέφοντας το λίπος, χρειάζεται όμως μακρά και συνεχής εφαρμογή των.

Και μια τελευταία συμβουλή: Πολλές κυρίες συνηθίζουν να κάνουν μασάζ στις γάμπες, σάς συμβουλεύω ν' αποφεύγετε τις άτεχνες και ισχυρές μαλάξεις γιατί όταν δεν γίνονται με τέχνη τὰ αποτελέσματα είναι πολλές φορές όλέθρια.

Δεματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ξαναγυρνούμε πάντα στα παλιά...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΛΩΛΟΥ

Δέ θυμάμαι, τώρα πιά πώς ακριβώς την πρωτογνώρισα. Έκείνο που ξέρω είναι, ότι αν αποφάσισα να μπλεχτώ μαζί της τώκανα μόνο και μόνο επειδή εκείνες τις μέρες—αλήθεια αυτό πώς το θυμάμαι!—ήμουν χωρίς φιλένα. Μά ωστόσο κι' αυτό το μὴν ήταν πά-λι θά προσπαθούσα να σχετισθώ μαζί της γιατί ήταν στ' αλήθεια όμορφη.

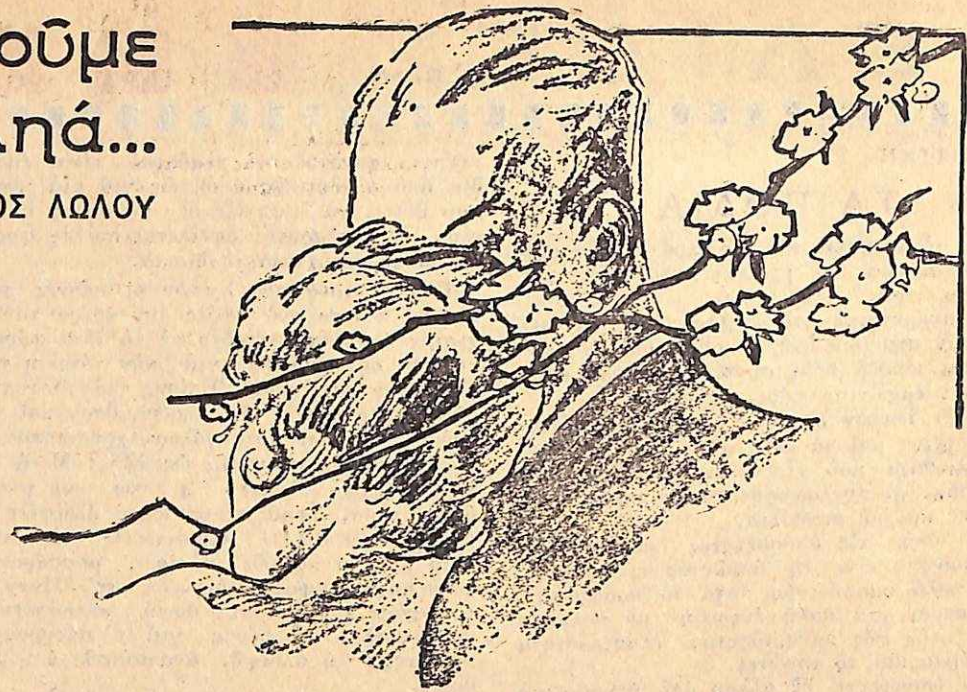
Τὸ γεγονός είναι ότι τὰ πράγματα πήραν έντελώς άλλη τροπή παρά κείνη που περίμε-να. Καί μπορώ να πώ ότι πέτυχα πολύ πιό εύκολα απ' όσο έλπιζα. Μὲ τις πρώτες άψι-μαχίες κατάλαβα ότι είχα να κάνω μ' ένα φρούριο άπόρρητο, που δὲν θά παραδινότα-νε παρά όταν τὸ ήθελε. Γι' αὐτὸ σκέφτηκα πὼς έπρεπε νά μεταχειριστῶ άλλα μέσα καί ν' ακολουθήσω άλλο δρόμο. Πήρα λοιπὸν ὁ-φρος τραγικό καί... μὴ γελᾶτε—κατέβασα τὸ κεφάλι μου σὰν ἄνθρωπος πού τὸν τρώει ένας πόνος ἀβάσταχτος. Έννοεῖται ὅτι ὁ πόνος αὐτὸς μὲ τὸν τρόπο πού τὸν ἐκδήλω-να, έπαίρνε μιὰ ἀόριστη, μιὰ γενική ἂν θέ-τε, μορφή νά σά νά λέμε πὼς πονοῦσα εἶσαι ἀσυνάισθητα, χωρίς καμμιὰ συγκεκριμένη αἰ-τία, ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, γιὰ τὴν ἀθλιότητα καί τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς. Έτσι νόμιζα, πὼς σὲ τὴν φαντασία τῆς παρουσιαζόμουν σὰν ένας ξεχωριστός, σὰν ένας ἀλλοιώτικος τε-λοσπάντων ἄνθρωπος.

Εἴ φίλοι μου είχα βρῆ τὴν πιὸ εὐαίσθη-τη χορδή τῆς. Τὰ παρακάτω τὰ καταλαβαίνε-τε, δεδομένου ὅτι είναι πολὺ εύκολα νά τὰ φανταστῆ κανεῖς. Τὴν ἄφησα μὲ τὸ όνειρο-πόλο εκείνο ὅφως μου, νά καταλάβῃ ὅτι μ' ἄρεσε πολὺ καί ὅτι αἰσθανόμουν γι' αὐτὴ καί σθεασθῶ. Χωρὶς ὅμως καμμιὰ ἄλλη νό-ξη, χωρὶς κανέναν ὑπανιγμό. Καί ὕστερα ἀφού μάντευα, ὅτι ἄρχισε νά τὸ χωνεύῃ αὐτὸ καί νά τῆς ἐρχεται κάπως καλά, χά-θηκα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ναί, μὴν ἀπορήτε! Έδῶ ήταν τὸ κόλπο. Έπρεπε νά τὴν ἀφήσω λίγο καιρὸ μόνη, γιὰ νά μπορέσῃ νά μ' ἀναπολήσῃ πολλές φορές μὲ τὴν ὁμορφὴ εἰκόνα πούχε σχημα-τίσει γιὰ μένα στὸ νοῦ τῆς. Όσο περισσό-τερο μάντευαν ὁ χωρισμός μας, τόσο πιὸ πολ-λὸ χωνεύονταν τὰ τυχόν ψευδία αὐτῆς τῆς εἰκόνας, καί τόσο παρουσιαζόμουν στὰ μάτια τῆς χωρίς ἐλαττώματα, μακρυνὸς εἶσαι, ἄλλος σχεδόν, μέσα ἀπὸ τίς οὐίχλες τῆς φαντασίας τῆς. Συμβαίνει ἀκριβῶς ὅπως καί μὲ τοῦ παλαιοῦ πίνακα. Μὲ τὸ πέρα-σμα τοῦ χρόνου τὰ ζωηρὰ έντονα χρώματα ξεθωριάζουν, τὸ περίγραμμα τοῦ προσώπου γίνεταί θαμπὸ καί ἀμφίβολο, καί κείνος πού τοὺς κυττάζει ἀβέλα ἀφήνει τὴ σκέψη του νά πετάξῃ νοσταλγικά στὸ πρωτότυπο. Έ-πειτα—τί διάβολο!—ήταν καί ἡ μισοπληγω-μένη τῆς φιλοτιμία!

Τὰ πράγματα—σὰς τὸ είπα ἄλλωστε—ήρ-θαν εἰνoικά, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ήθελα. Σὲ μιὰ, τυχαία γι' αὐτὴν σκηνοθετημένη γιὰ μένα, συνάντησή μας φάνηκε σὲ ποῖο ἀπί-στευτο σημείο είχε προχωρήσει ἡ ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματος.

Μοῦ μίλησε μὲ παράπονο επειδὴ είχα χα-θῇ τόσο καιρὸ. Μὲ κύτταζε μὲ τέτοιο τρό-πο! Εἶδα τὰ μάτια τῆς ὕψα, καί στοιχη-ματίζω πὼς μπορούσα μὲ λίγες πικρές λέ-ξεις νά τὴν κάνω ν' ἀναλυθῇ σὲ λυγμούς. Μά δὲν τώκανα. Πρέπει νά ξέρετε, ὅτι δὲ βασανίζω ὡς ἐκεῖ πιά τὰ θυμάτά μου...

“Ας είναι! Έξακολουθοῦσε νά μοῦ μιλάει καί σὲ μιὰ στιγμή... μπάμ!... έσκασε ἡ μπό-μπα. Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, μούλεγε νά συ-ναντηθούμε τὴν ἄλλη μέρα καί νά κάνουμε ἕνα περίπατο, επειδὴ είχε νά μοῦ πῇ καί καίτι...

Τὰ παρακάτω τί σὰς ενδιαφέρουν; Τὰ πράγματα πήραν τὸ δρόμο τους καί, καθὼς ήμουν ἀρκετὰ καπνισμένος πολὺ γρήγορα γί-νηκα κύριος... τῆς κατεστάσεως.

□ □

“Ὡς ἐδῶ, γοργὰ κι' εὐχάριστα, εἶδατε πό-σο τεχνικά καί προσχεδιασμένα ἀρχίζα ἕνα παιχνιδι φροντίζοντας νά μείνω ὅσο τὸ δυ-νατὸ πιὸ ἔξω ἀπὸ τίς ἐπικίνδυνες συνέ-πειές του. Μά ἂν—σὰς προειδοποιῶ—εἰσα-στε ἄνθρωπος πού δὲ νοιάζεται γιὰ τίς σκο-τούρες καί τίς λύπες τῶν ἄλλων καλὰ θά κάνετε νά γυρίσετε τὸ φύλλο καί νά διαβά-σετε καίτι ἄλλο. Γιὰ ἕναν ἄνθρωπο σὰν καί σὰς, είναι ἀδιάφορα κι' ἐνοχλητικά τὰ συμ-βάντα, πού παραξάνε τὴν ἥρεμὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, πού θέλανε νά κοροϊδέψῃ τῆς τύχης τὰ γραμμένα. Τί ἀνάγκη ἔχετε σεις νά πονοκεφαλᾶτε γιὰ ἕναν, πού μέχρι τώρα δὲν είχε παρὰ μόνο θύματα στοὺς ἑσώτῆ-ρες του, καί πού ἡ μοῖρα του θέλησε στὰ τελευ-ταῖα του νά τὸν μεταβάλλῃ αὐτὸν σὲ θύμα καί νά τὸν κάνῃ νά σέρνεται πίσω ἀπὸ τὰ χνάρια π' ἀφήσανε στὴ ψυχὴ του οἱ παλῆς περιφρονημένες ἐρωμένες του;

Μὲ τὴν Ματίνα πέρασα στιγμὲς ἀξέχαστες. “Όσο περιῆσε ὁ καιρὸς τόσο πιὸ πολὺ πρὸ-σεχα τὰ χαρίσματά της. Εἶχε μιὰ καρδιά τρυφερὴ καί μπορούσε νά κάθεται ὥρες ὁ-λόκληρες χωρὶς νά μιλά. Μόνο τὰ μεγάλα μά-τια τῆς μὲ κυττούσαν. Πόσο μ' ἄρεσαν κείνες οἱ βουβὲς συνομιλίες! Καμμιὰ φορὰ—θὰ τὸ πιστέψετε;—πνιγόμουν κι' ἐγὼ ἀπὸ συγκίνηση. “Ένοιωθα τότε μιὰ ντροπή. Μπά, σὲ καλὸ μου, εἶπα. Τί' είναι αὐτά; Καί γρήγορα συνερχόμουν καί γυρίζα τὰ μάτια μου ἄλλου γιὰ νά μὴ προδοθῶ. Θὰ ή-ταν αὐτὸ μεγάλη ταπεινότητα γιὰ μένα...

“Ένα βράδυ ὅμως πού μὲ ἱκέτευε νά τῆς πῶ ἂν τὴν ἀγαπῶ, δὲ βάσταξα καί τὴν ξε-στόμισα αὐτὴ τῇ φράσει. “Έκανα μήπως καί τότε μὲ ἀπὸ τίς πολλῆς μου ἀτιμίες; Δὲ ξέρω. Μά ἡ καθαρή ἀλήθεια είναι ὅτι μὲ παρακαλοῦσε τόσο γλυκά... καί... ε, νά!... Θὰ σὰς τὸ πῶ: Τὴν ὥρα πού τῆς είπα πὼς τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν στιγμή εκείνη τὸ πί-στευα αὐτό! Δὲ ξέρω ἂν αὐτὸ δὲ συμβιβά-ζεται μὲ κείνα πού συνέβησαν ἀργότερα,

πάντως ὅμως ἐγὼ μίλησα μ' ὅλη μου τὴν εὐλικρίνεια κείνη τὴ στιγμή. Κι' ἐδῶ πού τὰ λέμε—σὰς ρωτῶ—ἐφταιγα μήπως ἐγὼ ἂν ἔπαυσα πιὸ ἔπειτα νά τὴν ἀγαπῶ;...

Τὴν ἀγαποῦσα τότε πού τῆς τώπα, τὴν ἀγαποῦσα τίς ἄλλες φορές πού ἀπέφυγα νά τῆς τὸ πῶ, τὴν ἀγαποῦσα καί ἀργότερα γιὰ πολὺ καιρὸ. “Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν μπο-ροῦσε νά συνοψιστῇ, σὲ μιὰ συγκίνηση γλυ-κειὰ ὅσες φορές συναντιόμουν καί τῆς, σὲ μιὰ συγκαταλεγμένη ἀνυπομονησία νά τὴν ξαναδῶ ὅταν ήμουν μακριὰ τῆς σὲ μιὰ τρυφε-ρότητα σχεδὸν στοργικὴ ὅσες φορές χαίδευα τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά καί περπάταγα ἀνάλα-φρα τὰ χεῖλιά μου στοὺς χρυσὸς κροτάφους τῆς. Μὲ λίγα λόγια μιὰ ἀγάπη σοβαρή, γλυ-κειά, ἴσως καί βαθειά, χωρὶς ὅμως τρέλλες καί ξεχειλίσματα. Κι' ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ ση-μείο ἀκριβῶς, πάντοτε είχα μιὰ τραγικὴ ὑ-ποψία πού μὲ βασάνιζε: “Αραγε αὐτὸ πού ἐνοιωθα δὲν ήταν ἔρωτας, δὲν ήταν ἀγάπη, παρὰ καίτι ἄλλο, έντελὸς διάφορο, πού ἴσως ἡ ἀρχὴ του νά βρισκότανε στὸν ἔρωτα, μὰ πού τώρα πιά δὲν είχε καμμιὰ σχέση μ' αὐ-τόν;

Τώρα ἀκόμη πού τ' ἀναλογίζομαι ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ, ἔρχονται στιγμὲς πού πι-στεύω, ὅτι τίς περισσότερες φορές, καί ἰ-δίως τὸν τελευταῖο καιρὸ πούησαν μαζί, τὴν ἀγκάλιαζα πιὸ πολὺ σὰν προστάτης παρὰ σὰν ἐραστής. “Αν καί δὲ λείπατε κι' οἱ στι-γμὲς αὐτοῦ τοῦ τελευταίου...

“Όλα αὐτὰ ὅμως δὲ μ' ἐμποδίσανε καθό-λου ὅταν τὴ βαρέθηκα—γιατί φυσικά τὴ βαρέθηκα!— νά φανῶ πρόστυχος μ' ἐκείνο τὸν ἔξυπνο τρόπο πού ήθερα, καί νά χωρι-στοῦμε, ἀφήνοντάς τὴν μὲ τὴν ἰδέα, πὼς ἐ-κείνη μ' ἐγκατέλειπε. Αὐτὸ δά, ὡς γνωστὸν είναι τὸ «εὐτυχές τέλος»—τὸ «χάπτει έντ»—κάθε ἐρωτικῆς ἱστορίας, ὅταν ὅλη τῆς ἡ ἐ-ξέλιξη καθοδηγήθηκε σοφὰ ἀπὸ κατὴ χειρὶ-στὲς σὰν καί μένα...

□ □

Καί νῆμαι ἐγὼ, φίλοι μου, ἐλεύθερος, χω-ρίς κανένα δεσμό καί ὑποχρέωση. Θὰ πέτα-γα πάλι στὸν ἀέρα ξένοιαστος, μὲ μεγάλους παιχνιδιάρικους κύκλους, καί θὰ σταματοῦ-σα πάλι στὸ πρῶτο λουλουδί πού θά μὲ τρα-βοῦσε μὲ τὴν μυρωδιά του. Πόσο χαρούμενη εἶναι ἡ ζωὴ τῆς πεταλούδας πού πετάει ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, ἀπὸ κίλινκα σὲ κίλινκα, καί ρομφαίει κάθε φορὰ κι' ἕνα ἄλλοιώτικο, πρω-τότυπο, ἰδιαίτερο νένταρ! Πόσο ὀραῖο εἶ-ναι νά πίνῃς ἀπ' ὅλον τῶν εἰδῶν τὰ ποτά, κι' ὕστερα προφυλαγμένος ἀπὸ τίς ἐπικίν-

δυνες ἀναθυμιάσεις τους, μακριὰ ἀπὸ τίς φοβερὲς ἐκρήξεις τῶν ἀντῶν τους, ν' ἀναλο-γίζεσαι τὸ πρωτόγονο αὐτὸ πρᾶγμα ἀπὸ γεύ-ση καί μυρωδιές! Μονάχα πρέπει νά προ-σέξῃς: Μὴ γυρίσης ποτὲ πίσω σου γιὰ νά δῇς τὰ μαρμαίνα πέταλα τῶν λουλουδιῶν καί νά μυρίσης τὸ ὑπόλειμμα τῆς μυρωδιάς π' ἄρτσες...

Πέταξα ἀλήθεια, ἀποδημητικὸ πτηνὸ, σ' ὅλες τίς χώρες. Χώρες θερμῆς, καί χώρες γεμάτες παγερότητα τοῦ βορρᾶ. Χώρες γε-μάτες μυστήριο, κι' ἄλλες καθαρές κι' ὁλό-φωτες ὅπως τὸ κρύσταλλο ἀνέμου στὴν ἡ-λιο. Κάποτε τὸ πέταγμα μου ἔγινε πιὸ ἐξ-σολο καί μὲ κόπο πηδοῦσα ἀπὸ λουλουδιὰ σὲ λουλουδί—ἀπὸ μιὰ γυναίκα ἀγκυλιὰ στὴν ἄλλη. “Αραγε λιγοστέψαν τὰ λουλουδιὰ, ἡ μαρφή μου πρὸδινε ἀπὸ τὴν πρώτη καίτι τίς ἀτιμίες μου, ὥστε νά μ' ἀπορῶνουν; Κι' ήταν τότε κατὶ σοφουνα πού καθόμουν μόνος κατάνομος, μὲ μόνη συντροφιά πότε-πότε τ' ἀδειανὰ τραπέζια κάποιου καφενῆου καί τὰ κοιμισμένα χτυπήματα τοῦ μεγάλου ροῦνοῦ του.

Κι' ήταν καίτι στιγμὲς πού ἀναλογίζομουν νοσταλγικά καί κείνη. Τὴν ήθελα, ναί, τὴν ήθελα τώρα. Τώρα πού ήμουν μόνος, τώρα πού δὲν είχα χρυσὸς κροτάφους στὴν ἐξ-ο-σία μου γιὰ νά περπατῶν τὰ ξερά χεῖλῃ μου. Πηδοῦσα κείνες τίς βουβὲς μιλιές τῶν ματιῶν τῆς. Τὴν ἀγαπῶ τῆς καί τὸ ἀτίθα-σο κῆμα τῶν μαλλιῶν τῆς. Κι' ὕστερα τὸ στόμα τῆς, τὸ ἄλικο ἀχνόδρομο στόμα τῆς. Κότταξα τότε ὅλη μου ἀλκοολομένη, ἡ-πως τὴν δῶ νά ξεπροβάλλῃ ἀπὸ καμμιὰ ῥο-νιά. Κότταξα ὅλες τίς γυναῖκες στὰ καίτι, ψάχνοντας νά βρῶ τὸ γνώριμὸ τῆς βλέμμα.

Κάποτε τρέχανε νά βρῶ γυναῖκες πού τῆς μοιάζανε. “Απίστευτο, εἰ; Ἰσως! Μπορεῖ νά φταίγῃ κι' ἡ θαλασσιὰ φαντασία μου. Κι' ὅμως χάρις πολλὴν ὥρα μπρὸς σ' αὐτὲς τίς γυναῖκες. Κι' ὕστερα ξανάβρισκα κι' ἄλλες, κι' ἄλλες πολλές, καί σερνόμουν αἰῶ ἀτ-τὰ χνάριά τους πού μοῦ θυμίζανε κείνη. Τί εἰδωλόμα! “Ο νατακτηρῆς, ὁ πολυέμορος κατακτητής, ὁ βασανιστῆς θημάτων, θύμα τώρα κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος! Κι' ἔψαχνα πάντα χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μά κι' ἂν τὴν εὕρισκα, τί θά τῆς εἶπα; Οὔτ' ἐγὼ!...

□ □

Συγχωρήστε με ἂν μένῃ τώρα, μὲ δίση τὴν καλὴ σας πίστη, σὰς ξεγελούσα. Στὴ ζωή μου καμμιὰ Ματίνα δὲν ἀνακατέστηκε. “Ἡ μέλλον μία. “ΑΜὰ εὐὸ τί σημαίνει ἡ το-ρεῖ νᾶν; Κι' εὐτε νομίζω πὼς ὑπόκειναι δια-σφαλῆ ἂν τὴ λέγατε Ματίνα ἡ καίτι ἄλλο! Οὔτε πάλι ἂν κάθε μιὰ ἀπ' τῶν πολλῶν μου ἀγάπες τὴν εἶπα Ματίνα. Κι' ἂν ὑποθέσω-με πὼς μὲ τὴν Ματίνα εἶχαμε σ' ἕνα ὅμοιο ὅλα τὰ ξενδιά, μαῦρα, κασταὰ κασταλάμα π' ἀκουμπήσανε μέχρι σήμερα στὸν ὦμο μου, θὰ ήθετε ὅτι ἀκούει καί στὴ σεβρῆ αὐτῆς σι-γῇ πού σὰς ἀνοίξα τὴν καρδιά μου, πᾶν ἕκανα τὴν κάποια προδοσία μου ἔπειτα ἰ-σως. Μιὰ προδοσία μὲς στὶς τόσες θὰ μοῖ πῆτε. Νοί. Μά δὲ θέλω νά τὴν προσθῶ κι' αὐτὴ στὸ βροῦ φρόντῃ μου τῶσαν ἄλλω.

Ναί, εἶσαι ἥμουν ἐγὼ. “Αγαποῦσα ὅλες τίς ὁμορφες γυναῖκες, ἔπλεκα μὲ τὸν πιὸ πα-ρῆενους ἑσώτες καί ὅμως ποτὲ δὲν ήμουν εὐνοιστευμένος, κι' ὅλο ζητοῦσα τὸ καίτι ἄλλο. Κι' ἂν κάποτε τῶς ὄνεια, πῆλῃ δὲν ήμουν ἱκανοποιημένος καί τὸ μυαλό μου ἐ-ναγύριζε πίσω στὰ παλιά, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θάβρη ἐκεῖ τὴν ἀνάπαψη. Τοῦλάχιστον ἐκεί-οἱ τόποι ήταν γνώριμοι καί δικαί. Γι' αὐτὸ ήγερτε δίχως νά μὲ θεωρῆτε γιὰ ἄνθρωπο πα-ράξενο. Μά ὅπως καί νᾶν τὸ πρᾶγμα, ἀ-φῆστε με ἥσυχο νά θυμάμαι τίς Ματίνες μου καί νά τρέχω ἀπεγνωσμένα πίσω ἀπ' τοὺς παλῆς ἐρωτῆ- μου, τοὺς σκοτωμένους ἀπὸ δικὸ μου φταίξιμο.

KIMON LALOS

ΕΝΑ ΦΥΤΟ... ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Στὴν Βραζιλία τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἀνα-καλύφθηκε κατ' αὐτὰς τὸ πιὸ περίεργο φυ-τὸ τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὰ γνωστὰ τουλάχι-στον.

Τὸ φυτὸ αὐτὸ πού ἀνακαλύφθηκε μέσα σ' ἕνα παρθένο δάσος ἀπὸ μιὰ βρετανικὴ ἐ-πιστημονικὴ ἀποστολή, είναι ἕνα θαμνὸς δὲ: ὕψους 30 μόλις ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, τὸ ὅποιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία πλατεῖα φύλλα σὲ στήμα γωνιοῦ. Τὰ φύλλα αὐτὰ ἐκκινῶν ἀπὸ ἕνα βολβὸ τετράγωνο κατὰ τὸ μισὸ χω-μένο μέσα στὴ γῇ, ὅπως δὲ είναι σχηματι-σμένος, δίνει τὴν ἐντύπωση φωνογράφου παλμοῦ τύπου, ἀλλὰ μὲ τρία μεγάφωνα.

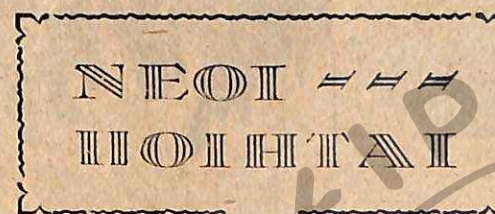
Οἱ σοφοὶ πού τὸ ἀνεκάλυψαν τὸ ὠνόμασαν «φυτὸ—γραμμόφωνο», καί ὄχι μονάχα γιὰ τὸ σχῆμα του ἀλλὰ καί γιὰ καίτι ἄλλο, π' ὅ αὐτὸ μονάχα φθάνει γὰ νά κάμῃ τὸ νέο θᾶ-μνοεῖδές, τὸ πιὸ ἐξιοπερίεργο φυτὸ τοῦ κό-σμου: τὸ φυτὸ αὐτό... τραγουδεῖ!

Κάθε πρῶτ, ὅπως διεπίστωσαν τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ φύλλα—χο-νιά τοῦ φυτοῦ, πού είναι δουτηγμένα στὴ δροσιὰ τῶν τροπικῶν νυκτῶν, δαγίνουν κά-τι περᾶξοι ἡγοι, «μελοδία: το:ξί:ατα» ὅ-πως τὰ χαρακτηρίσαν οἱ ἴδιοι οἱ σοφοί, πού δίνουν ὅλα μαζί μιὰ παρῆξην ἀρμονία!

Οἱ σοφοὶ τῆς ἀποστολῆς, ἐπεχείρησαν νά πάρουν μαζί τους ἕνα ἀπὸ τὰ παρᾶξανα αὐ-τὰ φυτά, μὰ μόλις τὸ ξεριζώσαν, τὸ φυτὸ μαράθηκε ἀμέσως.

Τώρα προσπαθοῦν νά βροῦν σπόρους τοῦ φυτοῦ, νά τοὺς καλλιεργήσουν ἐπὶ τόπου μέσα σὲ μιὰ γλάστρα καί κατόπιν νά μεταφυ-τεύουν καί νά ἐγκλιματίσουν τὸ φυτὸ στὴν Εὐρώπη.

“Αν γίνῃ αὐτό, οἱ μουσικοφίλοι, θάχουν ἕνα ἀέκβη θάσανο μὲ τὸ ὅποιο νά καταγι-νώνται: Τὸ φυσικὸ γραμμόφωνο!

ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΑΙΟΛΕΦΑΡΕΙ

Στὴ μητέρα μου

Αὐτὸς πού ἀπόψε θάρρη ἀπὸ μακριὰ ἀπὸ τὴ ματαμένη, πέρα δύση, ῥάχη καιρὸς καί χρόνια περπατήσῃ μὲ ὀψη σβυστή, μὲ βήματα βαρεῖα... Αὐτὸς πού ἀπόψε θάρρη ἀπὸ μακριὰ...

Αὐτὸς πού ἀπόψε θάρρη ἀπ' τὴ Σιωπῇ, καί θά μὲ βρῇ μὲ μάτια λυπημένα θὰ εἰπῇ: «Νά! κι' ἄλλος μὲ ὀψη σκυ-θροπῇ, νά, κι' ἄλλος κουρασμένος σὰν ἐμένα...» Αὐτὸς πού ἀπόψε θάρρη ἀπ' τὴ Σιωπῇ...

Αὐτὸς πού ἀπόψε θάρρη ἀπ' τοὺς θαλοὺς τοὺς τόπους, ἀπ' τὰ βάθη ἐνὸς χειμῶνα θὰ ἰδῇ τὰ βήματά μου πού εἶναι μόνα, μαζὺ του θά μὲ πάρῃ, σὲ θαλοὺς συννεφιασμένους τόπους, σιωπηλοὺς...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ NAKANE;

Σὲ μιὰ ὑποχώρηση στὸ δυτικὸ μέτωπο ἕ-νας Ἀγγλὸς στρατιώτης φώναξε σ' ἕνα συ-νάδελφό του πού ἔμεινε πίσω ἀπὸ μιὰ συ-στάδα δένδρων σὲ καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρων ἀπόσταση.

—“Ελα Τζὼν ἀκολοῦθα.
—Δὲν μπορῶ, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος.
—Γιατί δὲν μπορεῖς;
—Έχω πιάσει ἕναν αἰχμάλωτο
—Πάρτον μαζί σου.
—Δὲν θέλει νά ἔλθῃ.
—Τότε ἄφησέ τον κι' ἔλα μόνος.
—Δὲν μ' ἀφήνει ὁ ἀφιλότιμος.

□ □

ΠΑΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Κάποτε ἕνας δικηγόρος θέλησε νά πει-ράξῃ ἕνα παπᾶ.

—Δὲν μοῦ λέτε, αἰδεσιμώτατε, τοῦ λέ-γει, ἂν ὁ παπᾶς καί ὁ διάβολος παρουσια-ζόνταν μπροστὰ στὸν Κοιτῇ, ποὺς κατὰ τὴν γνώμην σας θά κέρδιζε τὴν ὑπόθεση;

—“Ο διάβολος, ἀποκρίθηκε χωρὶς διστα-γμὸ ὁ παπᾶς. “Ο διάβολος τέκνον μου, διότι έχει ὅλους τοὺς δικηγόρους μαζί του.

□ □

ΠΟΙΟΝ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

—Πάντῃ, ρώτησε μιὰ μέρα ἕνας ἐφημέριος κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας του γιὰ ν' ὁ-στειενθῇ, ἂν ὁ Θεὸς ἔδινε τὴν ἀδεια στὸν δαίμονα νά ἐκλέξῃ μετὰξὺ σου καί ἐμοῦ, ποῖον νομίζεις πὼς θά ἐπρὸθυμοποιόταν νά πάρῃ.

—Έμένα βεβαίως ἀποκρίθηκε ὁ ἐνορίτης.

—Γιατί;

—Γιατί ἐσᾶς, αἰδεσιμώτατε, ὅτι ὥρα θέ-λει σὰς ἔχει στὸ χέρι του.

□ □

ΠΡΟΚΛΗΣΗ

—“Αν δὲν προσέξῃς πὼς μιλάς, θὰ σὲ πιέ-σω μὲ τὸ ἕνα μου χέρι, ἀπὸ τὸν γυκαῖ καί θὰ σὲ δῶλῶ εἰς τὴν τρέπη μου, φώνα-ξε ἕνας ἐξαγριωμένος δικηγόρος, σιωστὸς κολοσσὸς στὸ σῶμα σ' ἕνα μισοκοκκινὸ συ-νάδελφό του μὲ τὸν ὅποιον δὲν μπορούσε νά τὰ θγάλλῃ πέρα σὲ μιὰ δίχη στὸ πλημμειο-δικεῖο.

—“Αν πραγματοποιήσης τὴν ἀπειλὴν σου, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος ἀτάραχος, θὰ ἔχῃς μέσα στὴν τρέπη σου τόσες νομικὲς γνώσεις ὅσες δὲν είχες ποτὲ μέσα στὸ κεφάλι σου.

□ □

ΓΙΑΤΙ ΜΑΛΛΩΝΑΝ

“Ένα παιδάκι ἔτρεξε λαχανιασμένο κι' εἶ-πε τοῦ πόλισμαν:

—Έλάτε γρήγορα! Κάποιος ἄνθρωπος χτυπᾶ τὸν πατέρα μου στὴ γωνιά τοῦ δρό-μου.

“Ο πόλισμαν ἀκολοῦθησε τὸν μικρὸ καί σὲ λίγο ἐφθασαν κι' οἱ δυὸ στὸ πεδῖον τῆς μά-χης.

Εκεῖ, γυρίζοντας ὁ πόλισμαν ρώτησε τὸ παιδάκι.

—Ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ, παιδί μου είναι ὁ πατέρας σου;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ μικρός. Γι' αὐτὸ μαλλώνουν.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὅπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος »	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Διονύσιον Τζουγανᾶτον. Δὲν τὸ δουλέψατε ἀρκετὰ τὸ «Ἀπόψε» καὶ φαίνεται πολὺ πρόχειρα γραμμένο. Ἀνασ-

σαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Πλάνημα». Τ' ἄλλα ἄτεχνα χωρὶς μέτρο καὶ ῥίμα. Λάκην Κέ-
κ. σ. η. ν. Πολὺ ἀφελὲς τὸ ποίημά σας, σὰν
τὰ λαϊκὰ τραγουδιᾶ, χωρὶς καμμιὰ ἀνώ-
τερη πνοή. Φάνην Φαληρέαν. Δυστυ-
χῶς τὸ πεζό σας πολὺ κοινό τόσο ἀπὸ γλωσ-
σικῆς ὅσο καὶ ἀπὸ συντακτικῆς ἀπόψεως.
Δημοσιεύουμε ἐδῶ τις πρώτες φράσεις του
γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνοι σας.

Η ΣΦΑΙΡΑ ΓΥΡΙΣΕ

Γλυκεία, ἀρμονικὴ μελωδία ὅπου συνθέ-
της εἶναι ἡ φύσις καὶ ἐκτελεστὴς τὸ κύμα
ἀπλώνεται γύρω. Τὸ χρυσὸ ἄρμα του ἤλιου
μόλις ἀρχισαὶ νὰ στέλνει στὴ γύρω φύσις
τῆς χαδιάρικαις τῆς σαν πνοὴ ὥραιας κό-
ρης ἀχτίνας του. Λάμπαν σὰν χίλια διαμαν-
τάκια ἡ δροσσταλίδαις, μὰ πὺδ πολὺ λάμ-
πη ἡ ἀσημένια θάλασσα».

Σὰς συμβουλευόμε νὰ μελετήσετε πολὺ
προτοῦ ξαναγράψετε. Ἡ «Εβδομάς» δὲν
παίρνει δικαίωμα κρισεως. Χρῆστον
Μπαρμπούνάκη ν. Ἀπαντοῦμε σὲ ὅλα
τὰ γράμματα ποὺ παίρνουμε κατὰ σειρὰν λή-
ψεως. Ἀν δὲν σὰς ἀπαντήσαμε στὸ πεζό
σας, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἐλάβουμε. Ἀγνώ-
στον Π. Γ. Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐστάλη ἀπὸ
ἄλλον. Ἡ «Πλήξη» πολὺ καλὴ γιὰ τὴ σελί-
δα, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὴν ἄλλη στήλη.

Ι. Ν. Σιδηρόπουλον. Μέτριο τὸ
«Ὅταν σ' εἶδα». Στείλτε μᾶς τίποτα πὺδ
προσεγμένο. Βασίλην Κ. Βουτσᾶν. Τὸ
διήγημά σας ἔχει δυό-τρια καλὰ σημεῖα,
ὅπως λ.χ. τὸ μέρος τῆς συζητήσεως τοῦ
Θράσου μὲ τὸν πατέρα του ποὺ ἔχει ἀρκετὴ
συγκίνηση. Ἀν τὸ πάρομο ὅμως ὡς σύνολο
ἔχει ἐνα βασικὸ ἐλάττωμα. Τὸ γράψιμό του
γενικὰ δὲν εἶναι στρωτό. Μεταχειρίζεστε

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εἰς τὸν φίλον παθολόγον ἱατρὸν κ.
Νικόλαον Γεννηματᾶν, ἐπὶ τῷ διορισμῷ
του ὡς τακτικοῦ ἱατροῦ ἐν τῷ Ὁργανισμῷ
Λιμένος Πειραιῶς, ἡ «Εβδομάς» ἀπευθύ-
νει θερμότερα συγχαρητήρια.

ἐκφράσεις καὶ λέξεις κακόηχες, ἐξεζητημέ-
νες ἢ μαλλιάρες, ὅπως: «Διερωτόντουσαν
πῶς αὐτοὶ οἱ δυὸ καπετανεῖοι ποῦσανε
φίλοι πιστὴ θείοι» ἢ «ἀπροσεξία
ποὺ ἦταν ἀναπέφεκτη» ἢ «θυμω-
τισίαρης καὶ γυναιτσῆς» κλπ. Ὅλες
αὐτὲς οἱ λέξεις χτυποῦν πολὺ ἄσχημα στὸ
αὐτί. Ἐκτὸς τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὸ θέμα
εἶναι ἀρκετὰ κοινότοπο. Δέσπων. Οὔτε
ὁ διάλογος εἶναι δημοσιεύσιμος, δυστυχῶς.
Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐπιτυχημένες φράσεις,
τὸ γράψιμό του εἶναι πολὺ παιδιᾶστικο καὶ
στεγνόν. Ὡς θέμα εἶναι ἀρκετὰ καλὸς μὰ ἔ-
πρεπε νάχη καὶ ἀνάλογο γράψιμο, τρυφερό,
συγκινημένο. Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε παράπο-
να μᾶς, τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρομε ὅτι μπο-
ρεῖτε νὰ γράψετε καλύτερα πράγματα ἀπὸ
αὐτὰ ποὺ μᾶς στέλλετε τώρα τελευταίως.
Νιννέταν Χλωροφύλλη. Ἐγκρί-
νονται τὰ «Τετράστιχα» γιὰ τὴ σελίδα Λο-
γοτεχνίας, μὲ κάποια ἐπιφύλαξη ὅμως ὡς
πρὸς τὴ «Χίμαιρα» τὴν ὁποία ἔχομε διαβά-
σει κάπου. Μήπως μᾶς τὴν ξαναστείλατε ἢ
ἔχετε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ κανένα σχεδὸν ὁμοί-
ο τετράστιχο ἄλλου ποιητοῦ; Τὸ «πατριῶ μου
τὸ σπιτάκι» κατώτερο. Α. Κ. Τ. Ὁ «Υπε-
ρήφανος πόνος» πολὺ προχειρογραμμένος.
Ἐκείνο λ.χ. τὸ «ὀνείρου τέρας» δὲν σὰς
φαίνεται ἀρκετὰ... τερατώδες γιὰ ἓνα ποι-

ημα: Πρέπει νὰ δουλεύετε περισσότερο τὸ
στίχο σας. Ἀπὸ τὰ «Τετράστιχα» ἐπιτυχη-
μένο μόνο τὸ πρώτο. Τζώρτζην Βέμ-
πο. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Μὰ τὸ εἶδος ποὺ
μᾶς στείλατε, μᾶλλον χρονογραφικόν, ἀκα-
τάλληλον γιὰ τὸ περιοδικόν μας. Στείλτε μᾶς
τίποτε ἄλλο μὲ περισσότερη πλοκή. Τάκη ν
Πανᾶγη ν. Πολὺ καλύτερο ἀπὸ τὸ προη-
γούμενόν σας. Ἐχει ὅμως πολλὰς φλυαρίες
ποὺ τὸ καθιστοῦν μονότονον καὶ κουραστικόν.
Ἀν τὸ διορθώνατε, συντομευόντάς το ἀρ-
κετὰ, ἴσως νὰ γινόνταν δημοσιεύσιμο. Μᾶ-
νον Καραμάλην. Συγκινητικὸν τὸ ποίη-
μά σας, πολὺ ἄτεχνο ὅμως. Οὔτε μέτρο ἔ-
χει οὔτε ῥίμα. Εὐάγγελίαν Ραγ-
κούση. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἄν ἤμουνα δε-
κάξη χρόνων» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σει-
ρά του. Ι. Κ. Ὁρμανίδην. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Τὰ ποιήματά
σας εἶναι πολὺ πρωτόδεια ἀκόμη δυστυχῶς.
Ἀφελέστατα καὶ ἄτεχνα. Δημοσιεύουμε ἐδῶ
τοὺς «Ἀναστεναγμούς» γιὰ νὰ τὸ δῆτε καὶ
μόνοι σας.

Ἀχ ἐσὺ μελαχροπούλα,
ποῦ σὲ λένε Εἰρηνοῦλα,
μὲ τὴ μαύρη τὴν ἐλιά,
μοῦχεις κλέψη τὴ καρδιά!

Ἀχ ἐσὺ χρυσὴ παιδοῦλα,
ποῦσαι τόσο νοστιμούλα
μὲ τὰ βένινα μαλλιά,
μοῦχεις πάρη τὰ μυαλά!

Ἀχ ἐσὺ ἀρχοντοπούλα,
μὲ τὴ λιγερὴ φοροῦλα
καὶ τὴ μαγικὴ ματιά,
μοῦχεις κλέψη τὴ καρδιά!

Ἀχ ἐσὺ ἀφροδιτούλα,
πῶχεις τὴ γλυκεῖα φωνοῦλα,
σὰν τ' ἄθωα τὰ πουλιά,
μοῦχεις πάρη τὰ μυαλά!!

Διαβάστε συγχρόνως ποιητὰς. Τασοῦ-
λαν Ἱεροκλέους. Ἐγκρίνεται τὸ «Ε-
να γράμμα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρὰ
του. Ἀνθός τῆς Σεραϊκῆς σέ-
ρας. Μέτριος ὁ «Ζητιάνος τῆς χαρᾶς». Τοῦ
λείπει κυρίως ἡ ἀρμονία ποὺ πρέπει νὰ
χαρκτηρίσῃ ἓνα ποίημα. Ἐχει ἓνα-δυὸ στί-
χους καλύτερους ποὺ δείχνουν ὅτι μὲ ἀρκετὴ
προσοχὴ ἴσως νὰ κατορθώνατε κατ' ἀριώ-
τερο. Μακάρι νὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς καιρὸ ν'
ἀσολοῦμαστέ μὲ τὰ... ζουμπούλια!

Γιῶργον Ι. Παπαδάκη ν. Συμπα-
θητικὸν τὸ ποιημάτιν σας, ὅχι ὅμως καὶ δη-
μοσιεύσιμο. Τὰ δυὸ πρώτα τετράστιχα εἶναι
ἀδόλευτα. Τὸ τελευταῖο τετράστιχο σχετι-

κὰ καλλίτερον. Γεώργ. Ν. Ἀποστολό-
πουλον. Καὶ τὸ δικό σας ποίημα μέτριο.
Οὔτε πολὺ ἄσχημο οὔτε καὶ δημοσιεύσιμο.
Πολὺ κοινότοπο. Κάτιαν. Ἀρχίζει ἀρ-
κετὰ καλὰ τὸ πεζό σας μὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ
κάτω τὰ χαλαίει καίκαταντάει ἐντελῶς παι-
διᾶστικο. Εὐάγγελον Στασινοπού-
λον. Ἐχει δέβαια κάποια συγκίνηση τὸ
πεζό σας, ὅμως εἶναι γραμμένο πολὺ «ἐξ-
κάρφωτα» χωρὶς πλοκή, χωρὶς καμμιὰ ἀρχι-
τεκτονική. Ἀγγέλον Πετρεόπου-
λον. Διορθώστε τὸν τελευταῖον στίχο τοῦ
τρίτου τετραστίχου καθὼς καὶ τὸ τέταρτον
τετράστιχο στὴν ἀρχὴ καὶ ξαναστείλτε το
μᾶς. ἴσως νὰ εἶναι δημοσιεύσιμο. Ντίνα ν
Μπέλλα. Ἐγκρίνεται τὸ «Θάρσος... καὶ
θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρὰ του. Ὁ «Ἐξ-
γινισμός» ἔχει λανθασμένον τὸν πρώτον στίχο.
Διορθώστε τον καὶ μᾶς τὸν ξαναστείλατε.
Νόρμαν Σώδν. Πολὺς στόμφορ καὶ
ψεύτικη φιλοσοφία στὸ πεζό σας. Γράψετε
ποὺ ἀπλά, χωρὶς ἐκζητήση. Πέτρον Κλα-
δάκη ν. Δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ τελευ-
ταῖα σας. Κατώτερα ἀπὸ τὰ προηγούμενά
σας. Σκοντάφτουν στὸ μέτρο, στὸ ρυθμό,
στὴ σύνταξη ἀκόμα, καὶ γενικὰ φαίνονται
πολὺ διαστικὰ γραμμένα. Κυτᾶξτε λ.χ. τὸ
τετράστιχο αὐτό. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀρμονία

Εἶχαμε μὴ σκέψη στὴν ζωὴ πρωταρχική,
νὰ φύγομε κάποιες μέρες ἢ κάποιο δρεῦν.
Σὲ μὴ φυγὴ ἔστω καὶ τραγική.
Ὅπως ἓνα, γλάρων κάτασπρων, κοπάδι...

Βάσσαν Θεοχάρην. Δὲν μᾶς ἱκα-
νοποίησαν οἱ «Μαγγανειές». Στείλτε μᾶς τί-
ποτε πὺδ προσεγμένο. Μὴ διάψετε.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Ἐπιστρέψουσιν γενικὴν ἐκτίρρυξιν ἡ ὕ-
γειονομικὴ μας Ὑπηρεσία ἐναντίον τῶν
κουκουπιῶν, σκνιπῶν, στεγομυῶν καὶ
λοιπῶν βλαβερῶν ἐντόμων διὰ νὰ μᾶς
προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν Δάγγειον τὸν ταιή-
μερον, τὴν ἐλονοσίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἐ-
πιδημιακὰς νόσους. Θάνατος εἰς τὰ βλα-
βερά ἐντομα! Ἴδου τὸ γενικὸν σύνθημα,
Θέλετε νὰ συνδράμητε ἠθικῶς τὸν ἐξυγι-
αντικὸν ἀγῶνα; Θέλετε νὰ ὀπλισθῇτε δι'
αὐτόν; Θέλετε νὰ προφυλάξετε τὴν ὕ-
γειαν τῶν παιδιῶν σας ἀπὸ τὰς ἐπιδη-
μίας; Ζητήσατε ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα τὰ

μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος τοῦ Ἑλληνικὸν
Βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ.
114, εἰκ. 27). Αὐτὸ θὰ σὰς δεῖξῃ τὸν
δρόμον πρὸς τὴν νίκην.

Ὅσονδὲν δὲτε ἀντικεῖ καὶ
ἀν εἶναι ἡ Πούδρα,
δοῦ χρυσοδοσιεῖ...

...τὸ δέριμα σας δὲν θὰ παύσῃ νὰ
γυαλίζῃ, διότι ὁ ἀέρας, ἡ ἀτμοσφαι-
ρικὴ ἐπίδρασις καὶ ἴσως ἀκόμη ἡ
χρῆσις ἐπιπλαθῶν προϊόντων ἔχουν
καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα (δέρμα
ξηρὸ) ἢ ἔχουν διαταράξει τὴν κανο-
νικὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκρίσεως τῶν
ἀδένων λίπους (δέρμα λιπαρό). Δὲν
θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποῦ ἐπιδιώκετε
παρὰ μόνον μὲ τὴν πούδρα Ματιτέ,
χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιδερμὶς
εἶναι ἀδύνατον νὰ γυαλίζῃ, ἔστω
καὶ μετὰ πολλὰς ὥρας, διότι δὲν περι-
έχει οὔτε ἵχνος τάλκ, τοῦ μεγάλου
αὐτοῦ ἐχθροῦ τοῦ ματ δερματος.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ

θαύμα...
ἐφέτοι τὸ ΚΑΛΑΜΑΚΙ!!

Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς θαλάσ-
σης θὰ ἐνθουσιασθοῦν
μὲ τὰς νέας Κοινοτικὰς
ἐγκυκαταστάσεις

ΜΠΑΙΝ·ΜΙΣΤ

ΠΙΚΡΟΛΑΦΝΗ·ΓΕΜΕΝΑΚΗ·ΑΛΙΜΟΣ

MAILLOTS DE BAIN ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΑΙ ΕΓΧΩΡΙΑ ΜΟΔΕΛΑ ΝΕΩΤΑΤΑ

ΛΙΝΑ ΕΞΟΧΗΣ ΚΑΙ PLAGES

Όλα τὰ εἶδη

ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ SPORT

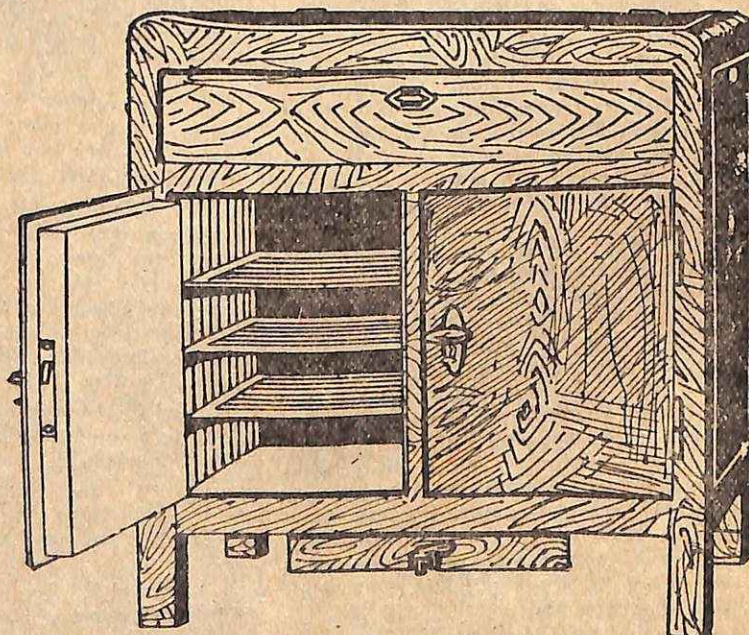
ΚΑΙ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΕΙΔΗ WEEK-END

ΨΥΓΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΓΩΤΟΜΗΧΑΝΕΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΑ

ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστρες
Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

Λέγει ένας από τους καλλι-
τέρους κινηματογραφικούς
άστρες:

«Σήμερα εις τὰ κινηματο-
γραφικά ἀτελιέ ή κλασσική
ώραότης αξίζει 8 δολλάρια
την ημέρα, ή εύφυα 100 δολ-
λάρια την ημέρα, ή εύμορ-
φία με έξυπνάδα και με δοο-
σερά χρώματα 1000 δολλά-
ρια την ημέρα. Τίποτε δεν
καθιστά την επιδερμίδα τόσο
σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμέ-
νη όσον οι ισχυροί και καυ-
στικοί προβολείς με τούς ό-
ποιους εργάζονται όλη την ή-
μέρα οι κινηματογραφικοί ά-
στρες.

Οί καλλιτέχναι του κιν-
ματογράφου έξώδευσαν όλο-
κληρούς περιουσίας διά πο-
λυσυνθέτους θεραπείας εις τὰ
*Ινστιτούτα Καλλονής, διά τὰ
ξανανοώσουν τὸ πρόσωπό
τους κ.τ.λ. Σήμερον δύνανται
νά διατηρήσουν εις τήν επι-
δερμίδα των τήν νεότητά διά
μιάς απλής περιποιήσεως σπι-

τι των. Τὸ «Biocel» ἀνακαλυ-
φθέν από τὸν καθηγητήν της
Βιέννης Dr Stejskal είναι δρα-
στικὸν στοιχείον τὸν ζώντων
κυττάρων, περιέχεται εις τήν
Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν
διά τήν επιδερμίδα, χρώματος
ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τὸ
βράδυ προτοῦ κατακλιθῆτε,
τρέφει καί ξανανιώνει τήν
επιδερμίδα σας ἐνῶ κοιμά-
στε. Αἱ ρυτίδες εξαλείφονται.
Κάθε γυναίκα δύναται εὐκό-
λως νά δείχνῃ 10 ἔως 15
χρόνια νεώτερα ἐντός μερι-
κῶν ἑβδομάδων. Ἡ Κρέμα
τῆς ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μὴ
λιπαρά, μεταχειριζομένη διά
τὴν ἡμέρα ἀφαιρεῖ τὰ μαύρα
στιγμάτα καί τούς διεσταλμέ-
νους πόρους, καθιστᾷ τήν ἐ-
πιδερμίδα φρέσκῃ λευκῇ καί
καθαρά. Καλὰ ἀποτελέσμα-
τα εἶναι ἡγγυημένα ἄλλως τὰ
χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

τὴν ὁποία ἀλείφετε τὶς βλεφαρίδες.

Tube Dulcis à l'oxyde orange 1:100

*Αποτριχωτικό, χειρῶν καί ποδιῶν θὰ
κάμει τὸ παρακάτω πὺν εἶναι καὶ τὸ ἀβλα-
βέστερο. Τὸ ἀποτριχωτικό αὐτὸ ἐξοῦ τὸ δια-
λύσετε σὲ χλιαρὸ νερὸ, ἀλείφετε τὰ μέρη
περιμένοντας εἰκοσι λεπτά, κατόπιν δὲ δο-
κιμάζετε μετὰ τὸ νύχι ἂν φεύγουν οἱ τρίχες,
ὅποτε καὶ ἐπλένεσθε καλὰ με ἄφθονο χλια-
ρὸ νερὸ, πάντως χωρὶς σαποῦνι. Κατόπι
βάψετε ἄφθονο τάλκ.

Bisulfite de chaux 6 gr.
Glycerol d'amidon 3
Amidon 3

Μίαν Ἀθηναίαν. Νά τὴν ἴδωτε
κάθε πρωὶ μετὰ ἑνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ
ζεστό ἀραιὸ χαμομηλόνερο. Κάθε βράδυ δὲ

μ' ἑνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ κάτωθι φάρ-
μακὸ νά περνάτε ὅλην τὴν πλάτη ἐκεῖ πὺν
ὑπάρχουν.

Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2
Alcool 100

Μετὰ ¼ δὲ τῆς ὥρας ἐλαφρὰ ἐπάλειψη μετὰ
τὴν κάτωθι πομάδα.

Camphré 0,20 cent.
Acide salicyliqu 0,30
Oxyde de zinc 3 gr.
Vaseline 12
Lanoline 12

*Ἄνα φύγουνε νά ἐξακολουθήσετε μόνο
πομάδες μετὰ τάλκ.
Μυτιληναγοῦδες. Ποτέ νά π' ὑ-
νεσθε μετὰ κρύο πάντοτε νερὸ, ποτέ δὲ μετὰ

.. Μιά γιά πάντα
μόνον δι' ὀλίγων
ἐνέσεων τοῦ ἱατροῦ
Ἀλέξ. Κόμη
Ἀκλεισθίας 70δ
τηλεφ. 28.122
Vaccin de Staphylocoque
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1δ
τηλεφ. 23.434
ATELIER
Pis
ΤΗΛΕΦ. 21.000

ποῦνι. Μετὰ τὸ πλύσιμο μ' ἑνα βαμβάκι βου-
τηγμένο στήν κάτωθι λουσιὸν νά περνάτε ὅλο
τὸ πρόσωπο. Τὴ λουσιὸν αὐτὴ θὰ τὴν μετα-
χειρίσεθε ἀραιωμένην, ἀρχίζοντας ἀπὸ ¼
φάρμακον καὶ 3/4 νερὸ, σιγὰ σιγὰ δὲ θὰ τὴν
πυκνώνετε ἔως ὅτου φθίσετε σὲ 3/4 φάρμα-
κον καὶ ¼ νερὸ. Ὡς μέτρον πάρτε ἑνα ρανσο-
πότηρο.

Alcool camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15
Eau de cologne 60

*Ἡ ἀποψιλωτική πομάδα δὲν ρίχνει τὶς
τρίχες ἀμέσως, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὶς ἐξέρ-
χεται ὅποτε καὶ σὲ διάστημα 6 μηνῶν ἀποψι-
λονται. Ἐν τῇ μετῇ παραίτη νά τὶς βά-
ψετε μετὰ ταιριάζον, πάλιν πὺν δὲν παρ-
μοδίσει τὴν ἐνέσνεση τῆς πομάδας.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δι-
καίεται νά ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευ-
θυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μετὰ τὴν ση-
μειώσιν: «Διά τὸν ἱατρὸν», οἰανδήποτε
ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νά εἶναι σαφέστα-
τος καὶ νά περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκ-
δηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώ-
σται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέραν δι' ἐπι-
στολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλει-
οντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ ἱατεῖον του, Ἐ-
κεί δέχεται καθ' ἐκαστὴν πλὴν Κυριακῆς
6—7 μ. μ.

Α. Κ. Μ. Ἐνταῦθα. Αὐτὰ πὺν μοῦ
γράφετε, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς μόλυνσεως
πὺν προϋπήξε. Γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νά
φροντίζετε τώρα πὺν ὁ καιρὸς ἀκόμα τὸ ἐ-
κτιτρεῖται νά προλάβετε κάθε δυσάρεστο ἐπα-
κόλουθο. Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ πάρετε τὸ φάρ-
μακον Ἀρεγκὸν σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν
του, καὶ ὅταν τελειώσῃ θὰ τὸ ἐπαναλάβετε.
Ὅταν δὲ ὑποχωρήσουν τὰ φαινόμενα αὐτὰ
τότε ἀκολουθήστε αὐτὰ πὺν σὰς εἶχα γράψῃ
προηγουμένως. Καλὸν εἶναι μέχρι τέλους
τῆς θεραπείας νά συνεχισθοῦν τὰ Ἀρεγκόν.

Κατὰ ῥα. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ὅπως
δέβαια καὶ μόνος σας ἀντιλαμβάνεσθε δὲν εἶ-
ναι μόνον ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς.
Συνέβαλε καὶ ὁ θρογγικὸς κατάρρευς καὶ τὰ
ἐπακόλουθά του. Γιὰ νά ἔχετε λοιπὸν κατὰ
τὸ ὅταθερὸ εἶναι ἀνάγκη ἐκτός τῆς μερικῆς
τονώσεως νά τονωθῇ καὶ ὁ ὁργανισμὸς γε-
νικά. Γιὰ νά κατορθωθῇ δὲ αὐτὸ ἀπαιτεῖται
ἡ συνδρομὴ ἱατροῦ γιὰ τὴν ὁποσδήποτε πρέ-
πει νά γίνων ἐνέσεις καὶ μάλιστα ἐνδοφλέ-
βιοι, πὺν ὅπως καὶ σῆς, ἐννοεῖτε δὲν μπο-
ρεῖ νά γίνων ἀπὸ κανέναν ἄλλον. Πάντως
ἐγὼ σὰς λέγω τί πρέπει νά κάμετε καὶ σῆς,
κανονίστε τα ὅπως νομίζετε.

Πρῶτα θὰ κάμετε εἰκοσι (20) ἐνδοφλέ-
βιους ἐνέσεις.

1) amp. Chlorure de calcium
de 10 c.c. No 20

*Ἐπειτα εἰκοσι ὑποδορείους.

amp. Strychnine Sulfate
de 0,002 No 20

Οἱ ἐνέσεις θὰ γίνωνται τὴν μιὰ μέρα οἱ ἐνδο-
φλέβιοι καὶ τὴν ἄλλη οἱ ὑποδόριοι. Ταυτο-
χρόνως θὰ παίρνετε καὶ κομπριμέ Ἀνδρο-
τίνης Σίμπα κυτὰ 2. (Τρία κομπριμέ τὴν
μέρα).

Νίκ. Χάλλ. Δραπετσῶνα. Θέλετε
νά γίνῃ ἐντελὸς καλὰ ταυτοχρόνως θέλετε

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

νά γίνῃ αὐτὸ καὶ μέσα σ' ἑνα μῆνα.
Ὅμοιῶς οὐ δὲν σὰς καταλαβαίνω. Εἶναι
ποτὲ δυνατόν ἑνα τέτοιο πρᾶγμα. Γιὰ νά θε-
ραπευθῇ ὁ ἀρρωστὸς σὰς ριζικὰ ἀπαιτῆται
χρονικὸ διάστημα ἀρκετὸ καὶ συνεχὲς πα-
ρακολούθησιν ἱατροῦ καὶ μάλιστα εἰδικῶ
γι' αὐτὸ ἡ μόνη συμβουλὴ πὺν ἔχω νά σὰς
δώσω εἶναι νά καταφύγετε σ' ἑνα ὀρθοπε-
δικὸ καὶ κείνος ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὸν ἀρρωστο
θὰ σὰς πῇ τί πρέπει νά κάμετε. Νά τὰ ἀ-
κολουθήσετε δὲ ὅλα μετὰ τὴν μεγαλύτεραν
προσοχή, με σχολαστικότητα ἂν θέλετε γιὰ τὴν
ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς τόσο χειρότερο γίνεται
τὸ πρᾶγμα. Ὑπάρχουν καλὰ νοσοκομεία
καὶ ἐφ' ὅσον τίθεται ζήτημα χρημάτων μπο-
ρεῖτε νά καταφύγετε σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ.
Θὰ σὰς ἐξυπηρετήσουν περίφημα. Ὑπάρχει τὸ
Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὸ Γαλλικὸ
Νοσοκομείο στὰ ὁποῖα βρίσκονται οἱ δια-
πρεπέστεροι ὀρθοπεδικοί. Ὡστε δὲν ἔχετε
παρὰ νά καταφύγετε ἐκεῖ γιὰ νά θεραπευθῇ
ὁ ἀνεψιὸς σας.

*Ὅσῃ Μαρία. Δυστυχῶς ἐκεῖ πὺν ἔ-
χετε φθάσει θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἴδια μέ-
θοδο ἀφαιρέσεως. Τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴν.
Γιὰ νά φύγῃ ὁ ἐρεθισμὸς καὶ νά μαλακώσῃ
τὸ δέγμα, νά κάμετε εἰτε λουτρά γενικά ἢ
τοὐλάχιστον τοπικὰ κομπρέσες μετὰ ἄμυλο.
Νά διαλύετε 200 γρ. ἄμυλο σὲ κρύο νερὸ καὶ
μετὰ νά τὸ ρίχνετε σὲ λουτρό σας ἢ 100
γρ. μόνο ἄμυλο, καὶ ἀφοῦ τὸ διαλύσετε σὲ
κρύο νερὸ πρῶτα, ρίχνοντας σιγὰ-σιγὰ πὺν
ζεστό, κάνετε κομπρέσες τυλίγοντας τὰ
πόδια.

Καν Ροῦλαν Α. Π. Δράμαν. Ὅσον
ἀφορὰ τὸ πρότερον ζήτημα, δηλαδὴ τῆς περιό-
δου μπορεῖ θαυμάσια νά ρυθμισθῇ αὐτὸ ἀρ-
κεῖ νά πάρετε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν του.

Prognon Schering. tabl.
τὼν 1000 μ. Boite No 2

Γιὰ τὶς βλεφαρίδες ἐκεῖνο πὺν θὰ σὰς ὠφε-
λήσῃ εἶναι τὸ Ρετανόλαδο. Πάρτε ἀπὸ τὸ
φαρμακεῖο σας 10 γραμμάρια καὶ κάθε βρά-
δυ περνάτε μετὰ λίγο βαμβάκι τὰ βλεφάρια σας
ἐλαφρὰ. Ὅσον ἀφορὰ τὴν κρέμα ἢ καλύτερα
εἶναι ἡ Κρέμα Φυλλῆς καὶ ἡ Νεξ Φυλλῆς. Ἄν
δὲν τὴν βρῆτε ἐκεῖ μπορεῖτε νά τὴν προμη-
θεύθῃτε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπὸ τῆς κ. Μπα-
κάκου, Φαρμακείον Μπακάκου, Ὁμόνοια,
Ἀθήναι. Τὴν μιὰ ἀπ' αὐτῆς θὰ τὴν βάζετε
τὴν νύκτα τὴν δὲ ἄλλη τὴν ἡμέρα. Τέλος γιὰ
τὸ ζήτημα τῆς χαλαρότητος τὸ καλύτερον
εἶναι ἡ συνηθιστὴ γυμναστικὴ καὶ μάλιστα
ἡ ἐξῆς ἀσκηση: τὸ πρωὶ ὅταν θὰ βρίσκε-
σθε ἀκόμη σὲ κρεβάτι νά μετράτε ἀπὸ τὸ
ἑνα ὡς τὰ 10, αὐξάνοντας τὶς φορές εἰς
30 γιὰ κάθε πόδι. ν' ἀνεβάσετε τὰ πόδια σας
τεντωμένα.

Κάποιον Ἀναγνώστην ἐνταῦ-

θα. Τὸ φαινόμενον πὺν βγαίνει σὲ μέρος
ἐκεῖνο δὲν εἶναι δέβαια κατὰ τὸ ἐξαιρετικὸ
οὔτε καὶ τὸ δυσάρεστο εἶναι ἑνα πρᾶγμα
γιὰ τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς θάχετε ἀκούσῃ νά
λέν ὅτι ὅταν τρώει κανεὶς πολλὴ τυρὶ βγάξει
αὐτὰ πὺν σήμερα βλέπετε. Τὸ μόνον λοιπὸν
πὺν ἔχετε νά κάμετε γιὰ νά ἀπαλλαγῇτε εἶ-
ναι τὸ ἐξῆς: θὰ πάρετε λίγο καθαρὸ οἶνόντυν-
μα καὶ ἀφοῦ προηγουμένως πῆρετε
ὅσο μπορεῖτε ἐλαφρότερα τὸ μέρος, τότε βά-
ψετε λίγο ἀπὸ τὸ οἶνόντυνμα φροντίζοντας
νά μὴν πᾶν σὲ τὸ μάτι σας καὶ πάθετε καμμιὰ

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος

Διπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου

ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 5 γ'

Λέγεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐδε-
μῆς θλάσης τοῦ δέρματος ἀφαι-
ρέσεις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιὸν μετὰ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ εἰδικῶ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4—7 ½ μ. μ.

τηλεφ. 27.420

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΓΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργὸς - Ὄτορινολα-
ρυγγολόγος

Πατησίων 59—Ἀθ. Τηλ. 29-562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἀκτίνων RONTGEN
Ἀκαδημίας καὶ Ἱατρικῆς 19 6

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργὸς ὀδοντίατρος

Ἐπιμελητὴς Πολυκλινικῆς

Ἀθηνῶν

Λέγεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.

ΤΗΛ. 31463

ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Peda
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

συμφορά.

Δ. Διάκι. Έντα ὕθα. Τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου θὰ βάξετε Κρέμ Φυλλίς. Ν' ἀφήσετε κατὰ μέρος ὅσα σὰς λέν οἱ διαφορὲς φίλες σας διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἐντελὲς τὸ ἀντίθετον ἀπὸ αὐτὸ ποὺ περιμένετε. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἡμέρα θὰ βάξετε τὴν κρέμα Νεξ Φυλλίς. Ὑπάρχουν καὶ οἱ δυὸ στὸ φαρμακεῖο τοῦ κ. Μπακάκου. Εἶναι ἡ μόνη ἀγνή κρέμα χωρὶς ὑδράργυρο καὶ χωρὶς βλαβερὰ στοιχεῖα.

Μίλταν. Τὸ ζήτημα τῆς περιόδου ρυθμίζεται, ἀρκεῖ νάχετε λίγη ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονή. Νὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Προζυνὸν Ὁλεόλου τῶν 50.000 μονάδων. Μόνον μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἐπανεέλθῃ. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι προκείται περὶ ἐκζέματος. Γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ νερά στὸ μέρος ἐκεῖνο. Φάρμακο θὰ μεταχειρισθῇτε τὴν ποιμίδα Ντερμοραντόλ. Εἶναι ἡ μόνη ποὺ θὰ μετριάσῃ τὸ κακὸ, ἐκὼς δὲ καὶ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ τελειωτικᾷ. Προηγουμένως ὅμως καλὸν θὰ ἦταν πρὸ τῆς ἀλοιφῆς νὰ κάνετε μερικὲς ἐπιθέξεις μετὰ διάλυσιν νιτρικοῦ ἀργύρου (3 τοῖς 100) ὅχι δέβαια καθημερινῶς δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα. νὰ ἀποφεύγετε δὲ τὰ ἀλμυρὰ τὰ καρυκεύματα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Τὰ θαλάσσια μπάνια δὲν εἶναι

σχήμα νὰ τὰ ἐπαναλάβετε.

Κ. Κ. Δυστυχῶς μοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ προσανατολισθῶ καὶ νὰ ἐκφέρω γνώμη σαφῇ γιατί ὅπως καὶ μόνος σας ἀντελήφθητε γιὰ τὴν ἐν γένει κατάστασίν σας, ὅστερα μάλιστα ἀπὸ προσωπικὴ ἐξέταση ἐδιδάσθησαν οἱ γνώμες. Ἐπρεπε τουλάχιστον νὰ ἔχω μιὰ λεπτομερῆ ἀνάλυσιν οὕρων καὶ μάλιστα γιὰ χολή, χολικά καὶ οὐροχολίνη γιὰ νὰ ἴδωμε τί λέγει τὸ ἥπαρ γιὰ νὰ μπερῶ νὰ σχηματίσω μιὰ γνώμη καὶ νὰ σὰς φανῶ ἔτσι χρήσιμος.

Α2. Μ2 Μυτιλήνην. Τὸ φάρμακον θὰ τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τῆς πόλεως σας μετὰ τὸ ὄνομα ποὺ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας. Γιὰ τὸ πρόσωπο ἡ μόνη κρέμα εἶναι ἡ Φυλλίς. Ἄν δὲν τὴν δοῖτε ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ τὴν ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Μπακάκου φαρμακοποιόν. Ὁμόνοια Ἀθῆναι. Εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἐνδείκνυται στὴν περίπτωση σας γιατί εἶναι τελείως ἀγνή δὲν περιέχει καθόλου βλαβερὰ οὐσίαι.

Α. α. Ο. Ε. Ε. Νεάπολιν. Ἡ κοπὴ τῶν μαλλίων μετὰ ψιλὴ μηχανὴ δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν κατάστασιν. Μάλλον θὰ τὴν ἐπιδεινώσῃ. Σὰς γράφω παρακάτω ἓνα φάρμακο καὶ μ' αὐτὸ κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ θὰ τρίβετε μετὰ λίγο

δαμβάκι τὶς ρίζες τῶν μαλλίων προηγουμένως ὅμως νὰ ἀναταράξετε καλὰ τὸ μπουκάλι, γιατί τὸ φάρμακο κατακαθίζει. Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ πάρετε μιὰ βοήθεια συρμάτινη ποὺ εἶναι εἰδικῶς γιὰ τὰ μαλλιά, καὶ μ' αὐτὴν νὰ τὰ φουρτίζετε.

Alcool pur	150 gr.
Resorcine	5 »
Acide Salicylique	1 »
Teint. de quinquina	15 »
» de cassia	»
» de Benjojin	5 »
Huile de Ricin	2 »
Quinine	5 »

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΛΕΟΔ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

Παιδίατρος

Ὑψηλῆς Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου

Δερσινὺ 16

4-6 μ.μ.

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον μετὰ γνησίας Γερμανικαῖς βαφὰς Arti

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνοῦς Ἐκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ»

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπί-

σης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες μου

Είδατε τὴν νέες μας
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ;

Ποτέ καμιά ἀπὸ ὅσες ἔχε-
τε κάμει ἕως τώρα δὲν δά
εἶχε τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔχουν
αὐτές ποὺ κάμομε σήμερα
ἐπιδοκονοῦντε μας, δά ἐνδοξοῦν-
οῦντε, δὲν δά πιστεύετε καί
οἱ αὐτὲς ὅτι τὰ μαλλιά
ὅσες εἶναι

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Θά εἶναι πολὺ ὠραιότερα
ἀπὸ τὰ φυσικά

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΛΛΗΛΟΝ ΤΗΛ. 23.208

